

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
ЖИТОМИРСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДВНЗ «КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ім. ВАДИМА ГЕТЬМАНА»
ЛЬВІВСЬКИЙ ТОРГІВЕЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
МИКОЛАЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

23 березня 2018 року, м.Київ

***ОБЛІК, ОПОДАТКУВАННЯ, КОНТРОЛЬ ТА АНАЛІЗ В АКТИВІЗАЦІЇ
ДІЯЛЬНОСТІ ЕКОНОМІЧНИХ СУБ'ЄКТІВ***

Тези доповідей III Всеукраїнської студентської науково-практичної
конференції, присвяченої 120-річчю НУБіП України

**ACCOUNTING, TAXATION, CONTROL AND ANALYSIS IN
ACTIVIZATION OF ECONOMIC SUBJECTS**

Abstracts of the III All-Ukrainian Student Scientific and Practical Conference
devoted to the 120th anniversary of NUBiP of Ukraine

**УЧЕТ, НАЛОГООБЛОЖЕНИЕ, КОНТРОЛЬ И АНАЛИЗ В
АКТИВИЗАЦИИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ЭКОНОМИЧЕСКИХ СУБЪЕКТОВ**

Тезисы докладов III Всеукраинской студенческой научно-практической
конференции, посвященной 120-летию НУБіП Украины

Київ – 2018

УДК 657: 657.1

Облік, оподаткування, контроль та аналіз в активізації діяльності економічних суб'єктів: збірник тез доповідей всеукр. студ. наук.-практ. конф. (23 березня 2018 р.) / відп. ред. Є.В. Калюга. – К.: НУБіП України, 2018. – 285 с.

Збірник підготовлено за загальною редакцією завідувача кафедри обліку та оподаткування, д.е.н., професора Калюги Є.В. та професора кафедри обліку та оподаткування, д.е.н., професора Лазаришиної І.Д.

Рекомендовано до друку
кафедрою обліку та оподаткування НУБіП України
(протокол № 13 від 7 травня 2018 р.)

Збірник містить матеріали III Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції «Облік, оподаткування, контроль та аналіз в активізації діяльності економічних суб'єктів» з актуальних проблем і основних напрямків розвитку бухгалтерського обліку, контролю, аналізу, аудиту та оподаткування в сучасних умовах господарювання.

Відповідальність за зміст і достовірність тез доповідей несуть автори. Точки зору авторів публікацій можуть не співпадати з точкою зору редколегії збірника.

© Колектив авторів, 2018
© НУБіП України, 2018

ЗМІСТ

Секція 1. Оподаткування діяльності суб'єктів господарювання: проблеми та напрями удосконалення

Ганяйло О.М., Бабієнко С.В. БЛОКУВАННЯ РЕЄСТРАЦІЇ ПОДАТКОВИХ НАКЛАДНИХ: ПРОБЛЕМИ, НАСЛІДКИ, ПЕРСПЕКТИВИ	11
Ганяйло О.М., Піштова І.І. ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕРНЕННЯ ПОДАТКУ НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИМ ПІДПРИЄМСТВАМ	13
Германчук Г.О., Інклуд В.В. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ В УКРАЇНІ	15
Германчук Г.О., Надолинська М.В. ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ТА ІСТОРІЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЄДИНОГО СОЦІАЛЬНОГО ВНЕСКУ	18
Гуренко Т.О. Поцілуй Ю.О. ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ В КОНТЕКСТІ ЗАКОНОДАВЧИХ ЗМІН В УКРАЇНІ	20
Конончук О.М., Ковальчук М.В. КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ОПОДАТКУВАННЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ	22
Конончук О. М., Посільська Н. Р. ОПОДАТКУВАННЯ СУБ'ЄКТІВ МАЛОГО БІЗНЕСУ	24
Конончук О.М., Романчук І. Ю. МИТО В СИСТЕМІ ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПЛАТЕЖІВ	26
Конончук О. М., Червінська К. О ТУРИСТИЧНИЙ ЗБІР – ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ НАПОВНЕННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ	28
Кузик Н.П., Чередник Т.Ю. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ОПОДАТКУВАННЯ ОПЕРАЦІЙ ЗІ СПИСАННЯ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ	30
Куць Т. В., Чурип А.Е. ПОДАТОК НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ ЯК ОБ'ЄКТ ДОСЛІДЖЕННЯ	32
Матвійчук Л.А., Костюк І.М. ОСОБЛИВОСТІ СПРОЩЕНОЇ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ	34
Тивончук С.В., Ковтуняк О.О. ПРОБЛЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ ОПЕРАЦІЙ З ПЕРЕРОБКИ ДАВАЛЬНИЦЬКОЇ СИРОВИНИ НА МИТНІЙ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ	37

Секція 2. Розвиток системи облікового забезпечення управління діяльністю економічних суб'єктів

Ivanenko V., Syvak O., Kovalchuk O. FACTORING AS THE INSTRUMENT OF ACCOUNTS RECEIVABLE MANAGEMENT: ACCOUNTING ASPECT	40
Борковська Г.В., Юрчик О.А. МІНІМАЛЬНА ЗАРОБІТНА ПЛАТА І ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ	42
Боярова О.А., Мащенко Н.А. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ВИТРАТ НА ПОЛІПШЕННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ	44
Боярова О.А., Романок К.Є. ФОРМУВАННЯ ПЕРВІСНОЇ ВАРТОСТІ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗА НАЦІОНАЛЬНИМИ ТА МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ	47
Венгерук Н.П., Коник А. В. ОБЛІК РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТА ПІДРЯДНИКАМИ: СТАН І НАПРЯМИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ	49
Ганяйло О.М., Бондар С.В. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ СПИСАННЯ НЕСТАЧ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ	51
Ганяйло О.М., Лисенко В.Ю. УЗАГАЛЬНЕННЯ ПІДХОДІВ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ	53
Ганяйло О.М., Мороз О.П. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ РЕЗЕРВУ СУМНІВНИХ БОРГІВ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	55
Ганяйло О.М., Торгонська Т.А. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРВИННОГО ОБЛІКУ КАПІТАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ	58
Гарапко Н.І., Газій З. Ю. ЕКОНОМІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ КАСОВИХ ТА ФАКТИЧНИХ ВИДАТКІВ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ	60
Гарапко Н.І., Леспук Н. В. КЛАСИФІКАЦІЯ ДОХОДІВ І ВИТРАТ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ В УМОВАХ ЗАПРОВАДЖЕННЯ НП(С)БОДС	62
Германчук Г.О., Полюхович В.М. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ДОХОДІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ	65
Германчук Г.О., Сиродій А.В. ОБЛІКОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДОБРАЖЕННЯ ВИТРАТ ЗЕРНОВИХ КУЛЬТУР У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ АГРАРНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ	68
Гуренко Т.О., Гончарук О.О. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ВИТРАТ РОСЛИННИЦТВА	70
Гуренко Т.О., Костюк А.О. ПІДХОДИ ДО ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК У БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ	72
Гуренко Т.О., Серапіонов В.В. СПИСАННЯ КРЕДИТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ: СТАЛІСТЬ ПРОБЛЕМИ ПРИ МІНЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОЇ БАЗИ	75
Дерев'янюк С.І., Вітюк М.П. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ ТА НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ	77

Дерев'янка С.І., Капеліст А.Р. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКОВОГО ВІДОБРАЖЕННЯ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ В БАНКУ	79
Дерев'янка С.І., Мусій А. Л. РОЛЬ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ У СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ	81
Дерев'янка С.І., Панченко К.М. ОСОБЛИВОСТІ БЕЗПЕЧНОГО ЗАСТОСУВАННЯ БАНКІВСЬКИХ ПЛАТІЖНИХ КАРТОК	83
Дерев'янка С.І., Пошелюжна А.В. ОСОБЛИВОСТІ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО ОФОРМЛЕННЯ ОБЛІКУ ВИТРАТ ТА ВИХОДУ ПРОДУКЦІЇ СВИНАРСТВА	86
Дерев'янка С.І., Шпак М.О. РОЗРАХУНКИ З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ: АСПЕКТИ ФІНАНСОВОГО ОБЛІКУ	88
Калюга Є.В., Шум О.А. СТАН ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTI	90
Криворот О.Г., Білодон Д.Д. НОВАЦІЇ В ПОСАДОВИХ ОКЛАДАХ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ	92
Криворот О.Г., Дзюменко О.О. МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ОПРИБУТКУВАННЯ ГОТІВКИ У КАСІ ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ЗА РЕАЛІЗОВАНЕ ЗЕРНО	95
Криворот О. Г., Заруцька Ю. Є. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ОБЛІКУ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ	97
Криворот О. Г., Конюшенко Н. А. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ МОЛОЧНИМ СКОТАРСТВОМ	100
Кузик Н.П., Вовк О.М. КЛАСИФІКАЦІЯ КРЕДИТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTI ЯК ОСНОВА РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЇЇ ОБЛІКУ	102
Кузик Н.П., Калюга О.О. ВЕДЕННЯ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ ВІДПОВІДНО ЗМІН В ЗАКОНОДАВСТВІ	104
Кузик Н.П., Ківель О.В. ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTI	106
Кузик Н.П., Лужанський А.В. НОРМАТИВНИЙ МЕТОД ОБЛІКУ ЯК ЗАСІБ ОПЕРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В РОСЛИННИЦТВІ	108
Кузик Н.П., Ткачук О.О. СУТНІСТЬ ОЦІНКИ ТА ЇЇ ЗНАЧЕННЯ В ОБЛІКУ НЕОБОРОТНИХ АКТИВІВ	111
Куць Т.В., Каюн А.О. ОБЛІК І КОНТРОЛЬ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ	113
Куць Т.В., Ничипорчук Я.М. ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ РОЗРАХУНКІВ З ДЕБІТОРАМИ	115
Куць Т. В., Салівон В.В. БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК РОЗРАХУНКІВ З ПОДАТКУ НА ПРИБУТОК	117
Литвиненко В.С., Гайдученко Т.М. РОЗВИТОК БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ	119
Литвиненко В.С., Галушка О.П. ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ ОБЛІКУ ТРАНСАКЦІЙНИХ ВИТРАТ	121

Мартинова І.М, Догадін В.М. УНІФІКАЦІЯ ОБЛІКУ В УКРАЇНІ З МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ	123
Мартинова І.М., Мельник В.В. РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ В УПРАВЛІННІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ	125
Матвійчук Л.А., Козлюк В.Ю. СИСТЕМА ОБЛІКОВО – АНАЛІТИЧНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ	127
Мельниченко І. В., Бур'ян А.М. МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ЩОДО ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ГОТОВОЮ ПРОДУКЦІЄЮ	129
Мельниченко І.В., Гоц М.М. ЗАВДАННЯ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ДОВГОСТРОКОВИМИ БІОЛОГІЧНИМИ АКТИВАМИ	132
Мельниченко І.В., Желізякова С.В ЗАСОБИ ІНДИВІДУАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПРАЦІВНИКА У СКЛАДІ МШП ТА МНМА: ОБЛІКОВИЙ АСПЕКТ	134
Мельниченко І.В., Кириченко Л.А. ЕТАПИ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ГРОШОВИМИ ПОТОКАМИ: ОРГАНІЗАЦІЙНІ ПІДХОДИ	136
Мельниченко І.В., Мельниченко О.М. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ РАЦІОНАЛЬНИМ ВИКОРИСТАННЯМ ФОНДУ ОПЛАТИ ПРАЦІ	138
Мельниченко І. В., Панченко К.М. ПЛАН РАХУНКІВ В ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ: ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ СТОРОНИ	140
Мельянюкова Л.В., Яремчук Т.Р. МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОЗОРСТІ ОБЛІКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ	143
Олійник С.О., Блонська І.Ю. ОБЛІК ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТА НАПРЯМКИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	145
Олійник С.О., Веремій Я.С. ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ПРОЦЕС ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ ГРОШОВИХ КОШТІВ	147
Олійник С.О., Галицький І.В. УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИЧНИХ ЗАСАД ОБЛІКУ І КОНТРОЛЮ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ	149
Олійник С.О., Горобець В.Д. ТРАНСФОРМАЦІЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ НА IFRS	152
Олійник С.О., Дубок А.С. ГАРМОНІЗАЦІЯ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ТА ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ В УКРАЇНІ	154
Олійник С.О., Моргун А.С. ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ З ОПЛАТИ ПРАЦІ	156
Олійник С.О., Олійник Н.М. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ	158
Олійник С.О., Петренко А.С. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTІ НА	160

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ ТА НАПРЯМИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ	
Писаренко Т.М., Сулік В.М. АНАЛІЗ ДІЮЧОЇ МЕТОДИКИ ОБЛІКУ ДОХОДІВ БЮДЖЕТНОЇ УСТАНОВИ	162
Слесар Т.М., Купріян Н.Р. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ОРЕНДНИХ ОПЕРАЦІЙ	164
Слесар Т.М., Степанюк Ю.М. ОСОБЛИВОСТІ КАЛЬКУЛЮВАННЯ СОБІВАРТОСТІ ТА ОЦІНКИ ПРОДУКЦІЇ ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ	166
Талько Т.В., Бондар А.В. МАЛОЦІННІ ТА ШВИДКОЗНОШУВАНІ ПРЕДМЕТИ: ПРОБЛЕМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ	168
Тивончук С.В., Коваленко В.С. ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ ЩОДО ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ	171
Тивончук С.В., Крокотенко К.Б. ЯКІСТЬ ПРИБУТКУ ЯК ОБ'ЄКТ ОБЛІКОВОГО ВІДОБРАЖЕННЯ	173
Тивончук С.В., Чмелюк Т. ДЕБІТОРСЬКА ЗАБОРГОВАНІСТЬ ЯК ОБ'ЄКТ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА	175
Чернега І.Г., Коровай М.О. СУЧАСНІ ЗМІНИ В ОБЛІКУ ЗАПАСІВ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ	178
Чернега І.Г., Кухар Д.А. ОРГАНІЗАЦІЯ ФІНАНСОВОГО ОБЛІКУ В БАНКАХ	180
Шара Є.Ю., Євтушок Г.О. НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОПЛАТИ ПРАЦІ В УКРАЇНІ	182
Шевчук К.В., Волик А.О. ОЦІНКА ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНІСТІ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТОВІРНОСТІ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ	185
Шевчук К.В., Кузнецова Ю.О. ОСОБЛИВОСТІ ВІДОБРАЖЕННЯ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ РЕЗУЛЬТАТІВ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ ЗАПАСІВ	187
Шевчук К.В., Мороз О.В. ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ УПРАВЛІННЯ КРЕДИТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ ЗА ТОВАРИ, РОБОТИ І ПОСЛУГИ	189
Шевчук К.В., Турик І.В. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ЗАПАСІВ ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ ПСБО 9 «ЗАПАСИ» ТА МСБО 2 «ЗАПАСИ»	191
Шевчук К.В., Яковенко Ю.В. УТОЧНЕННЯ ТЕОРЕТИЧНИХ ПОЛОЖЕНЬ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ	193
Шиш А.М., Гараган С.О. ПОЛІПШЕННЯ ОБЛІКУ ОПЛАТИ ПРАЦІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ	195

Секція 3. Аналіз в інформаційній системі управління діяльністю суб'єктів господарювання

Борковська Г.В., Степчин Н.В., Денисюк Ю.С. ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ АГРАРНИХ РОЗПИСОК НА РІВНЕНЩИНІ	198
Вареник В.М, Євтушенко Я.С. РОЗРОБКА АЛГОРИТМУ ДІАГНОСТИЧНОГО АНАЛІЗУ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА	200
Вареник В.М, Колопац С.К. АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПОЛІГРАФІЧНИХ ПІДПРИЄМСТВ З ВИКОРИСТАННЯМ ФУНКЦІЇ ХАРРИНГТОНА	202
Куць Т.В., Басиста С.А. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА АНАЛІЗУ ЗАПАСІВ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА	204
Куць Т.В., Вакуленко В.М. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА АНАЛІЗУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ «ПЛЕМЗАВОД «СТЕПОВИЙ»	206
Рябенко Л.М., Ткаліч Ю.М. ЧИННИКИ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ	208
Шара Є.Ю., Тимченко О.О. НАПРЯМКИ ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БАЗИ АНАЛІЗУ РЕЗУЛЬТАТІВ ДІЯЛЬНОСТІ	211
Шиш А.М., Мамчуровська Я.І. АНАЛІЗ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ ПІДПРИЄМСТВА	213

Секція 4. Інформаційні технології в розвитку обліку, оподаткування, контролю і аналізу

Venheruk N.P., Babiienko Y.S. MANAGING ASSETS AND INVENTORY USING MODERN TECHNOLOGIES	216
Вареник В.М., Макоткіна О.В. МЕДИЧНЕ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ: РОЗРОБКА НОВИХ ПРОДУКТІВ	218
Венгерук Н.П., Лебедева О.О. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ ОБЛІКУ	220
Венгерук Н.П., Остапенко В.О. ОСОБЛИВОСТІ КАДРОВОГО ОБЛІКУ В ПРИКЛАДНОМУ РІШЕННІ «ЗАРПЛАТА ТА УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ДЛЯ УКРАЇНИ»	222
Венгерук Н.П., Турик І.В. ФАКТОРИ ЗАСТОСУВАННЯ АВТОМАТИЗОВАНОЇ СИСТЕМИ ОБЛІКУ	224
Германчук Г.О., Харченко А.О. ОСОБЛИВОСТІ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ У ПРОГРАМІ «М.Е.ДОС»	226
Калюга Є.В., Намазило А.О. АВТОМАТИЗОВАНА СИСТЕМА ОБЛІКУ КАДРІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ	228

Кузик Н.П., Мороз О.А. МЕТОДИКА КОНТРОЛЮ РОЗРАХУНКІВ З ПРАЦІВНИКАМИ В УМОВАХ АВТОМАТИЗОВАНОЇ ОБРОБКИ ДАНИХ	230
Литвиненко В.С., Андрейчук А.В. ОСОБЛИВОСТІ КАДРОВОГО ОБЛІКУ В ПРИКЛАДНОМУ РІШЕННІ «ЗАРПЛАТА ТА УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ДЛЯ УКРАЇНИ»	233
Литвиненко В.С., Мендик О. МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ОБЛІКУ КАПІТАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ У КОНФІГУРАЦІЇ «БУХГАТЕРІЯ 8 ДЛЯ УКРАЇНИ»	235
Слесар Т.М., Гавриленко О.С. ХАРАКТЕРИСТИКА МОЖЛИВОСТЕЙ СУЧАСНИХ АВТОМАТИЗОВАНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ЩОДО ОБЛІКУ ГОТОВОЇ ПРОДУКЦІЇ	237
Федоренко Л.В., Болобан О.С. ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ВИКЛАДАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН В АГРОТЕХНІЧНИХ КОЛЕДЖАХ УКРАЇНИ	239
Черненко Л.Б., Шевко Б.С. ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ ТА ВНУТРІШНЬОМУ КОНТРОЛІ	243

Секція 5. Організаційно-методичне забезпечення контролю діяльності економічних суб'єктів: національні особливості та міжнародна практика

Болгар Т.М., Кальченко А.О. ВПЛИВ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА НА ПОКАЗНИКИ ЙОГО ДІЯЛЬНОСТІ	247
Бондарчук І.П., Овчаренко А.В. КОНТРОЛЬ З БОКУ ДЕРЖАВИ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ	249
Бондарчук І.П., Рябуха А.О. РАХУНКОВА ПАЛАТА УКРАЇНИ: ВИЗНАЧЕННЯ, АКТУАЛЬНІСТЬ ТА СУТНІСТЬ	251
Бондарчук І.П., Сидорчук Я.Б. СУТНІСТЬ ПОДАТКОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ	254
Вареник В.М., Іщенко С.В. ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ НА ПРИВАТНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ	256
Вареник В.М., К.В. Сердюк ВПРОВАДЖЕННЯ АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ	258
Вареник В.М., О.Д. Трінеєва УДОСКОНАЛЕННЯ АЛГОРИТМУ ПРОВЕДЕННЯ АУДИТУ ОПОДАТКУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ	260
Ковальова К.О., Атамас П.Й. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД АУДИТУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ	262
Кондратюк О.М., Карченкова О.Л. ОРГАНІЗАЦІЯ ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКОГО КОНТРОЛЮ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ	265

Мельниченко І.В., Гаврилова Н.О. МІСЦЕ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ У ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКОМУ КОНТРОЛІ ПІДПРИЄМСТВ	267
Музиченко А.О., Марчук К.О. ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	269
Обарчук Е.В., Либик О.П. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МОНІТОРИНГУ В УКРАЇНІ	271
Тивончук С.В., Бутрик О.О. МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ КОНТРОЛЮ РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ І ПІДРЯДНИКАМИ	273
Тивончук С.В., Зайчук Л.А. РОЛЬ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ	276
Тивончук С.В., Кузнецов Є.В. ЕЛЕМЕНТИ ВИТРАТ ТА СТАТТІ КАЛЬКУЛЯЦІЇ ЯК ОБ'ЄКТИ КОНТРОЛЮ ВИТРАТ ВИРОБНИЦТВА	278
Черненко Л.Б., Войнівська М.І. КОНТРОЛЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ	280
Шиш А.М., Онікієнко О.П. АУДИТ РОЗРАХУНКІВ З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ	282

Секція 1. Оподаткування діяльності суб'єктів господарювання:
проблеми та напрями удосконалення

**БЛОКУВАННЯ РЕЄСТРАЦІЇ ПОДАТКОВИХ НАКЛАДНИХ:
ПРОБЛЕМИ, НАСЛІДКИ, ПЕРСПЕКТИВИ**

Ганяйло О.М., доцент, Бабієнко С.В., студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

З метою зупинення махінацій з податковим кредитом по податку на додану вартість Міністерством фінансів України з 1 липня 2017 року було введено механізм блокування податкових накладних та розрахунків коригування в Єдиному реєстрі податкових накладних, які відповідають критеріям ризиковості, визначеним відповідною постановою.

Необхідно визнати, що запуск системи в робочому режимі (з фактичним зупиненням реєстрації) призвів до значної кількості проблем, зокрема, інфраструктура ДФС не витримувала кількості заявок на розблокування, комісія з розгляду скарг не встигала розглядати скарги, платники намагалися по кілька десятків разів зареєструвати одну і ту ж накладну та інше.

Загалом з початку роботи системи станом на 20 листопада 2017 року в Єдиному реєстрі податкових накладних було зареєстровано майже 94,9 млн. податкових накладних/розрахунків коригування на суму ПДВ понад 557,6 млрд. грн.[2]

Система блокування податкових накладних знаходилась в системній кризі. Ключова проблема в тому, що значна частина податкових накладних близько 70% залишалися заблокованими. У результаті число заблокованих накладних зростало, а підприємства, чиї накладні заблоковані, опинялися у вкрай складній ситуації через вимивання їхніх обігових коштів.

В січні 2018 року законодавці призупинили процедуру блокування податкових накладних та розрахунків коригування до них в Єдиному реєстрі податкових накладних. Але цей захід був тимчасовий та передбачав розробку Кабінетом міністрів України нового порядку зупинення реєстрації.

Як зазначали у Державній фіскальній службі, усі податкові накладні, реєстрацію яких зупинено відповідно до критеріїв оцінки ступеня ризиків, мали бути зареєстровані в Єдиному реєстрі з 2 січня 2018 року.

Першою ідеєю Міністерства фінансів України було внести зміни до порядку розгляду заяв платників і встановити, що комісія не може відмовити платнику в розблокуванні податкових накладних(ПН), заздалегідь не зажадавши відсутні документи, чітко описавши, чого не вистачає.

При цьому комісія повинна мати право, якщо вона сумнівається в реальності операції, продовжити блокування на термін у 10 робочих днів, за які буде проведено фактичну перевірку. Якщо в ході перевірки виявлені порушення, слід виписати податкове повідомлення-рішення про донарахування ПДВ, а податкові накладні розблокувати.

Однак в реальності це означає, що розблокувати доведеться практично всі податкові накладні. Таким чином, сенс в існуванні системи зникає. У результаті відсоток відмов у розблокуванні лише збільшиться, а ситуація в цілому погіршиться.

Отже, на даний момент відновлення блокування податкових накладних та розрахунків коригувань поновило проблеми платників податків, замість вирішення проблеми «схемного» податкового кредиту. Найближчим часом сформується судова практика щодо скасування рішень про відмову в реєстрації податкових накладних, однак залишаться питання стосовно виконання судових рішень.

Таким чином добросовісним платникам податків, які вже стикнулися з некоректною роботою системи, необхідно шукати вихід із ситуації, зокрема, шляхом відтермінування виникнення у них податкових зобов'язань, оскільки саме такі платники не зацікавлені в наданні податкової вигоди своїм

контрагентам, а націлені на отримання доходів від власної господарської діяльності. В свою чергу, на законодавчому рівні необхідно працювати над тим, як поліпшити систему блокування податкових накладних та розрахунків коригувань.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України // затв. ВРУ від 02.12.2010 № 2755-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
2. Соколов М. Чому блокування податкових накладних – це приклад нераціонального мислення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mind.ua/openmind/20179535-chomu-blokuvannya-podatkovih-nakladnih-ce-priklad-neracionalnogo-mislennya>.

ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕРНЕННЯ ПОДАТКУ НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИМ ПІДПРИЄМСТВАМ

Ганяйло О.М., к.е.н., доцент, І.І.Піштова, студентка

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м.Київ

З 1 січня 2017 р. було повністю скасовано спеціальний режим оподаткування ПДВ для вітчизняних сільськогосподарських виробників, який діяв з 1998 року.

Замість спецрежиму з ПДВ для сільгосптоваровиробників запроваджено бюджетну дотацію на 5 років – з 1 січня 2017 року до 1 січня 2022 року. Верховною Радою було ухвалено зміни до податкового законодавства, якими запроваджено створення 2 публічних реєстрів з хронологічною системою відшкодування ПДВ. До таких реєстрів вноситися заяви на відшкодування ПДВ від компаній, які відповідають (до першого

реєстру) і не відповідають (до другого реєстру) критеріям, визначеним статтею 200 ПКУ.

До осіб, що можуть отримати право на дотацію, відносяться юридичні особи та фізичні особи – підприємці (раніше право на обрання спецрежиму оподаткування ПДВ мали лише підприємства – юридичні особи). У таких осіб повинен виконуватись критерій щодо структури загальної реалізації товарів - 75% від всієї реалізації за 12 попередніх місяців має бути реалізація сільськогосподарської продукції.

Для розрахунку критерію щодо дотримання 75%-ї частки реалізації сільгосппродукції слід зробити аналітичну вибірку доходів з субрахунку 701 «Дохід від реалізації готової продукції». Також можна розробити відповідну аналітику на цьому субрахунку для окремого обліку «сільськогосподарських» та «несільськогосподарських» доходів, наприклад: до субрахунку 701 відкрити субрахунки другого порядку:

7011 «Дохід від реалізації зернових культур»;

7012 «Дохід від реалізації технічних культур»;

7013 «Дохід від реалізації продукції сільського господарства, за якою надається дотація»;

7014 «Дохід від реалізації іншої продукції сільського господарства, за якою не надається дотація»;

7015 «Дохід від реалізації готової продукції інших галузей, крім сільського господарства»[1].

Отримувач бюджетної дотації повинен бути включений до Реєстру отримувачів бюджетної дотації. Заяву на внесення до цього реєстру сільгосптоваровиробник подає самостійно.

Не мають права на отримання бюджетної дотації за звітний (податковий) період, за який проводиться бюджетна дотація, особи, які:

1. були виключені із Реєстру отримувачів бюджетної дотації, сформованого ДФС, або втратили статус отримувачів бюджетної дотації до початку або у такому звітному періоді;

2. за даними ЄДР змінили основний вид діяльності, але в установленому порядку та строки не подали до контролюючого органу заяви для внесення змін до Реєстру;

3. мають податковий борг з ПДВ на наступний день після граничного строку сплати ПДВ за звітний період, за який надається бюджетна дотація.

Для проведення розрахунків з товаровиробниками щодо виплати сум бюджетної дотації, Мінагрополітики відкриває в Казначействі небюджетний рахунок «Інші спеціальні рахунки» в системі електронного адміністрування ПДВ та доводить до відома ДФС інформацію про його реквізити і помісячний розподіл бюджетних асигнувань за напрямом «Бюджетна дотація сільськогосподарським товаровиробникам для розвитку сільськогосподарських товаровиробників та стимулювання виробництва сільськогосподарської продукції». Бюджетна дотація за видами діяльності, виплачується товаровиробнику в наступному бюджетному році.

Список використаних джерел

1. Електронний ресурс – Режим доступу:
<https://news.dtkk.ua/taxation/pdv/44242>.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ В УКРАЇНІ

Герменчук Г.О., старший викладач, Інклюд В.В., студент 4 курсу, 4 групи
напрям підготовки «Облік і Аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Будь-яке підприємство хоче максимізувати свій прибуток, а це можливо лише за умови існування оптимальної системи оподаткування прибутку. Податок на прибуток є одним з основних регулюючих та

стимулюючих факторів ефективного розвитку підприємницької діяльності, є одним з чотирьох основних бюджетоутворюючих податків та відіграє важливу регулюючу роль в економічній системі країни. Метою дослідження є аналіз сучасного стану оподаткування прибутку підприємств в Україні

В умовах сучасної економічної ситуації в Україні все більш гостро постає питання реформування податку на прибуток підприємств. Як бізнес так і держава не задоволені діючою системою оподаткування прибутку підприємств. Підприємці нарікають на складність адміністрування податку на прибуток підприємств, тиск з боку фіскальних органів та перенесенням податкового навантаження на досить невелике число старанних платників, що справляють цей податок. Одночасно і держава говорить про приступне ухиляння від сплати податку через «тіньовий» бізнес та його «мінімізацію» усіма можливими методами, що призводить до недоотримання доходів бюджету. Це призводить до негативних соціально-економічних наслідків. Така ситуація допустима бо завжди існує законна можливість мінімізувати платниками податків суму податкових зобов'язань нарахування та сплати податку на прибуток.

З моменту становлення податкової системи України, зокрема, прийняття Податкового кодексу, було запроваджено досить багато змін у систему оподаткування [1]. Остання податкова реформа відбулася з 01.01.2018 р., її зміни щодо податку на прибуток можна охарактеризувати як такі, що не призвели до радикальних змін. Змінилися критерії визнання безнадійної заборгованості, встановлено єдиний термін подання річної декларації для всіх категорій платників. Найбільшу кількість змін унесено до норм ПКУ щодо трансфертного ціноутворення.

У побудові власної системи оподаткування наша країна здебільшого спирається на міжнародний досвід оподаткування. Зокрема, пріоритетним напрямом, згідно Програми інтеграції України до ЄС, підтверджено адаптацію законодавства з оподаткування. У більшості європейських країн основним податком на прибуток є так званий корпоративний податок – це

такий податок, який отриманий на фактичний прибуток компаній. Цей податок справляється в комплексі з податком на доходи від капіталу, що стягується безпосередньо з фізичних осіб при виплаті доходів з капіталу. Оподаткуванню підлягає після сплати корпоративного податку сума дивідендів.

Недавно уряд повернувся до ідеї запровадження в Україні податку на виведений капітал замість податку на прибуток [2]. Мета впроваджуваних змін – сприяти реінвестуванню прибутку компаніями у розширення виробництва та потужностей, що в кінцевому підсумку сприятливо вплине на українську економіку. Податок на виведений капітал важко назвати популярним. Потрібно також розробити механізми для покриття можливих втрат.

Отже, фіскальна ефективність податку на прибуток підприємств в Україні є незаперечною. За допомогою цього податку держава може стимулювати поживлення інвестиційної та інноваційної діяльності та розвиток конкурентних відносин. Анулювання податку на прибуток та перехід до податку на виведений капітал може призвести до значних втрат для національного бюджету. Утім цей крок називають свідомим ризиком для стимулювання бізнесу до реінвестицій та економічного піднесення

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 02 грудня 2010 р. № 2755-VI (в редакції від 01 січня 2018 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

2. Трансформація податку на прибуток підприємств у податок на виведений капітал [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.radaprogram.org/sites/default/files/infocenter/piblications/corporate_in_come_tax_transformation_into_distributed_profit_tax_1.pdf.

ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ТА ІСТОРІЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЄДИНОГО СОЦІАЛЬНОГО ВНЕСКУ

Германчук Г.О., старший викладач, Надолинська М.В., студентка 4 курсу, 5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Ефективна робота системи загальнообов'язкового державного соціального страхування є запорукою соціальної захищеності громадян України, що гарантована її Конституцією. Однак на сьогодні створення понад 20 років такої системи є незавершеним процесом і супроводжується її періодичним реформуванням. З 1998 р. із п'яти видів загальнообов'язкового державного соціального страхування запроваджено чотири [1], і лише з 2018 р. розпочато впровадження медичного страхування.

Перші кроки до реформування системи державного соціального страхування були здійснені більш як через 10 років з часу її створення і набуттям у 2011 р. чинності Закону України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (далі – Закон) [2], згідно з яким основним джерелом державного соціального страхування було визначено єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – ЄСВ) з покладанням на Пенсійний фонд України функцій з обліку його платників, забезпечення збору та ведення обліку надходжень і здійснення контролю за його сплатою.

Запровадження ЄСВ на рівні держави засвідчили в перші роки наявність певного зростання показників доходної частини бюджетів фондів соціального страхування, однак очікуваних результатів з оптимізації їх адміністративних видатків не було отримано. Роботодавці окрім спрощення з питань реєстрації, сплати ЄСВ та подання звітності не отримали суттєвих полегшень, оскільки навантаження на них майже не змінилося – в залежності від 67 класів професійного ризику розмір ЄСВ становив 36,76-49,7 відсотків

бази нарахування, визначеної Законом. Формування ЄСВ було здійснено з розмірів страхових внесків і зборів, що сплачувалися до 4-х фондів із певним перерозподілом їх відсотків. У подальшому до законодавства з питань ЄСВ постійно вносилися зміни. Так до Закону в чинній редакції внесено майже 40 змін, які, зокрема, передбачали:

- неодноразову передачу функцій з адміністрування ЄСВ – з 2013 р. від Пенсійного фонду до Міністерства доходів і зборів України, а з 2014 р. по теперішній час – до Державної фіскальної служби;

- перегляд показника для формування максимальної величини бази нарахування ЄСВ - з 15 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб у 2011 р. до 25 його розмірів – у 2017 р., та з 2018 р. - з 15 розмірів мінімальної заробітної плати;

- запровадження з 2015 р. обов'язкової норми зі сплати платниками ЄСВ за найманих працівників у мінімальному розмірі за місяць;

- з 2016 р. скасування залежності розміру ЄСВ від класу професійного ризику виробництва страхувальника на встановлення єдиного розміру ЄСВ на рівні – 22 відсотків до бази нарахування (крім підприємств, на яких працюють інваліди) та виключення з кола платників ЄСВ найманих працівників.

Отже, основною причиною постійних нововведень з питань нарахування ЄСВ є пошук ефективних та дієвих шляхів легалізації заробітної плати з метою наповнення бюджетів фондів страхування для забезпечення страхових виплат застрахованим особам. Існування цих змін привертає увагу багатьох користувачів облікової інформації, серед яких суб'єкти господарювання різних форм власності, в т.ч. і працівників їх бухгалтерської служби на які покладено здійснення операції з нарахування та сплати ЄСВ та подання звітності.

Список використаних джерел

1. Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 14.01.1998 р. № 16/98:

[Електронний ресурс] – Режим доступу:
<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/16/98>.

2. Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 8 липня 2010 № 2464:
[Електронний ресурс] – Режим доступу:
<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2464-17>.

ОСОБЛИВОСТІ ОПОДАТКУВАННЯ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ В КОНТЕКСТІ ЗАКОНОДАВЧИХ ЗМІН В УКРАЇНІ

Гуренко Т.О. к.е.н., доцент; Поцілуй Ю.О., студентка 5 курсу, 3 групи
спеціальності «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів та природокористування України,
м. Київ*

Розділ законодавства стосовно обліку заробітної плати є одним із найбільш динамічних відносно змін, оскільки держава як законодавчий орган виступає посередником між працівником і роботодавцем. Це здійснює вплив як на працівників та їх рівень доходів, так и на спеціалістів через ускладнення процесу нарахування заробітної плати та проведення розрахунків утримань із неї.

Практичними і теоретичними питаннями проблем розрахунків із нарахування й утримання із заробітної плати, а також пошуку шляхів їх вирішення присвячено праці багатьох учених, таких як: В.Г. Мельник, М.О. Кучерявенко, В.О. Вишневський, Ю.І. Волкова, В.М. Опарін, Л.Г. Ловінська, А.М. Соколовська, В.В. Сопко, П.Я. Хомина, П.М. Гарасим, Ф.Ф. Бутинець, Н.Л. Жук, Б.Ф. Усач, Л.О. Андрущенко, М.Т. Білуха, Н.І. Дорош та ін.

Отже, метою дослідження є визначення особливостей оподаткування заробітної плати на сучасному етапі.

Як відомо, заробітною платою є винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку за трудовим договором роботодавець виплачує працівникові за виконану ним роботу.

Згідно чинного законодавства з заробітної плати громадян України здійснюються такі утримання:

1. військовий збір. Військовий збір залишився без змін та протягом 2018 року повинен утримуватися в розмірі 1,5% від нарахованої заробітної плати за усіма видами нарахувань. Виняток становить допомога по вагітності та пологах, з яких військовий збір не утримується;

2. податок на доходи фізичних осіб (ПДФО). З 1 січня 2016 року незалежно від суми нарахованої заробітної плати застосовується єдина ставка ПДФО, розмір якої становить 18 %;

3. податкова соціальна пільга (ПСП). В 2018 році звичайний розмір податкової соціальної пільги становитиме 881 грн. (50 % прожиткового мінімуму), 150 % ПСП – 1321,50 грн.; 200 % ПСП – 1762,00 грн.

Податкова соціальна пільга у 2018 році, як і раніше, буде застосовуватися до доходу у вигляді заробітної плати, а також прирівняних до неї виплат, якщо розмір такого доходу не перевищує розміру прожиткового мінімуму, встановленого для працездатних осіб станом на 1 січня 2018 року, помноженого на коефіцієнт 1,4 та округленої до найближчих 10 грн.

Щодо нарахувань оплати праці, то з 01 січня 2016 року встановлена єдина ставка нарахування єдиного соціального внеску, розмір якої дорівнює 22% від нарахованого доходу. Ставка застосовується для всіх видів заробітної плати, допомоги з тимчасової непрацездатності та по вагітності та пологах. Виняток становить заробітна плата, яка нараховується працівникам-інвалідам. Для них ставка залишилася без змін на рівні 8,41%.

На основі викладеного можна дійти висновку, що в оподаткуванні заробітної плати у 2018 році порівняно з 2017 роком змін не відбулося. Проте змінився розмір мінімальної заробітної плати та прожитковий мінімум, що

викликало ряд змін у розрахунках певного переліку показників, пов'язаних з нею.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 26 «Виплати працівникам»: затв. Наказом Міністерства фінансів України від 28.10.2003 р. № 601. [Електронний ресурс]: – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1025-03>.

2. Про оплату праці: Закон України від 24.03.1995 р. № 108/95-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – 17. – 121 с.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ОПОДАТКУВАННЯ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Конончук О.М., викладач економічних дисциплін, спеціаліст вищої категорії;

Ковальчук М.В., студентка 3 курсу, 31- О групи

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне

Побудова ефективної системи оподаткування суб'єктів господарювання – це одна з головних умов ефективного функціонування економіки і фінансів країни, оскільки через податки держава здійснює перерозподіл валового внутрішнього продукту і формує централізовані та децентралізовані фонди, що впливає не тільки на можливості держави виконувати свої функції, але й на економічний стан економічних агентів.

Тому, формуючи податкову систему, держава повинна враховувати світовий досвід її побудови на загальноприйнятих принципах. Оскільки створення податкової системи без їх урахування здатне породжувати суперечності, що негативно впливають як на фінансовий стан держави, так і окремого індивідуума.

Загальну систему принципів оподаткування сформулював шотландський економіст та філософ А. Сміт і виклав у чотирьох основних правилах: 1) справедливості; 2) визначеності; 3) зручності; 4) економії (раціональності). А. Вагнер систематизував принципи в чотири окремі групи: I група – фінансові принципи, II група – народногосподарські принципи, III група – етичні принципи, IV група – адміністративно-технічні правила чи принципи. М. П. Кучерявенко виділяє такі принципи побудови податкової системи України: 1) принцип рівного податкового тиску, 2) принцип стабільності, 3) принцип рівності та рівноваги, 4) принцип цілісності, 5) принцип єдиної цілі, 6) принцип обмеження податкового тиску, 7) принцип раціонального поєднання прямих та непрямих податків, 8) принцип поділу податків за рівнем компетенції органів. Більшість фахівців вважають, що податкова система України в перехідний період має базуватися на таких принципах: антициклічний характер, цільове призначення податків, погодження податкових ставок, рівність і справедливість, гнучкість податкової системи, однозначність тлумачення, недопустимість необґрунтованих пільг, автоматична індексація податків і зборів, відповідальність платників податків, системний підхід, численність податків тощо [1, с. 9].

Постійні зміни в чинне законодавство порушують принцип стабільності. Тільки до Податкового кодексу України, який вступив в дію з 1 січня 2011 р. внесено змін та доповнень більше 100 законами станом на січень 2018 р. Тому абсолютно необхідною передумовою для відновлення економічного зростання є необхідність їх удосконалення, а головне – їх реалізація. Таким чином, підсумовуючи вище сказане, можна стверджувати, що основними чинниками при побудові податкової системи виступають саме принципи оподаткування, відповідно до яких побудова податкової системи потребує вмілого комбінування податків з різним ступенем еластичності, з різною властивістю їх перекладання, а також реалізації всіх тих принципів, які закладаються в її побудову. Лише при реалізації податковою системою

певної сукупності загальних та особливих принципів оподаткування надасть змогу набути нею своєї неповторності.

Список використаних джерел

1. Іванішина О.С., Забарна Т.А., Податкова система: навч. посіб., Київ: «Видавництво «Центр учбової літератури», 2015 – 416 с.
2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755 – VI, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
3. Хомутенко В.П., Луценко І.С., Хомутенко А.В., Оподаткування суб'єктів господарства: навч. посіб., Одеса: «ВМВ», 2014.-418 с.

ОПОДАТКУВАННЯ СУБ'ЄКТІВ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Конончук О. М., викладач економічних дисциплін, спеціаліст вищої категорії, Посільська Н. Р., студентка 3 курсу, 31-Ф групи

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне

Податки – основа забезпечення функціонування держави та суспільства, це наша здатність забезпечувати розвиток країни та соціальні гарантії малозабезпеченим громадянам. Податкова система, що діє в нашій країні, не сприяє ефективному розвитку українського суспільства. У зв'язку з цим виникає гостра потреба у реформуванні системи оподаткування.

Найкращим прикладом для цього є система оподаткування суб'єктів малого бізнесу – фізичних або юридичних осіб. З початку року в Україні закрилося майже півмільйона фізичних осіб-підприємців. Як зазначають у департаменті податків і зборів із фізичних осіб Державної фіскальної служби (ДФС), із 454 тисяч фізичних осіб – підприємців, які подали заяву про зупинення своєї діяльності, 368,4 тисячі – протягом останніх років не здійснювали підприємницької діяльності [3].

Тому, більш доцільним у такій ситуації я вважаю, є рішення про перехід на спрощену систему оподаткування та про повну відмову від стягнення податків у період становлення малого бізнесу в Україні. Підприємці повинні спочатку вийти на нульову позицію прибутку, а вже тоді здійснювати сплату податків і зборів до бюджету [1].

Кожен п'ятий українець вважає, що податки можна не платити. Такі дані телефонного опитування, проведеного Інститутом проблем управління ім. Горшеніна. Так, велика частина українців (42,3%) не планують відкривати власний бізнес. Близько третини опитаних (35,8%) хотіли б цього, проте сумніваються у своїх можливостях. Поки що не має власного бізнесу, але збирається зайнятися цим питанням кожен десятий українець (11,2%), і майже така ж кількість респондентів (10,7%) вже є власниками власного бізнесу [2].

Роль держави у цьому питанні величезна. Все що від неї потрібно, це лише стабільність і сприяння для розвитку економіки. Податковий кодекс, у певній мірі гальмує його, тому все частіше ми чуємо термін «тіньова економіка».

Перш ніж змінювати податкову систему, необхідно врахувати декілька дуже важливих критерії: 1. Географічне положення України (в центрі Європи). 2. Наявність висококваліфікованої робочої сили. 3. Здатність України залучати іноземні інвестиції.

Лише створивши повноцінне правове поле для функціонування і прогресування малого бізнесу, влада зможе побачити довгоочікуваний результат плідної праці – стабільність, процвітання української економіки, її вихід на міжнародну арену, як надійного бізнес-партнера.

Майбутнє України саме за такими простими підприємцями, а система оподаткування – це лише крок, необхідний як для держави так і для них.

Отже, зміни в реформуванні податкової системи України, повинні бути зорієнтовані на європейське податкове законодавство і враховувати досвід

реформування країн ЄС у зв'язку з євроінтеграційними процесами, які відбуваються в країні.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755 – VI, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
2. Інформаційне агенство УНІАН – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.unian.ua/society/372165-kojen-pyatiy-ukrajinet-s-vvajaescho-podatki-mojna-ne-platiti-opituvannya.html>.
3. МІНФІН – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://minfin.com.ua/2017/12/19/31495703>.

МИТО В СИСТЕМІ ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПЛАТЕЖІВ

Конончук О.М., викладач економічних дисциплін, спеціаліст вищої категорії;

Романчук І. Ю., студентка 3 курсу, 31- О групи

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне

Виконання функцій та завдань, які стоять перед державою, вимагає належного фінансового забезпечення, що досягається завдяки формуванню публічного фонду коштів. Публічні доходи формуються переважно за рахунок обов'язкових платежів, серед яких важливе місце займає мито. При формуванні державного бюджету миту відводиться виконання в першу чергу двох функцій: по-перше, фіскальної; по-друге, регулятивної.

Не заперечуючи обов'язковий характер мита, дослідники не можуть прийти до єдиної точки зору в розумінні правової природи мита та його місця в податковій системі України. Висловлені в літературі думки з цього приводу різняться так само як і вирішення цього питання в національних

законодавствах різних країн. Загалом можна виділити три підходи, які полягають в наступному:

1) мито є податком, а саме непрямим податком; 2) мито - це різновид збору; 3) мито займає проміжну ланку, оскільки не є ні податком, ні збором [2, с. 20].

Загалом, віднесення дослідниками мита до непрямих податків пояснюється тим, що йому властиві всі основні податкові риси: 1) його сплата носить обов'язковий характер і забезпечується державним примусом; 2) мито стягується без зустрічної відплати і тільки на підставі норми Закону; 3) надходження від мита не можуть призначатись для фінансування конкретних державних видатків; 4) при стягненні мита завжди має місце перехід права власності на величину митного стягнення від власника товару, що обкладається митом, до держави [1].

На думку Н. Ю. Пришви, до складу мита слід віднести: 1) обов'язковість платежу; 2) законодавча форма встановлення; 3) твердо фіксований розмір платежу; 4) сплата платежу в строки, закріплені в нормативному акті; 5) закріплення в нормативному акті таких елементів як платник та об'єкт платежу; 6) регулярність повторення платежу в дохідній частині бюджету або іншого державного грошового фонду; 7) це платіж у грошовій формі; 8) це без еквівалентний платіж; 9) для платника це безповоротний платіж; 10) публічний характер платежу [3, с. 116].

Погоджуючись з обов'язковим характером мита, я вважаю, що даний платіж займає особливе місце в системі публічних доходів і відрізняється від податків та зборів. В першу чергу слід відзначити, що необхідність сплати мита виникає у зв'язку з переміщенням товарів через митний кордон України. Відсутність факту переміщення товарів через митний кордон України унеможлиблює стягнення такого обов'язкового платежу. Таким чином, сплата мита обумовлена вступом особи в митно-правові відносини, які виникають з приводу переміщення товарів через митний кордон України.

Таким чином, мито належить до обов'язкових платежів та має ряд характеристик, які є спільними і для податку, і для збору. Разом з тим, мито характеризується такими рисами, які не притаманні іншим обов'язковим платежам, що дає можливість виділити його в як самостійний вид обов'язкових платежів, що займає проміжну ланку між податками і зборами.

Список використаних джерел

1. Митний кодекс України / / Відомості Верховної Ради України. - 2002. - № 38-39.
2. Новікова Д. К. Правова природа податку / / Фінансове право. - 2007. - № 2. - С. 20-24.
3. Пришва Н. Ю. Правові проблеми регулювання обов'язкових платежів. - К: ЕксОб, 2003. - 280 с.

ТУРИСТИЧНИЙ ЗБІР – ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ НАПОВНЕННЯ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

Конончук О. М., викладач економічних дисциплін, спеціаліст вищої категорії, Червінська К. О, студентка 3 курсу, 32-О групи

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне

Туристична діяльність в Україні має певні особливості щодо оподаткування основними податками і зборами. Це зумовлено особливим характером операцій з надання туристичних послуг, які передбачають широке використання посередницьких схем. Основне завдання – проаналізувати сучасне оподаткування туристичним збором та визначити основні проблеми, які виникають в даній сфері.

Згідно Законодавства України туристичний збір – це місцевий збір кошти якого зараховуються до місцевого бюджету.

Туристичний збір є не обов'язковим місцевим збором. На сьогодні ставка туристичного збору становить від 0,5 до 1 відсотка до бази справляння збору [2].

Справляння цього збору здійснюється податковими агентами, такими як адміністрація готелю, кемпінгів, мотелів, гуртожитків, санаторно-курортні заклади, квартирно-посередницькі організації тощо.

Одна з головних проблем сплати туристичного збору полягає у тому, що більшість туристів зупиняється в приватному секторі, тому організувати збір з туристів практично неможливо.

Туристичний збір встановлений з метою наповнення місцевих бюджетів. Дуже низькі ставки цього податку повинні були б стимулювати його сплату, але більшість недобросовісних податкових агентів ухиляються від цього. Внаслідок чого забезпечується недостатнє фінансування бюджетів [3].

Податкові агенти справляють збір під час надання послуг, пов'язаних з тимчасовим проживанням (ночівлею), і зазначають суму сплаченого збору окремим рядком у рахунку (квитанції) на проживання. Так, деякі власники готелів можуть встановлювати досить низькі ціни за проживання, поряд встановивши дорогі послуги за які не сплачується туристичний збір.

З метою вирішення проблем пов'язаних з туристичним збором необхідно в першу чергу детінізувати туристичний бізнес в Україні, оскільки на сьогоднішній момент фізичні особи приймають туристів у себе в приватному секторі без сплати за це податку.

Отже, Україна має всі шанси для розвитку туристичного бізнесу. Але для цього потрібно прикласти певні зусилля. Вирішити проблеми які виникають внаслідок ведення туристичного бізнесу. Зміцнити нормативно-правову базу з метою гарантії безпеки та впевненості туристів у захисті їх прав. Можна зробити висновок, що туристичний збір не відіграє досить важливу роль в податковій чи туристичній сфері, але для місцевих бюджетів це може бути одним з основних джерел надходження коштів.

Список використаних джерел

1. Історія розвитку туризму в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://forstudents.at.ua/publ/istorija_turizma/raboty_studentov/istorija_rozvitku_turizmu_v_ukrajini/4610-504.

2. Податковий кодекс України: від від 02.12.2010 № 2755-VI (Редакція станом на 20.02.2018) Розділ XII Податок на майно, ст. 268 Туристичний збір. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

3. Цимбальук І.О. Сучасні реалії місцевого оподаткування / І.О. Цимбальук, О.М. Гуменюк // Науковий вісник Херсонського державного університету. – Херсон: Херсонський державний університет. – Вип. 5. – Частина 3. – 2014. – С. 183-185.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ОПОДАТКУВАННЯ ОПЕРАЦІЙ ЗІ СПИСАННЯ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ

Кузик Н. П., к.е.н., доцент; Чередник Т. Ю., студентка 5 курсу, 1 групи
*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Питання обліку й оподаткування операцій з нематеріальними активами тривалий період залишається доволі актуальними. Це пов'язано, перш за все, із специфікою та унікальністю такого об'єкту обліку, а також із динамічними змінами податкового законодавства. Наразі, уже звичним є той факт, що розрахунки за податками здійснюються виключно на основі даних бухгалтерського обліку. Та все ж, положення ПКУ містять окремі виключення, які стосуються, перш за все, платників ПДВ та платників податку на прибуток (зокрема тих, які ведуть облік податкових різниць). У рамках даного дослідження зупинимося на оподаткуванні операцій зі списання нематеріальних активів, які мають ознаки дискусійності. Так,

зокрема, незвично, однак зміст положень пп. 14.1.185 ПКУ вказує на те, що операції з передання права на об'єкти права інтелектуальної власності й інші нематеріальні активи чи надання інших майнових прав стосовно таких об'єктів права інтелектуальної власності вважаються постачанням послуг [2], а тому за вимогами п. 185.1 ПКУ виникає необхідність обкладання ПДВ, як за операцією з постачання послуг [2].

Однак, усім відомі методологічні положення обох стандартів і національного (П(С)БО 8), і міжнародного (МСФЗ 38), які визначають нематеріальні активи різновидом необоротних активів [1,3]. З цих позицій більш прийнятним стає до використання поняття «постачання товарів», яке за положеннями ПКУ включає також ліквідацію платником за власним бажанням необоротних активів, які перебувають у такого платника (пп. «д» пп. 14.1.191 ПКУ) [2]. Разом з тим, якщо ж проаналізувати, усе-таки, ще й зміст п.п. 14.1.191 ПКУ, то не вважають постачанням товарів ліквідацію необоротного активу, якщо платник подає контролюючому органу відповідний документ про знищення, розібрання чи перетворення необоротних активів в інший спосіб, унаслідок чого необоротний актив не може використовуватися за первісним призначенням. На нашу думку, щодо нематеріальних активів таким документом може бути Акт вибуття (ліквідації) об'єкта права інтелектуальної власності в складі нематеріальних активів (типова форма № НА-3). Отже, залишається неузгодженим питання: вимогами якого з підпунктів слід керуватися при здійсненні операції зі списання нематеріального активу – п.п. 14.1.191 ПКУ чи п.п. 14.1.185 ПКУ?

Щодо розрахунків з податку на прибуток, то проблемних питань не виникає. Статтею 138 ПКУ визначено різниці, які застосовують під час ліквідації нематеріальних активів. Зокрема, за фактичної відсутності активу відображають його ліквідацію, оскільки втрачено можливість отримання економічної вигоди. А відтак – необхідно відкоригувати фінансовий результат: збільшити на суму залишкової вартості об'єкта, визначену відповідно до П(С)БО 8 або МСФЗ 38 «Нематеріальні активи» або ж

зменшити на суму залишкової вартості об'єкта, визначену з урахуванням вимог ст. 138 ПКУ [2].

Підсумовуючи, варто відмітити, що питання оподаткування викликатимуть постійні дискусії за наявності неоднозначного тлумачення категорій і понять на законодавчому рівні.

Список використаних джерел

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 38 «Нематеріальні активи» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_050.

2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 «Нематеріальні активи» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0750-99>.

ПОДАТОК НА ДОДАНУ ВАРТІСТЬ ЯК ОБ'ЄКТ ДОСЛІДЖЕННЯ

Куць Т. В., к.е.н., доцент; Чурип А.Е., магістр 1 курсу, 1 групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

У сучасних ринкових умовах особливо актуальною є проблема своєчасного забезпечення грошовими ресурсами дохідної частини державного бюджету. Вирішення цієї вкрай важливої проблеми значною мірою залежить від ефективності діяльності податкової служби, а також розробки науково-обґрунтованої системи оподаткування, яка б відповідала реаліям сьогодення. Нині українська держава прагне створити ефективну податкову систему. Податки перебувають на перехресті

економічних ресурсів різних груп платників та споживачів державних ресурсів. Для виконання своїх функцій податкова система повинна відшліфувати роботу кожного податку, а також установити контроль за його справлянням. Особливо це стосується податків, які забезпечують надходження значної частки доходів до бюджету, і зокрема податку на додану вартість (ПДВ).

Значний внесок у розробку теоретичних та прикладних основ оподаткування в цілому, і зокрема аналізу засад щодо розрахунків з ПДВ, внесли Андрущенко В.Л., Василик О.Д., Долішній М.І., Жуков Є.Т., Кашин В.А., Суторміна В.М., Тивончук І.О., Федосов В.М., Черник Д.Г., Юрій С.І.

Податок на додану вартість – це непрямий податок, який входить до ціни товарів (робіт, послуг) і сплачується покупцем, але його облік та перерахування до державного бюджету здійснює продавець (податковий агент).

Податок на додану вартість останнім часом привертає до себе значну увагу, став предметом широких дискусій щодо доцільності його застосування та наслідків справляння для економічного розвитку і бюджету країни. В ПДВ співіснують суперечливі ознаки, гармонійно поєднані в єдине ціле. Податок на додану вартість, виконуючи суто фіскальні функції, одночасно здійснює економічний вплив на важливі макроекономічні показники: є дефлятором, скорочує обсяг споживання, потенційно створює можливість зниження рентабельності майбутніх інвестицій. Одночасно зростання податкових надходжень зменшує бюджетний дефіцит, потребу в державних позиках, сприяє зниженню рівня відсотка і цим стимулює інвестування.

Платником ПДВ в 2017 р. можна зареєструватися як добровільно, так і у примусовому порядку. За добровільним рішенням платником ПДВ може бути будь-яка особа, яка провадить або планує провадити господарську діяльність, обсяги оподатковуваних операцій у якої відсутні або є меншими ніж 1 млн. грн. Реєстрація здійснюється за її заявою. Обов'язковій реєстрації платником ПДВ підлягають особи, в яких загальна сума здійснення операцій

з постачання товарів, що підлягають оподаткуванню ПДВ, нарахована (сплачена) такій особі протягом останніх 12 календарних місяців, сукупно перевищує 1 млн. грн. (без урахування ПДВ). Увесь перелік осіб, які можуть бути платниками ПДВ, визначено статтею 180 Податкового кодексу України.

Об'єктом оподаткування є операції платників ПДВ із: постачання товарів і послуг, місце постачання яких розташоване на митній території України; ввезення товарів на митну територію України (імпорт); вивезення товарів за межі митної території України (експорт); постачання послуг із міжнародних перевезень пасажирів і багажу та вантажів залізничним, автомобільним, морським і річковим та авіаційним транспортом. Ставки ПДВ в 2017 р. встановлюють від бази оподаткування у таких розмірах: 20% (основна ставка ПДВ), яка застосовується до більшості операцій, крім операцій, що не є об'єктом оподаткування, звільнених від оподаткування, та операцій, до яких застосовують ставки 7% та 0%; 7% – у разі постачання лікарських засобів та медичних препаратів на митній території України та їх ввезення на митну територію України; 0% – для експорту товарів та окремих операцій, визначених статтею 195 ПК. Сума ПДВ додається до ціни товарів (послуг).

ОСОБЛИВОСТІ СПРОЩЕНОЇ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Матвійчук Л.А., викладач; Костюк І.М, студентка 3 курсу, 32-О групи
*Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного
університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне*

Єдиний податок для платників четвертої групи сільськогосподарських підприємств залишається актуальним і у 2018 році. Платники цієї групи не сплачують деякі види податків: податок на прибуток підприємств; податок на доходи фізичних осіб у частині доходів (об'єкта оподаткування), що

отримані в результаті господарської діяльності платника єдиного податку I–III груп (фізичної особи) та оподатковані згідно з Податковим Кодексом України (надалі - ПКУ); податок на додану вартість з операцій з постачання товарів, робіт та послуг, місце постачання яких розташоване на митній території України, крім ПДВ, що сплачується фізичними та юридичними особами, які обрали ставку єдиного податку, визначену п. 293.3 ст. 293 ПКУ, а також що сплачується платниками єдиного податку IV групи; податок на майно, крім земельного податку за земельні ділянки, що не використовуються платниками єдиного податку I–III груп для впровадження господарської діяльності рентну плату за спеціальне використання води платниками IV групи [1].

Платники єдиного податку четвертої групи: самостійно обчислюють суму податку щороку станом на 1 січня і не пізніше 20 лютого поточного року подають податкову декларацію на поточний рік за формою, встановленою у порядку, передбаченому статтею 46 цього Кодексу; сплачують податок щоквартально протягом 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем податкового (звітного) кварталу, у таких розмірах: у I кварталі - 10 відсотків; у II кварталі - 10 відсотків; у III кварталі - 50 відсотків; у IV кварталі - 30 відсотків. Відповідно до ПКУ об'єктом оподаткування для аграрних підприємств – платників єдиного податку IV групи є площа сільськогосподарських угідь (ріллі, сіножатей, пасовищ і багаторічних насаджень) та земель водного фонду (внутрішніх водойм, озер, ставків, водосховищ), що перебувають у власності сільськогосподарського товаровиробника або надані йому в користування на умовах оренди [2].

На відміну від інших податків цей податок має базу оподаткування, а саме це – є нормативна грошова оцінка одного гектара сільськогосподарських угідь (ріллі, сіножатей, пасовищ і багаторічних насаджень), з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного за станом на 1

січня базового податкового (звітного) року відповідно до порядку, встановленого цим Кодексом [1].

Для платників єдиного податку четвертої групи згідно ПКУ розмір ставок податку з одного гектара сільськогосподарських угідь та/або земель водного фонду залежить від категорії (типу) земель, їх розташування та становить (у відсотках бази оподаткування): для ріллі, сіножатей і пасовищ (крім ріллі, сіножатей і пасовищ, розташованих у гірських зонах та на поліських територіях, а також сільськогосподарських угідь, що перебувають в умовах закритого ґрунту) - 0,95; для ріллі, сіножатей і пасовищ, розташованих у гірських зонах та на поліських територіях, - 0,57; для багаторічних насаджень (крім багаторічних насаджень, розташованих у гірських зонах та на поліських територіях) - 0,57; для багаторічних насаджень, розташованих у гірських зонах та на поліських територіях, - 0,19; для земель водного фонду - 2,43; для сільськогосподарських угідь, що перебувають в умовах закритого ґрунту, - 6,33.

Отже, даний податок 4 групи використовується у сільських господарствах, які мають у своїй власності землі призначені для отримання вигоди і задоволення потреб споживачів.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 02 грудня 2010 року № 2755-УІ, чинне законодавство із змінами і допов. в редакція від 01.01.2018 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.dtkk.ua/ru/doc/1011.47.0>.

2. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2018 році. Закон України від 07.12.17 р. № 2245-VIII. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vobu.ua/ukr/documents/item/zakon-ukrainy-ot-07-12-17-g-2245-viii>.

ПРОБЛЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ ОПЕРАЦІЙ З ПЕРЕРОБКИ ДАВАЛЬНИЦЬКОЇ СИРОВИНИ НА МИТНІЙ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Тивончук С.В., к.е.н., доцент; Ковтуняк О.О., студентка 5 курсу, 2 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

На сьогодні суб'єкти ЗЕД, які мають потужні основні засоби для переробки певної продукції, все частіше в умовах економічної кризи укладають контракти з переробки продукції замовників-іноземців. Такого виду операції дають можливість українським підприємствам забезпечити завантаження виробничих потужностей, а іноземним підприємствам зекономити частину обігових коштів.

У сфері зовнішньоекономічної діяльності операції з давальницькою сировиною регламентуються Податковим та Митним кодексами України.

Податковий Кодекс України характеризує операції з давальницькою сировиною, як операції переробки цієї сировини, в яких сировина замовника на конкретному етапі її переробки становить не менш як 20% загальної вартості готової продукції, з метою одержання готової продукції за відповідну плату.

Згідно Митного Кодексу України давальницька сировина, що поміщається в митний режим переробки на митній території, визнається як іноземний товар, що у встановленому законодавством порядку піддається переробці без застосування до них заходів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, за умови подальшого реекспорту продуктів переробки.

Оскільки джерелом надходження давальницької сировини на митну територію України є іноземні країни - визначаються особливості оподаткування операцій при здійсненні і завершенні митного режиму «переробка на митній території» [1, глава 23], які наведені в табл. 1..

Обмеження на окремі операції щодо переробки товарів, порядок виконання операцій щодо переробки товарів, включаючи можливість та умови використання українських товарів у процесі переробки, визначаються законодавством України.

Таблиця 1.

Порядок оподаткування операцій з давальницькою сировиною на митній території України [1]

№	Операції з давальницькою сировиною	Режим	Умови та ставки оподаткування
1	2	3	4
1	Ввезення давальницької сировини - без застосування заходів нетарифного регулювання ЗЕД (ст.147)	Переробка на митній території	З умовним повним звільненням від оподаткування митними платежами - ПДВ та митні платежі 0%
2	Використання українського товару (крім палива та енергії), що повністю споживаються під час переробки іноземних товарів (ст.154)	Експорт	ПДВ 0%
3	Повернення продуктів переробки за межі митної території України (ст.147)	Реекспорт	ПДВ та митні платежі 0% (при дотриманні умов режиму «переробка на митній території»)
4	Умовами переробки іноземних товарів передбачено проведення розрахунків частиною продуктів їх переробки (ст.155)	Імпорт	ПДВ 20/7% та оподаткуванням митними платежами із застосуванням заходів нетарифного регулювання ЗЕД
5	Переробка товарів для вільного обігу на митній території України (ст.156)	Імпорт	ПДВ 20/7% та оподаткуванням митними платежами

Отже, як видно з табл. 1 при дотриманні всіх умов оподаткування операцій з давальницькою сировиною податком на додану вартість та митом на імпорт здійснюється за так званим особливим принципом. За умов дотримання строків та цільової спрямованості використання товарів, ввезених в режимі переробки на митну територію України, ввезення таких товарів звільняється від оподаткування податком на додану вартість та митом.

Також, можна сказати що для суб'єкта ЗЕД України економічно вигідно операції з давальницькою сировиною в умовах оподаткування. Крім того,

такі операції відіграють значну роль у сучасному процесі економічного розвитку

Список використаних джерел

1. Митний Кодекс України №4495-17 від 03.12.2017[Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>.

Секція 2. Розвиток системи облікового забезпечення управління
діяльністю економічних суб'єктів

**FACTORING AS THE INSTRUMENT OF ACCOUNTS
RECEIVABLE MANAGEMENT: ACCOUNTING ASPECT**

Ivanenko V., PhD in Acc, As. Prof, research advisor; Syvak O., PhD in Acc.,
language advisor, Kovalchuk O., Bachelor student, Major «Accounting and
Auditing»

Zhytomyr State Technological University, Ukraine, Zhytomyr

New financial instruments that extend funding as well as allow entities to operate more effectively appear due to current conditions of globalization and internationalization of the world economy.

One of such instruments is factoring, which improves solvency of business as well as promotes effective management of accounts receivable.

Factoring transaction is the financial instrument that provides with additional financing and streamlines the rotation of circulating assets by recession of a monetary claim right from one economic entity to another.

The existence of accounts receivable is initial condition for factoring implementation. Therefore, first of all, there is a process of sale by the supplier of products, goods or services to the buyer, resulting in a monetary obligation. At the next stage, the supplier, who acts as a client (factorant) in factoring transactions, passes the document (invoice) to a certain financial institution (factor) for confirmation of the assignment of the right to a monetary claim. The logical continuation of the transaction is the verification of the solvency of the debtor, after which the factor pays part of the amount (80-90 %) specified in the payment documents. At the final stage, the debtor must repay the full amount of the debt, but not to the supplier, but the factor which, in turn, pays the residual amount of funds to the client, while charging the reward for the

transaction. In addition, factoring transactions do not end only upon payment of debtor debts, usually the factor provides services for the further structuring of receivables.

Identification of factoring mechanism's peculiarities enables to determine its main elements, in particular: subjects (factorant or client, factor, debtor); object (receivables for products, goods, works and services); fee for factoring service.

Just as factoring mechanism determines at least three participants, so accounting reflection for factoring transactions has three-sided type. However, the main objects of the accounting are: accounts receivable; the payment for factoring service; factor's additional services; factor's income for provided services; client's costs on payment of services.

Mentioned accounting objects are the most typical for standard factoring scheme. But, taking into consideration variety of factoring mechanism, number of objects has the ability to change. For instance, factoring with the right in contribution means that if buyer fails to fulfill his obligations to the factor, client will pay back to the factor earlier received money and will take debt on its own. In such a case guarantee in the form of mortgage will be an additional accounting object.

Like any economic relations, factoring transactions are regulated by the contract drafting. Factoring agreement is two-sided civil law contract. But, a single form of such agreement isn't approved by the government. Consequently, banks and financial organizations adjust form on their own. At the same time, there are rules that clearly establish what information should be indicated in the contract, in particular, subject of the contract, the parties, their responsibilities, rights and duties.

The legal basis of the factoring agreement is cession, that is, the assignment of the right of demand under the deal. However, the factoring agreement is wider than cession contract, since it can enclose information about providing of related services, that aren't conformed to cession.

The factoring agreements usually are varied by aim and nature. Therefore, there are different types of contracts, for instance real, commercial, paid and gratuitous.

It should be noted that the factoring agreement is vital for accounting, as it serves as the basis for accounting for factoring transaction reflection. Therefore, the correct generalization and grouping of data in the contract will enable the full identification of factoring transactions and reflection them on the accounts.

Consequently, the problem of non-repayment of receivables can be effectively eliminated using an innovative financial instrument – factoring, the use of which has specificity: availability for entities of all forms.

МІНІМАЛЬНА ЗАРОБІТНА ПЛАТА І ПРОБЛЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Борковська Г.В., викладач; Юрчик О.А., студентка 2 курсу, 21-О групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне

Парадигма сталого розвитку включає в себе вимоги до захисту довкілля, соціальної справедливості та відсутності расової й національної дискримінації.

Визначення національної парадигми і стратегії сталого розвитку України відбувається під впливом сучасних світових тенденцій щодо вирішення проблеми не тільки гармонійного розвитку людства, але навіть його виживання.

Концепція сталого розвитку ґрунтується на п'яти головних принципах, одним з яких є необхідність задовольнити елементарні потреби всіх людей і всім надати можливість реалізувати свої надії на більш благополучне життя. Без цього сталий і довготривалий розвиток просто неможливий. Одна з

головних причин виникнення екологічних та інших катастроф – злидні, які стали у світі звичайним явищем.

Україна опинилася на 64 сходинці за рівнем життя серед 128 країн світу. Про це свідчать результати глобального дослідження «Індекс соціального розвитку», розробленого американською неурядовою організацією Social Progress Imperative за підтримки Deloitte. Індекс визначає рейтинги країн на базі показників, що мають безпосередній вплив на якість життя людей.

З 2017 року мінімальна заробітна плата в Україні зростає: у 2017 вона складала 3200 гривень – це вдвічі більше, ніж було у 2016 році, а з 1 січня 2018 року вона становить 3723 гривні.

Таке кардинальне збільшення мінімальних доходів, окрім можливості більше заробляти закономірно призвело й до зростання цін. Щоправда, прогнози про катастрофічну інфляцію та стрибок цін до захмарних висот усе ж поки що не збулися. Такий висновок можна зробити з того, як у відсотковому співвідношенні змінилася вартість стандартного продуктового кошика.

У минулому році уряд кардинально переглянув склад споживчого кошика і вніс зміни практично в усі набори: збільшені норми споживання в деяких продуктах харчування, оновлений перелік необхідних ліків та засобів гігієни, збільшено кількість позицій взуття і одягу, і т.д. Однак, подивившись уважно на норми продуктів харчування, які вказані в кілограмах, і розділивши ці значення на 365 – отримуєш денні норми, які абсолютно не обнадіюють.

«Всі розуміють, що прожити на 3000 грн неможливо. Якщо зараз покажемо реальні 4000 грн прожиткового мінімуму, цього не витримає бюджет. На жаль, ми бідна країна, і з цього треба виходити», – сказав Олег Пендзин, виконавчий директор Економічного дискусійного клубу.

Президент Українського аналітичного центру Олександр Охріменко вважає, що навіть при підйомі мінімальних зарплат до 4 тисяч гривень. як

обіцяють в наступному році, вижити буде складно через двозначну інфляцію: «Наш споживчий кошик розрахований на жебрака, він забезпечує мінімальний набір товарів і послуг, що дозволяє вижити, а в Європі він розрахований на середню людину». Охріменко стверджує: «Очікувати, що споживчий кошик буде найближчим часом переглянтий і розширений, не доводиться, оскільки навіть нинішній обсяг товарів і послуг, закладений в ній, не можна забезпечити мінімальною зарплатою. За офіційними даними, мінімум отримують 9% штатних працівників, при цьому половина населення має середній дохід на душу населення нижче прожиткового мінімуму. Вихід – підвищувати і далі офіційну мінімальну зарплату».

Список використаних джерел

1. Слово і діло: аналітичний портал [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://mi100.info/.../spozhyvchuj-koshyk-ukrayintsya-yak-z>.
2. Споживчий кошик українця – 2018: повний список, вартість, таблиця [Електронний ресурс] / Режим доступу: www.buhoblik.org.ua/.../3363-spozhyvchij-koshyk.html.
3. Національна доповідь «Цілі Сталого Розвитку: Україна» [Електронний ресурс] / Режим доступу:
4. https://mern.gov.ua/.../Національна%20доповідь%20ЦСР%20України_липень%202017.

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ВИТРАТ НА ПОЛІПШЕННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Боярова О.А., к.е.н., доцент; Мащенко Н.А., студентка 4 курсу 4 групи,
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Підвищення ефективності виробництва залежить безпосередньо від забезпеченості підприємства основними засобами. Проблема зношеності основних засобів на промислових підприємствах є дуже актуальною в Україні. Зношеність основних засобів сягає близько 77% загалом по Україні, у зв'язку з чим кожне підприємство прагне відновлювати початкові можливості об'єктів основних засобів. Така ситуація є однією з причин погіршення показників ефективного використання цих об'єктів. Також можуть виникати труднощі у відображенні таких витрат в системі бухгалтерського обліку. Але, на жаль, на сьогоднішній день в чинному законодавстві та нормативно-правовій базі України не розкрито повністю поняття «поліпшення основних засобів» та вимог до відображення в обліку витрат на поліпшення основних засобів. Фінансовий стан підприємства багато в чому залежить від достовірного обліку таких витрат і економічних вигод, від їх здійснення, від правильного відображення їх у податковому обліку.

У процесі здійснення ефективної господарської діяльності велику роль відіграє собівартість продукції, вагому частину якої займають амортизаційні відрахування та витрати на ремонт та поліпшення, модернізацію та підтримання в належному стані основних засобів.

Згідно з п.14 П(С)БО 7 «Основні засоби» поняття «поліпшення» трактується як «призводять до збільшення суми майбутніх економічних вигод, очікуваних від використання основних засобів». Податковим законодавством «поліпшення» ідентифікується як поточний та капітальний ремонти, реконструкція, модернізація, технічне переозброєння та інші види робіт, що поліпшують стан основних засобів.

Підприємства підтримують свої основні засоби в робочому стані та забезпечують їх функціонування способом як поліпшення, так і за допомогою систем технічного обслуговування й планово-попереджувальних ремонтів.

Бухгалтерський облік витрат, пов'язаних з поліпшенням основних засобів, врегульовано у П(с)БО 7 «Основні засоби» та Розділом 6 «Методичних рекомендацій з бухгалтерського обліку основних засобів», а також Податковим Кодексом України. Законодавством передбачено, що первісна (переоцінена) вартість основних засобів може бути збільшена на суму витрат, пов'язаних з поліпшенням та ремонтом об'єктів, визначену в порядку, встановленому податковим законодавством.

Отже, витрати на поліпшення та ремонт можна одразу в повному обсязі відносити до витрат або частково включити до первісної вартості і ремонтуваного об'єкта основних засобів і амортизувати. Витрати, що пов'язані з поліпшенням об'єктів основних засобів повинні акумулюватися за дебетом рахунку 15 «Капітальні інвестиції» на окремих субрахунках (631, 685, 377, 66, 65), а по закінченню всіх робіт списуватися з кредиту рахунку 15 у дебет рахунку 10 «Основні засоби» відповідно до кожного об'єкту, що підлягав поліпшенню. У бухгалтерському обліку витрати на ремонт відображаються дебетом рахунку 23 «Виробництво», або рахунків класу 8 «Витрати за елементами» (80, 81, 82, 84) та класу 9 «Витрати діяльності» (92, 93, 94), а в податковому обліку згідно з Кодексом можуть бути віднесені до складу загальновиробничих витрат (п.138.10.1), адміністративних витрат (п.138.10.2) та до складу витрат на збут (п.138.10.3). Аналітичний облік витрат на поліпшення господарським способом ведеться у розрізі як видів витрат, так і за кожним об'єктом у розрізі статей витрат, за підрядного методу витрати на поточні ремонти та обслуговування відносяться на об'єкти їх виконання.

Кожну суму поліпшення потрібно ідентифікувати з об'єктом, для чого потрібно складати відповідний кошторис на проведення поліпшення того чи іншого об'єкту. До цього кошторису треба віднести матеріали, що були використані, послуги сторонніх підрядників або зарплату, з нарахуваннями до неї, власних працівників, які були задіяні в проведенні поліпшення.

Прийняття закінчених робіт з поліпшення основного засобу оформляється Актом приймання-здачі відремонтованих, реконструйованих і модернізованих об'єктів форми № ОЗ-2 або ж її осучасненими аналогами, форми яких затверджено відповідними наказами Мінфіну.

Вдосконалення обліку операцій з поліпшення основних засобів необхідно здійснювати шляхом посилення впливу інформативної та контрольної функцій облікового процесу на управлінські рішення щодо регулювання ефективності використання необоротних активів.

ФОРМУВАННЯ ПЕРВІСНОЇ ВАРТОСТІ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗА НАЦІОНАЛЬНИМИ ТА МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ

Боярова О.А., к.е.н., доцент; Романок К.Є., студентка 5 курсу, 2 групи напрям
підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Забезпеченість основними засобами підприємств є найголовнішим фактором піднесення економіки та збільшення об'єктів виготовлення продукції на промислових та сільськогосподарських підприємствах. У процесі використання об'єктів основних засобів економічні вигоди, втілені в них, споживаються підприємством, та відображаються шляхом нарахування амортизації. Базовим елементом для нарахування амортизації є первісна вартість основних засобів.

Первісна вартість основних засобів- це вартість, що складається із суми витрат, пов'язаних із виготовленням, придбанням, доставкою, спорудженням, встановленням, страхуванням під час транспортування, державною реєстрацією, реконструкцією та іншим удосконаленням основних засобів

За МСБО 16 та П(С)БО 7 первинна оцінка, яка включає в себе витрати, а також обмін аналогічними та неподібними основними засобами є однаковою.

Також спільним за МСБО 16 та П(С)БО є те, що до первісної вартості відноситься сума витрат на демонтаж, переміщення об'єкта та відновлення території, на якій він розташований.

Первісна вартість основних засобів формується залежно від того, яким чином цей засіб надійшов до конкретного підприємства. за П(С)БО 7, елементи первісної вартості основних засобів на дату визнання чітко не визначені, саме тому МСБО 16 має перевагу в цьому аспекті.

На формування первісної вартості основних засобів впливає ряд факторів, одним із критерії таких факторів є – подія внаслідок якої виникли основні засоби конкретного суб'єкта господарювання. Розглянемо окремі з них. Коли відбувається придбання у кредит основного засобу у відповідності до міжнародних стандартів, виплати процентів приймаються відповідно до МСБО 23 «Витрати на позики» залежно від того, є ці об'єкти кваліфікованими активами, а також з точки зору виплат відсотків. Пункти 8 та 11 П(С)БО 7 не включають витрати на виплату процентів за кредит до первісної вартості об'єкта, у будь-якому випадку.

Якщо актив придбали через гранти, згідно з МСБО 16 балансова вартість основного засобу може бути зменшена на суму державних грантів, які ми отримали, якщо фінансування відноситься до придбання активу, тоді як національний стандарт на зменшення вартості активів не допускається.

При отриманні основних засобів суб'єкти господарювання можуть мати розрахунок пайовими інструментами, при обліку МСБО 16 «Основні засоби» ця операція відображена в дебеті відповідного рахунку активів, а в кредиті відображається рахунок акціонерного капіталу. Національний стандарт не передбачає процедури бухгалтерського обліку для будь-яких операцій, до яких відноситься участь пайових інструментів.

Найважливішою областю обліку основних засобів є процес переоцінки, де міжнародні та національні стандарти майже не відрізняються. Однак Методрекомедація № 561 визначено: «Порогом суттєвості для проведення переоцінки або відображення зменшення корисності об'єктів основних

засобів може прийматися величина, що дорівнює 1 відсотку чистого прибутку (збитку) підприємства, або величина, що дорівнює 10-відсотковому відхиленню залишкової вартості об'єктів основних засобів від їх справедливої вартості» (п. 34).

МСБО 16 «Основні засоби» визначено що переоцінка відбувається за умови що вартість основних засобів «суттєво відрізняється» від балансової вартості.

Отже, можна зробити висновок, що національні та міжнародні стандарти бухгалтерського обліку щодо формування первісної вартості мають істотні відмінності. П(С)БО 7 необхідно вдосконалити змінами та доповненнями щодо термінів зазначених в ньому і сфери в яких він діє.

ОБЛІК РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТА ПІДРЯДНИКАМИ: СТАН І НАПРЯМИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Венгерук Н.П., доцент, к.е.н.; Коник А. В., студентка 5 курсу, 2 групи напрям підготовки «Облік та оподаткування»

Національний університет біоресурсів і природокористування України

м. Київ

На сьогоднішньому етапі розвитку економіки України, важливим є процес постачання товарів, що тісно пов'язаний з розрахунковими операціями, які можуть призводити до утворення зобов'язань. Через різницю у часі між моментами постачання та сплати за рахунками у підприємства виникає поточна кредиторська заборгованість за товари, роботи та послуги. Даний вид зобов'язань є тимчасово вільними обіговими коштами та здійснює суттєвий вплив на фінансову стійкість та платоспроможність суб'єкта господарювання. Тому їх розмір потрібно ретельно контролювати. Причиною виникнення значної кредиторської заборгованості часто стає недосконалість розрахунків з постачальниками та підрядниками, недбалість працівників,

шахрайство та зловживання службовими повноваженнями. Як наслідок – порушення фінансової й розрахункової дисциплін. Тому правильне, ефективне та своєчасне ведення розрахунків з постачальниками та підрядниками, достовірне відображення облікової та аналітичної інформації набуває великого значення, що свідчить про необхідність їх вдосконалення.

Розрахунки з постачальниками та підрядниками займають вагомe місце в системі розрахункових операцій, а також є найважливішою складовою бухгалтерської діяльності, оскільки вони впливають на формування основної частини грошових надходжень підприємств [1, с. 41]. Ведення обліку розрахунків з постачальниками і підрядниками, його правові засади регламентуються П(С)БО 11 «Зобов'язання» [3, с. 4].

Щодо питання, яке стосується технології обробки облікової інформації доцільно зазначити, що вплив на неї спричиняє обрана підприємством форма бухгалтерського обліку. В господарській діяльності підприємств виникають обставини, які впливають на своєчасне виконання зобов'язань або взагалі припиняють їх здійснення. Такими обставинами можуть бути тимчасова або стійка фінансова неплатоспроможність, банкрутство, надзвичайні події. Виконання своєчасної перевірки розрахунків з постачальниками та підрядниками, попередження прострочення кредиторської заборгованості повинні бути основою в організації їх обліку [4, с. 185].

Вважаємо, що для покращення обліку розрахунків з постачальниками доцільно створювати субрахунки другого порядку, які відображатимуть прострочену та відстрочену заборгованості, а також заборгованість, термін сплати якої ще не настав. Також, для більш повного відображення фінансового стану підприємства, та отримання своєчасної актуальної інформації слід розширювати облік інформації в управлінському обліку по групах постачальників за терміном заборгованості.

Список використаних джерел

1. Власюк Г.В. Шляхи вдосконалення бухгалтерського обліку розрахунків з постачальниками / Г.В. Власюк // Держава та регіони / Серія: Економіка та підприємництво. – 2009. – N 5. – С. 40–44.
2. Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. N 73 «Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0336-133>.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00>.
4. Ревизюк І.М. Удосконалення обліку розрахунків з постачальниками / І.М. Ревизюк, Є.В. Калюга // Економічні науки. – 2013. – N 10 (4). – С. 185–190.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ СПИСАННЯ НЕСТАЧ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Ганяйло О.М., к.е.н., доцент, С.В.Бондар, студент

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Облік нестач, що утворилися, багато в чому залежить від того, коли вони були виявлені та в якій кількості.

Нестачі залежно від моменту їх виявлення поділяються на:

- 1) нестачі, виявлені при прийманні придбаних товарів від постачальника (перевізника);
- 2) нестачі, виявлені у процесі інвентаризації товарно-матеріальних цінностей.

В залежності від кількості нестачі поділяють на два види:

- 1) у межах норм природного убутку;
- 2) понад норми природного убутку.

Під природним убутком товарів слід розуміти зменшення їх кількості (маси) унаслідок природної зміни біологічних або фізико-хімічних властивостей при збереженні якісних характеристик. Так, до природного убутку належить зменшення маси товарів внаслідок випаровування вологи, вивітрювання, розпилу, розкришення, витікання, розливу при перекачуванні і продажу рідких товарів, витрати речовин на дихання (наприклад, круп і борошна) тощо.

У свою чергу, не є природним убутком втрати, що виникли внаслідок псування товарів, їх розкрадання, різниці між фактичною масою тари і масою за трафаретом (завіс тари) тощо.

Для втрат, що мають об'єктивний характер, нормативно-правовими актами встановлено граничні розміри — норми природного убутку. Вони широко застосовуються в усіх сферах діяльності і є максимально допустимою величиною втрат, що виникають у процесі зберігання, переміщення, транспортування та реалізації товарів.

Наразі підприємства у своїй роботі можуть використовувати досить широкий перелік нормативно-правових актів щодо норм природного убутку. Причому, незважаючи на те, що більшість з них були розроблені ще у 80-х роках минулого століття, вони залишаються чинними.

Нестачі та втрати товарів у межах і понад норми природного убутку при відображенні в бухгалтерському обліку відмінностей практично немає.

Обидва види нестач (як у межах норм природного убутку, так і понад них) включають до складу інших операційних витрат і відображають за дебетом субрахунку 947 у кореспонденції з кредитом субрахунку 261 (281). При цьому суму нестачі понад норми природного убутку одночасно зі списанням на витрати відображають за дебетом позабалансового субрахунку 072 «Невідшкодовані нестачі і втрати від псування цінностей». Зазначені суми обліковуються на субрахунку 072 до моменту вирішення питання про

винного в такій нестачі. У разі якщо під час розслідування обставин виникнення понаднормових нестач товарів з'ясовується, що збиток підприємству нанесено з вини конкретного працівника, з'являються підстави для його притягнення до матеріальної відповідальності. При цьому суму втрат від нестачі списують за кредитом субрахунку 072. Одночасно визнають заборгованість винної особи з відшкодування збитку в кореспонденції з іншим операційним доходом (Дт 375 Кт 716).

Отже, нестачі і втрати товарів у межах норм природного убутку, виявлені при їх прийманні, включають до первісної вартості таких товарів.

Якщо лишки товарів виникли через бухгалтерські помилки, такі товари дооприбутковують у порядку виправлення помилок.

За наявності лишків і нестач товарів одного найменування спочатку здійснюють залік пересортиці, а тільки потім до незарахованої нестачі, що залишилася, застосовують норми природного убутку.

Список використаних джерел

1. Електронний ресурс – Режим доступу: <https://i.factor.ua/ukr/journals/nibu>.

УЗАГАЛЬНЕННЯ ПІДХОДІВ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ

Ганяйло О.М., к.е.н, доцент, Лисенко В.Ю., студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Для відображення дебіторської заборгованості в обліку необхідно здійснювати її класифікацію. Варто зазначити, що, попри наявність різних класифікаційних ознак дебіторської заборгованості, її поділ найчастіше здійснюється лише за однією ознакою в межах Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій.

Сучасні дослідники класифікують дебіторську заборгованість за зв'язком із нормальним операційним циклом, за терміном погашення, за об'єктами, щодо яких виникли зобов'язання дебіторів, за контрагентами, за формою погашення, за величиною, за ймовірністю (своєчасністю) погашення тощо.

За зв'язком із нормальним операційним циклом підприємства дебіторська заборгованість буває поточна та довгострокова [1]. Така класифікація статей заборгованості дебіторів враховує рівень ліквідності статей балансу та має велике значення для користувачів фінансової звітності, які мають на меті оцінити фінансовий стан підприємства, надає повну інформацію про рівень заборгованості та можливість перетворення у гроші фінансових зобов'язань.

Важливого значення набуває поділ заборгованості за термінами. У реєстрах обліку відображення очікуваного й реального термінів погашення заборгованості немає. Дослідники М. Болюх, В. Бурчевський, М. Горбаток вважають, що доцільно було б за реальним строком погашення поділити дебіторську заборгованість на термінову, прострочену і відстрочену, для контролю договорів, і відображати її на аналітичних рахунках [2].

За об'єктами, щодо яких виникає дебіторська заборгованість виділяють:

- заборгованість орендаря за фінансовою орендою, яка відображається в балансі орендодавця;
- заборгованість, забезпечену векселем;
- іншу довгострокову заборгованість;
- дебіторську заборгованість за продукцію, товари, роботи, послуги;
- дебіторську заборгованість за розрахунками;
- іншу поточну дебіторську заборгованість.

Під час визначення сумнівності заборгованості важливо поділяти заборгованість за її забезпеченістю (гарантія, застава, порука, вексель). Також окремо виділяють забезпечену і незабезпечену заборгованість.

За формою погашення дебіторська заборгованість поділяється на монетарну (яка має бути погашена грошовими коштами або їх еквівалентами) та немонетарну (погашається у формі отримання товарно-матеріальних цінностей, робіт, послуг).

Залежно від величини виділяють на дебіторську заборгованість незначної величини, допустимого обсягу та критичного обсягу.

За своєчасністю погашення виділяють заборгованість, строк оплати якої не настав, сплачену в строк, сумнівну та безнадійну заборгованість [3].

Існує багато підходів до класифікації дебіторської заборгованості, адже кожна група дослідників має індивідуальний підхід до визначення суттєвості критеріїв.

Список використаних джерел

2. Єлісеєва, О. Проблеми обліку дебіторської заборгованості підприємств у контексті розвитку товарного кредитування // О.Єлісеєва, В. Гуня, В. Белозерцев / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe.

3. Економічний аналіз : навч. посібн. / М. А. Болюх, В. З. Бурчевський, М. І. Горбатов та ін.; за ред. акад. НАНУ, проф. М. Г. Чумаченка. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv.

4. Півень, Я. Класифікація та сутність дебіторської заборгованості в Україні / Я.В. Півень // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.repository.hneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/8185/1>.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ РЕЗЕРВУ СУМНІВНИХ БОРГІВ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Ганяйло О.М. к.е.н., доцент, О.П.Мороз, студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

На сучасному етапі дебіторська заборгованість за розрахунками з покупцями та замовниками є занадто високою і складає найбільшу частку оборотних активів підприємств, що значно погіршує їх фінансовий стан. У зв'язку з цим виникає необхідність в чіткій організації обліку розрахунків з покупцями та замовниками на підприємствах з метою їх ефективного та стабільного функціонування.

Відповідно до П (С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» дебіторами є юридичні та фізичні особи, які внаслідок минулих подій заборгували підприємству певні суми грошових коштів, їх еквівалентів або інших активів, а дебіторська заборгованість – це сума заборгованості дебіторів підприємству на певну дату.

Умовно всю дебіторську заборгованість можна поділити на два види:

- допустима заборгованість, яка є наслідком недоліків в господарській діяльності і виникає в результаті застосування форм розрахунків за товари і послуги;

- невинуватна заборгованість виникає внаслідок недоліків в роботі підприємства, наприклад, при виявленні недостач, розкрадань.

Поділ дебіторської заборгованості на ці два види набуває великого значення в управлінні і знаходить своє відображення в обліку. Таке групування дає можливість прослідкувати порушення фінансово-розрахункової дисципліни та виявити їх причини.

В сучасних умовах господарювання інформації для проведення аналізу розрахунків з дебіторами в частині прогнозування ймовірності настання платіжної кризи суб'єктів господарювання недостатньо, а це, в свою чергу, може вплинути на можливість формування рекомендацій щодо попередження таких негативних явищ.

З метою забезпечення достовірності дебіторської заборгованості на підприємстві формують резерв сумнівних боргів. Порядок та метод

визначення резерву сумнівних боргів є елементом облікової політики підприємства і повинен бути зазначений в наказі про облікову політику.

Формуванню резерву сумнівних боргів має передувати інвентаризація дебіторської заборгованості, зміст якої полягає у виявленні за відповідними документами її залишків і ретельній перевірці обґрунтованості сум, що обліковуються на рахунках. В багатьох випадках процес інвентаризації відбувається формально без передачі актів звірки взаєморозрахунків дебіторам про їхню заборгованість, що в подальшому призводить до проблем в частині взаєморозрахунків.

Чимало проблем виникає при списанні безнадійної дебіторської заборгованості. Для того, щоб списати безнадійну заборгованість, необхідно правильно документально оформити дану операцію. Дебіторська заборгованість, по якій закінчився строк позовної давності, списується за рішенням керівника підприємства, однак законодавством не передбачена конкретна форма такого рішення.

Оцінка дебіторської заборгованості активів є одним із фундаментальних позицій у системі бухгалтерського обліку. Достовірне формування резерву сумнівних боргів, а також створення ефективної моделі обліку дебіторської заборгованості дозволять більш ефективно здійснювати управління та контроль за дебіторською заборгованістю, уникнувши при цьому ризиків неплатоспроможності.

Список використаних джерел

1. Боярова О.А., Кузик Н.П. Резерв сумнівних боргів як обачний інструмент впливу на діяльність підприємства [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/rezerv-sumnivnih-borgiv-yak-obachniyu>.

2. П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість», наказ МФУ від 08.10.99 р. № 237 [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРВИННОГО ОБЛІКУ КАПІТАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Ганяйло О.М., к.е.н., доцент, Т.А.Торгонська, студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

При розгляді вкладень у підприємство у формі капітальних інвестицій в основні засоби слід врахувати те, що вони можуть здійснюватись різними способами (будівництво і придбання нових активів, реконструкція чи модернізація наявних тощо), що впливає на відображення таких господарських операцій у первинній документації. Для документування капітального будівництва основних засобів згідно Наказу Міністерство аграрної політики України «Про затвердження спеціалізованих форм первинних документів з обліку основних засобів і інших необоротних активів сільськогосподарських підприємств та Методичних рекомендацій щодо їх застосування» від 27.09.2007 № 701 передбачено шість форм первинних документів, які містять інформацію про понесені капітальні витрати на будівництво основних засобів. Форма ОЗСГ-1 «Акт приймання-передачі (внутрішнього переміщення) основних засобів» використовується для введення в експлуатацію окремих об'єктів основних засобів. Для оформлення приймання-здачі основних засобів із ремонту, реконструкції та модернізації застосовується форма ОЗСГ-2 «Акт приймання-здачі відремонтованих, реконструйованих та модернізованих об'єктів». «Акт на списання основних засобів» (форма ОЗСГ-3) застосовується для оформлення вибуття основних засобів (крім автотранспортних засобів) при повному або частковому їх списанні. Нарахування амортизації в сільськогосподарських підприємствах здійснюється на підставі розрахунків ті відомостей нарахування амортизації основних засобів та інших необоротних активів» (форми ОЗСГ-5, ОЗСГ-6, ОЗСГ-7, ОЗСГ-8).

Якщо ж будівництво основних засобів здійснюється власними силами, то підтвердженням понесених витрат слугуватимуть такі первинні документи: форма М-8, рапорт на погодинні роботи, наряд на виконання робіт, акт про здавання-приймання виконаних робіт і вже вищезгадані форми ОЗСГ. Після складення всіх цих документів формується акт здавання-приймання виконаних робіт, який, своєю чергою, є підставою для введення об'єкта в експлуатацію.

Отримання основних засобів на підприємство, що не пов'язане із здійсненням грошових розрахунків не вважається капітальними інвестиціями. Також не відносять до інвестиційної діяльності витрати, понесені на підтримку об'єкта, що не приводить до збільшення майбутніх економічних вигід, первісно очікуваних від його використання.

З метою покращення достовірності інформації, на підприємствах науковці рекомендують створити внутрішній документ з обліку капітальних інвестицій – картку аналітичного обліку капітальних витрат.

Сажинець С.Й. рекомендує форму документу, яка містить інформацію про вид та обсяги капітальних витрат в розрізі аналітичних рахунків, дати понесення витрат та номери документів, які підтверджують це, інформація про контрагентів, пов'язаних зі здійсненими інвестиціями. Дана картка не лише унеможливить викривлення інформації про капітальні інвестиції, яка отримується користувачами, але й зможе слугувати документом, який дасть можливість юридично правильно ввести об'єкти необоротних активів в експлуатацію, паралельно забезпечуючи достовірність визначення їх первісної вартості.

Список використаних джерел

1. Измайлов Я.О. Облік і аналіз капітальних інвестицій: організація і методика: автореф. ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана». – Київ, 2014. – 22 с.

2. Сажинець С.Й. Організація обліку капітальних інвестицій у створення необоротних активів господарським способом на підприємствах//

Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку: Вісник Національного університету «Львівська політехніка». - 2015. - № 647. - С. 504

3. Старко І.Є. Первинний облік нематеріальних активів: шляхи удосконалення // Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України. – 2015. – Вип. 21.2. – С. 290–294.

ЕКОНОМІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ КАСОВИХ ТА ФАКТИЧНИХ ВИДАТКІВ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ

Гарапко Н.І., к. е. н., викладач I категорії; Газій З. Ю., студентка III курсу спеціальності «Бухгалтерський облік»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України
«Мукачівський аграрний коледж», м. Мукачево*

Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 135«Витрати» замінило термін «видатки» на «витрати» [5].

За НП(С)БОДС 135«Витрати» витрати суб'єктів державного сектору класифікуються в бухгалтерському обліку за такими групами:

Витрати за обмінними операціями, що включають такі елементи витрат: оплата праці, відрахування на соціальні заходи, матеріальні витрати, амортизація, фінансові витрати, інші витрати за обмінними операціями. *Витрати за необмінними операціями*: трансферти, інші витрати за необмінними операціями [4].

Для забезпечення ефективної системи обліку і контролю видатків важливою є система класифікації видатків бюджетних установ, на основі якої приймаються управлінські рішення, здійснюється планування видатків та проводиться контроль за їх проведенням. Класифікують видатки бюджетних установ за певними ознаками.

Залежно від джерел покриття видатки поділяються на видатки загального фонду та видатки спеціального фонду.

Видатки загального фонду – це видатки, що здійснюються за рахунок загального фонду бюджету. *Видатки спеціального фонду* – це видатки, що здійснюються за рахунок спеціального фонду бюджету.

Залежно від етапу руху коштів, видатки поділяють на касові та фактичні.

Касові видатки – це всі суми, отримані або перераховані установою чи організацією з рахунків у відповідних органах Державної казначейської служби для їх використання згідно з кошторисом.

Фактичні видатки – дійсні видатки установ, які підтверджені відповідними документами, проведені за рахунок бюджету тим чи іншим установам у процесі виконання кошторису [2].

Здійснення контролю за касовими видатками не дає можливість визначити фактичне використання коштів, тому що окремі суми можуть бути нараховані, але не виплачені. Касові видатки показують суму асигнувань, які одержали і витратили бюджетні установи в розрізі кодів економічної класифікації видатків, що дає змогу отримати дані про касове виконання кошторису та про залишки невикористаних асигнувань на певну дату.

На відміну від обліку касових видатків, облік фактичних видатків дає змогу контролювати хід виконання кошторису бюджетними установами та дотримуватись встановлених норм видатків у розрізі кодів економічної класифікації видатків.

Контроль за ефективним витрачанням бюджетних коштів у системі бухгалтерського обліку бюджетних установ здійснює класифікація видатків на основі кодів економічної класифікації, яка забезпечує ведення бухгалтерського обліку видатків відповідно до кошторису установи [3].

Економічна класифікація видатків містить чітке розмежування видатків за економічними ознаками з детальним розподілом коштів за їх предметними ознаками, що дає змогу однаково обраховувати доходи і витрати бюджету, скласти звітність.

Отже, здійснення обліку, аналізу касових та фактичних витратів бюджетних установ, дає змогу посилити контроль над витрачанням бюджетних коштів, дає можливість підвищити економію за рахунок зменшення витрат, покращити процедуру планування майбутніх витрат та аналізу витратів минулих років за окремими видами класифікації [5].

Список використаних джерел

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon3.rada.gov.ua/>.
2. Матвеева Г.Г. Дерікова С.Д. Облік і звітність у бюджетних установах [навч. посіб.] / Матвеева Г.Г. Дерікова С.Д. – К.: Аграрна освіта, 2013.
3. Джога Р.Т. Бухгалтерський облік у бюджетних установах: [навч. посіб.] / Р.Т. Джога. – К.: КНЕУ, 2001 – 250 с.
4. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 135«Витрати»:Наказ Міністерства фінансів України від 18.05.2012 № 568[Електронний ресурс]. – Режим доступу :<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0903-12/paran4#n4>.
5. Бондаренко Н.М. Сучасні підходи до визнання сутності доходів і видітків бюджетних установ / Н. М. Бондаренко // Вісн. Мукачівського державного університету - Випуск № 8 - 2017. – 716-722 с.

КЛАСИФІКАЦІЯ ДОХОДІВ І ВИТРАТ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ В УМОВАХ ЗАПРОВАДЖЕННЯ НП(С)БОДС

Гарапко Н.І., к. е. н., викладач I категорії; Леспух Н. В., студентка III курсу спеціальності «Бухгалтерський облік»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України
«Мукачівський аграрний коледж», м. Мукачево*

Діяльність бюджетних установ та організацій, які утримуються за рахунок державного або місцевого бюджетів, спрямована на надання

культурних, наукових, освітніх, просвітницьких та інших послуг для потреб суспільства. Специфіка діяльності бюджетних установ суттєво відрізняється від підприємств виробничої сфери. Некомерційний характер діяльності установ полягає у наданні населенню безоплатних послуг, пов'язаних з різними сферами діяльності людини. Саме процес надання нематеріальних послуг бюджетними установами є їх основним видом діяльності [2]. Для здійснення цієї діяльності установи отримують асигнування із загального фонду бюджету, які вітчизняні науковці ототожнюють із доходами загального фонду [2- 5].

В процесі виконання державного бюджету формуються дані про операції, значну частину із яких становлять дані за доходами і витратами, формування такої інформації відбувається в процесі казначейського обслуговування державного бюджету [4]. За МСБОДС 1, бухгалтерський облік доходів і витрат у бюджетних установах повинен здійснюватися за методом нарахування, відповідно до якого операції та події визнаються в момент їх виникнення, незалежно від дати надходження або сплати коштів.

В державному секторі облік доходів та витрат регламентують Національні положення (стандарти) бухгалтерського обліку в державному секторі НП(С)БОДС 124 «Доходи» та НП(С)БОДС 135 «Витрати» [1]. Вищезазначені стандарти передбачають класифікацію операцій бюджетних установ та класифікацію доходів і витрат бюджетного сектору порядок їх визнання. За вищевказаними стандартами Обмінна операція - це господарська операція з продажу/придбання активів в обмін на грошові кошти, послуги (роботи), інші активи або погашення зобов'язань. Необмінна операція - це господарська операція, яка не передбачає передачі активів, послуг (робіт) в обмін на отриманий дохід або активи, але може передбачати виконання певних умов. За НП(С)БОДС 124 «Доходи» класифікація доходів дві групи: Доходи від обмінних операцій, які включають: бюджетне асигнування, доходи від надання послуг, доходи від продажу, доходи від відсотків, роялті та дивідендів, інші доходи від обмінних операцій. Доходи

від необмінних операцій: податкові надходження, неподаткові надходження, трансферти та кошти, що отримують бюджетні установи від підприємств, організацій, фізичних осіб та від інших бюджетних установ для виконання цільових заходів, надходження до державних цільових фондів, зобов'язання, що не підлягають погашенню.

За аналогічним принципом НП(С)БОДС 135 «Витрати» передбачає поділ витрат державного сектору на : Витрати за обмінними операціями, що включають такі елементи витрат: оплата праці, відрахування на соціальні заходи, матеріальні витрати, амортизація, фінансові витрати, інші витрати за обмінними операціями. Витрати за необмінними операціями: трансферти, інші витрати за необмінними операціями.

За наведеними визначеннями витрати визнаються витратами певного періоду одночасно з визнанням доходу, для отримання якого вони були здійснені, в результаті виконується принцип нарахування і відповідності доходів і витрат. [3]. При одночасному визнанні доходів і витрат фінансовий результат за загальним фондом бюджетної установи буде рівним нулю, що пояснює економічний зміст діяльності установи як неприбуткової за загальним фондом.

Отже, метод нарахування виступає методом бухгалтерського обліку, при якому всі операції та події визнаються в момент їх здійснення, а не в міру надходження або виплати грошових коштів або їх еквівалентів [5].

Список використаних джерел

1. Національні положення (стандарти) бухгалтерського обліку в державному секторі, що затверджені Міністерством фінансів України від 25.01.2012р. № 52 [Електронний ресурс].-Режим доступу: http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/archive/main?cat_id=83023.

2. Адамик, О.В. Доходи бюджетних установ за методом нарахування в умовах уніфікації облікових систем державного сектору економіки // Вісник Національного університету «Львівська політехніка» «Менеджмент та

підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку». – Львів: НУ «Львівська політехніка», 2012. – Випуск 721. – С. 42-48.

[Електронний ресурс]: [сайт]. – Режим дост.: http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/12672/1/8_42-48_Vis721menegment.pdf

3. Драгоман А. В. Підходи до визнання сутності доходів і витрат загального фонду бюджетної установи в умовах впровадження методу нарахування / А. В. Драгоман // Вісн. Національного університету водного господарства та природокористування - Випуск № 3(5) - 2015. – 97-100 с.

4. Сушко Н. І. Класифікація надходжень і витрат в процесі казначейського обслуговування державного бюджету в умовах євроінтеграції./ Н. І. Сушко // Scientific Journal «ScienceRise» №2/1(19)2016. Серія: Економічні науки. 47-54с.

5. Леонтенко О. М. Обґрунтування необхідності застосування методу нарахування для обліку в державному секторі / О. М. Леонтенко // Молодіжний науковий вісник УАБС НБУ - Серія: Економічні науки. - № 3. - 2013. - 322 с.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ДОХОДІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Германчук Г.О., старший викладач; Полюхович В.М., студентка 4 курсу, 5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

В умовах ринкової економіки та жорсткої конкуренції метою діяльності всіх підприємств є збільшення економічних вигід у вигляді надходження активів або зменшення зобов'язань, внаслідок чого збільшується власний капітал підприємства. Таким чином отримання систематичної та достовірної інформації про особливості утворення доходів підприємства є необхідним

для управління процесом їх формування. Тому сьогодні зростає роль обліку доходів підприємств, який є джерелом даних для забезпечення належного контролю процесів формування результатів діяльності суб'єктів господарювання.

Дохід, згідно з П(С)БО 15, визнається під час збільшення активу або зменшення зобов'язання, що зумовлює зростання власного капіталу (за винятком зростання капіталу за рахунок внесків учасників підприємства), за умови, що оцінка доходу може бути достовірно визначена [1].

Абсолютно нові підходи щодо класифікації доходів сільськогосподарських підприємств визначені у П(С)БО 30 «Біологічні активи», де структура доходів передбачає дохід від сільськогосподарської діяльності. Сільськогосподарську діяльність визначають як процес управління біологічними перетвореннями для того, щоб одержати сільськогосподарську продукцію або інші додаткові біологічні активи [2].

В аграрних підприємствах дохід від сільськогосподарської діяльності містить в собі: дохід від первісного визнання сільськогосподарської продукції та біологічних активів, дохід від реалізації сільськогосподарської продукції та біологічних активів, отриманих в результаті біологічних перетворень, дохід від зміни справедливої вартості цих біологічних активів.

Синтетичний облік результатів реалізації продукції здійснюють на рахунках класу 7 (доходи і результати діяльності) і класу 9 (витрати діяльності). За дебетом субрахунку 901 «Собівартість реалізованої готової продукції» упродовж року відносять планову собівартість цієї продукції та витрати на її реалізацію, а наприкінці року – різницю між плановою і фактичною собівартістю реалізованої продукції. Виручку від реалізації цієї продукції (разом із податком на додану вартість та акцизним збором) відображають за кредитом субрахунку 701 «Дохід від реалізації готової продукції». Фактичну собівартість реалізованих робіт і послуг відносять за дебетом субрахунку 903 «Собівартість реалізованих робіт і послуг», а виручку від їх реалізації (разом із податком на додану вартість та акцизним

збором) – за кредитом субрахунку 703 «Дохід від реалізації робіт і послуг». Фактичну собівартість інших реалізованих оборотних засобів (крім готової продукції) відносять за дебетом субрахунку 943 «Собівартість реалізованих виробничих запасів», а їх відпускну вартість (разом із податком на додану вартість та акцизним збором) – за кредитом рахунку 712 «Дохід від реалізації інших оборотних активів».

Наприкінці звітної періоду (року) наведені рахунки класів 7 і 9 закривають на рахунок 79 «Фінансові результати».

Отже, аналізуючи формування доходів сільського господарства, можна зробити висновок, що сільське господарство як галузь, має свої особливості, які залежать від багатьох факторів: економіко-політичних, ринкових, зовнішньоекономічних та інших, а також сил природи (клімат, погодні умови тощо). Це суттєво підвищує ризик отримання підприємством збитків, тому при організації бухгалтерського обліку доходів та фінансових результатів має бути враховано можливі резерви їх покриття.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 15 «Дохід» затверджений наказом Міністерства фінансів України від 29.11.1999 р. № 290, з останніми змінами 27 червня 2013 року № 627.

2. Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи» затверджений наказом Міністерства фінансів України від 18 листопада 2005 року № 790, з останніми змінами 12 грудня 2017 року № 1019.

ОБЛІКОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДОБРАЖЕННЯ ВИТРАТ ЗЕРНОВИХ КУЛЬТУР У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ АГРАРНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ

Германчук Г.О., старший викладач, Сиродій А.В., студентка 5 курсу, 1 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

На сьогоднішній день, за умов значного погіршення макроекономічних показників, розвиток галузі сільського господарства є вкрай важливим, як для окремо взятого сільськогосподарського підприємства, так і для держави в цілому. Специфіка агропромислової діяльності має ряд особливостей, які негативно відрізняють сільськогосподарську діяльність від іншої підприємницької діяльності, зокрема, сезонність виробництва, залежність фінансових аспектів від природно-кліматичних умов, тобто існують ризики, які властиві цій галузі. Варто зазначити, що територіально-кліматичні умови нашої країни досить сприятливі для вирощування зернових культур, однак виробництво потребує технічно правильних і виважених управлінських рішень. Для того, щоб прийняти ефективне рішення правильно і вчасно, необхідно володіти повною інформацією про поточний стан справ на підприємстві. Отже, облікове забезпечення процесу виходу продукції зернових культур в сільськогосподарських підприємствах відіграє ключову роль у виробництві.

Облікове забезпечення – це ряд заходів, суть яких полягає у фіксації, обробці та формуванні облікових даних, з метою подальшого аналізу останніх. Варто зазначити, що сільськогосподарський бухгалтерський облік є найскладнішим різновидом обліку, оскільки класифікація витрат та їх пропорційний розподіл на періоди, в яких вони були понесені, і продукцію, яка була отримана, є досить складним процесом. Існує ряд нормативних документів, які регулюють на законодавчому рівні облікові питання.

Зокрема, Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність» визначає пріоритет оцінювання готової продукції, керуючись історичною (фактичною) собівартістю останньої [1]. Тобто, витратами вважається собівартість готової продукції. Відповідно до П(с)БО 16 «Витрати», існує декілька способів оцінювання готової продукції зернових культур в момент оприбуткування та первісного визнання останньої [2]:

- за справедливою вартістю, яка зменшена на очікувану суму витрат на місці реалізації;
- за виробничою собівартістю.

Оскільки законодавство передбачає декілька способів оцінки готової продукції, то в Наказі про облікову політику це питання обов'язково має бути врегульовано, зокрема, якщо така оцінка здійснюється за справедливою вартістю, необхідно регламентувати порядок розрахунків та їх документальну фіксацію. Якщо ж підприємство оцінює готову продукцію зернових за виробничою собівартістю, то такі суми розраховуються згідно із «Методичними рекомендаціями із планування, обліку і калькулювання собівартості продукції (робіт, послуг) сільськогосподарських підприємств».

На нашу думку, для скорочення витрат підприємства на вирощування зернових культур, перед обліковою службою постає завдання – конкретизувати статті витрат понесених на їх виробництво, проаналізувати динаміку витрат, виявити можливі шляхи мінімізації останніх. Це стає можливим, якщо облік виходу готової продукції зернових культур на 271 субрахунку «Готова продукція рослинництва» вести в розрізі субрахунків третього порядку (за видами продукції), і четвертого порядку (у розрізі культур). Це дає змогу робити більш детальний аналіз даних з метою оптимізації витрат.

Отже, питання скорочення витрат є особливо актуальним в наш час, подальший розвиток обліку передбачає формування нових та видозмінювання поточних форм та методів первинної реєстрації господарських операцій, пов'язаних з виробництвом продукції зернових

культур.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1997 р. № 996-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати» від 31.12.1999 р. № 318 // Збірник Положень(стандартів) бухгалтерського обліку: практичне керівництво «Бібліотека баланс». – 2016. – № 1. – С. 92-97.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ВИТРАТ РОСЛИННИЦТВА

Гуренко Т.О., к.е.н., доцент; Гончарук О.О., студентка 5 курсу, 1 групи спеціальності «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

На даний час, коли світовою тенденцією є зростання вартості продукції сільського господарства та її нестача в багатьох країнах, актуальним питанням є збільшення обсягу виробництва продукції рослинництва та поліпшення її якості. Дана галузь для держави є важливим сектором економіки, а для сільськогосподарського підприємства джерелом одержання прибутків.

Облік витрат виробництва ведуть відповідно до П(С)БО 16 «Витрати», П(С)БО 9 «Запаси» та П(С)БО 30 «Біологічні активи». Також, під час ведення управлінського обліку у вітчизняних підприємствах доцільно використовувати інтегровану систему рахунків управлінського обліку, оскільки саме її покладено в основу побудови Плану рахунків та фінансової звітності. Відповідно прямі витрати обліковують на рахунку 23 «Виробництво», непрямі – на рахунку 91 «Загальновиробничі витрати», які

періодично списують на рахунок «Виробництво» і розподіляють за об'єктами обліку витрат [2].

Основною метою обліку витрат на виробництво продукції рослинництва сільськогосподарського підприємства є своєчасне, повне, вірогідне відображення фактичного розміру й складу витрат і контроль за використанням усіх видів виробничих ресурсів, а також обсягу виробленої продукції в натуральних і грошових вимірниках.

Витрати на виробництво сільськогосподарської продукції можуть бути представлені в натуральній і вартісній формах . У цілях організації виробничо-господарської діяльності підприємства важливе значення має планування та облік витрат у натуральному вимірі (кількість, маса, та ін.).

Управління витратами за своєю сутністю є управлінням усією господарською діяльністю організації, оскільки охоплює всі сторони виробничих процесів, що здійснюються на підприємстві.

Витрати на виробництво продукції рослинництва в плануванні й обліку групують за статтями, які господарство визначає самостійно й затверджує наказом про облікову політику [1]. Витрати в рослинництві обліковують за такими статтями: на оплату праці; інші витрати; витрати на організацію виробництва й управління.

Критерії оцінки витрат виробництва рослинництва представлені на рисунку 1.

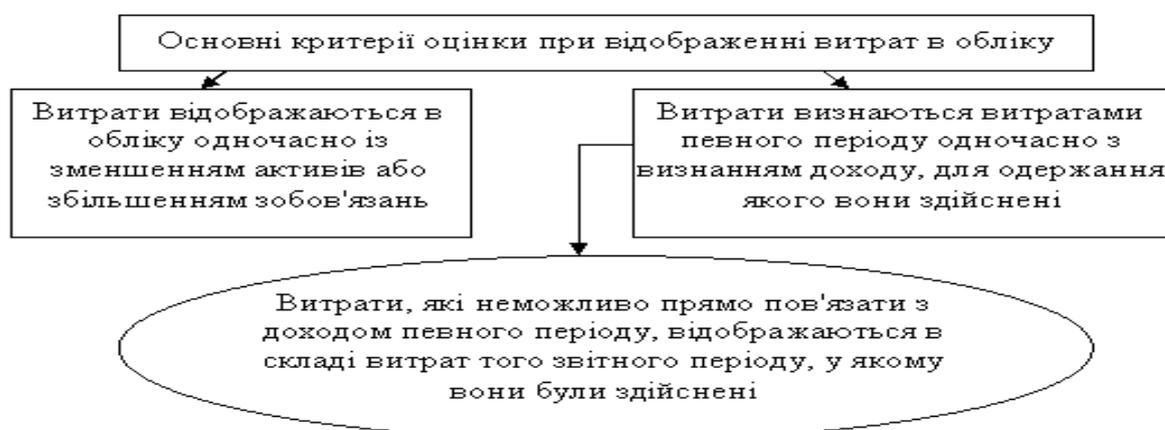

Рис. 1. Критерії оцінки витрат виробництва продукції рослинництва

Для сільськогосподарських підприємств підвищення ролі бухгалтерського обліку як основного засобу одержання достовірної інформації для прийняття економічно обґрунтованих рішень і попередження ризику у виробничо-фінансовій діяльності підприємства залежить від правильної його організації. Організація обліку витрат на виробництво продукції рослинництва закріплена в Положенні про облікову політику підприємства і є підставою для оформлення витрат і виходу продукції.

Список використаних джерел

1. Методичні рекомендації з планування обліку і калькулювання собівартості продукції (робіт, послуг) сільськогосподарських підприємств, затверджені наказом МАПУ № 132 від 18 травн. 2001 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати», затверджене наказом Міністерства фінансів України № 318 від 31 груд. 1999 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc/?code=z002700>.

ПІДХОДИ ДО ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК У БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ

Гуренко Т.О., к.е.н., доцент; Костюк А.О., студентка 2 курсу, 2 групи спеціальності «Облік і оподаткування»

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м.

Київ

Правильне та швидке виправлення помилок сприяють вирішенню конкретних практичних завдань та усуненню існуючих суперечностей. Адже фінансова звітність має бути якісною, достовірною і відповідати всім встановленим вимогам. Сутність помилок та їх класифікація розглядалися у

працях таких вітчизняних і закордонних учених: В. Білоусько, М. Беленкова, Л. Кулаковська, О. Лишиленко, Б. Усач, А. Шеремет та інші.

Нажаль, чіткого визначення сутності «помилки попередніх періодів» у П(С)БО 6 «Виправлення помилок і зміни у фінансових звітах» не розкрито, але в МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки» зазначено, що помилки попередніх періодів – це пропуски або викривлення у фінансовій звітності суб'єкта господарювання за один або кілька попередніх періодів, які виникають через невикористання або зловживання достовірною інформацією, яка:

а) була наявна, коли фінансову звітність за ті періоди затвердили до випуску;

б) за обґрунтованим очікуванням, могла бути отриманою та врахованою при складанні та поданні цієї фінансової звітності. [1]

У науковій літературі значна увага приділена класифікації помилок, які можна згрупувати за класифікаційними ознаками (табл. 1).

Таблиця 1

Класифікація помилок

Класифікація помилок	Характеристика помилок
За часом виникнення	помилки поточного періоду; помилки попередніх звітних періодів.
За характером впливу на фінансовий результат	впливають на нерозподілений прибуток (непокритий збиток), або не мають стосунку до цього показника.
За місцем виникнення	внутрішні (допущені співробітниками підприємства); зовнішні (допущені партнерами, клієнтами, але мають вплив на показники самого підприємства).
За характером помилки	механічні (описки, помилки в підрахунку); смыслові (виникають щодо оцінки, подання або розкриття інформації про елементи звітності)
Залежно від людської свідомості	ненавмисні; навмисні.
За значущістю	суттєві; несуттєві.
За джерелами помилок	первинні документи; реєстри бухгалтерського обліку; форми фінансової звітності (рідше податкова звітність).

Найголовнішими правилами виправлення помилок є виправлення бухгалтерської помилки в тому періоді, у якому її виявлено. Дієвим способом

є перевірка співставності показників різних форм звітності. Положення «Про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку» № 88 пропонує три способи виправлення помилок поточного періоду: коректурний спосіб, спосіб «червоне сторно» та додаткових бухгалтерських проведення. [2]

Щодо помилок попередніх періодів, то їх виправляють згідно двох правил: 1) здійснюється шляхом коригування сальдо нерозподіленого прибутку на початок звітного року; 2) вимагає повторного відображення відповідної порівняльної інформації у фінансовій звітності.

Отже, можна зробити висновок, що узагальнення класифікаційних ознак помилок у бухгалтерському обліку дозволить виділити основні ознаки групування: характер помилки, час виникнення, дотримання якісних характеристик звітності, вплив на нерозподілений прибуток, обсяг впливу та етап підготовки фінансової звітності. Це у свою чергу дасть швидко та чітко не тільки знайти помилку, а й виправити її.

Список використаних джерел

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки» від 01.01.2012 р. № 929_020: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/929_020.

2. Про затвердження Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку: затв. Наказом Міністерства України 24.05.1995 р. № 88: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0168-95>.

СПИСАННЯ КРЕДИТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ: СТАЛІСТЬ ПРОБЛЕМИ ПРИ МІНЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОЇ БАЗИ

Гуренко Т.О., к.е.н., доцент; Серапіонов В.В., студент 5 курсу, 3 групи спеціальності «Облік і оподаткування».

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Кредиторська заборгованість – це сума боргу підприємства іншим юридичними й фізичними особам, які стосовно цього підприємства називаються кредиторами. Інформацію про кредиторську заборгованість визначає П(С)БО 11 «Зобов'язання». Кредиторська заборгованість може бути довгостроковою та поточною. Згідно з п. 4 П(С)БО 11, поточні зобов'язання – зобов'язання, які будуть погашені протягом операційного циклу підприємства або повинні бути погашені протягом 12 місяців починаючи з дати балансу, довгострокові зобов'язання – це всі зобов'язання, які не є поточними. [1]

Відповідно до п. 5 П(С)БО 11 висуває дві умови визнання зобов'язань: 1) достовірність оцінки; 2) зменшення економічних вигід як наслідок їх погашення. [1] Тому, списання кредиторської заборгованості найчастіше відбувається перед постачальниками й підрядниками за відвантаженими товарами (наданими послугами або виконаними роботами), отриманні попереднього авансу тощо.

Існують відповідні умови списання кредиторської заборгованості. Так, відповідно до п. 5 П(С)БО 11, до складу доходу звітного періоду включається сума заборгованості, якщо на дату балансу раніше визнане зобов'язання не підлягає погашенню. Така впевненість непогашення може бути в одному із трьох випадків: 1) сплив строк позовної давності та прийнято рішення не погашати борг після його закінчення; 2) після спливу строку позовної давності боржник може бути впевненим, що кредитор не зможе звернутися до суду з вимогою про погашення заборгованості; 3) погашення такої

заборгованості вже не є обов'язком боржника. Тому боржник може розрахуватися з кредитором за такими зобов'язаннями або прийняти рішення про їх непогашення і документально його оформити.

Наступним списанням кредиторської заборгованості є ліквідація юридичної особи (при умові – без правонаступництва). Тобто з моменту припинення юрособи-кредитора зобов'язання перед таким кредитором також припиняється. Таке зобов'язання може бути списано з обліку через неможливість його погашення до того, як сплине строк позовної давності. Таким офіційним підтвердженням ліквідації кредитора буде витяг із Єдиного державного реєстру (ЄДР), у якому відображаються дата й номер запису про державну реєстрацію припинення юридичної особи та підстава для його внесення. А вже на підставі витягу з ЄДР керівник підприємства-боржника повинен видати наказ про списання кредиторської заборгованості.

Також, відповідно до Цивільного кодексу України (ЦКУ), списати кредиторську заборгованість можна у вигляді «прощення боргу», якщо це не порушує прав третіх осіб щодо майна кредитора. Відповідно до ст. 605 ЦКУ, прощення боргу передбачає односторонню угоду, на виконання якої згода боржника не потрібна. [2] Як рекомендують податкові органи, підставою для списання такої кредиторської заборгованості може бути додаткова угода до договору, за яким визнавалися зобов'язання щодо прощеного боргу або ж відповідні листи (повідомлення) кредитора, стосовно повідомлення боржника.

Згідно з п. 5 П(С)БО 11, під час списання кредиторської заборгованості у бухгалтерському обліку визнають доходи, а у дохід потрапить уся сума зобов'язань з урахуванням вхідного податку на додану вартість. Отже, можна зробити висновок, що розрахунки з кредиторами є найважливішими показниками, які характеризують фінансовий стан суб'єкта господарювання.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання»: затв. наказом Міністерства фінансів України від 31.01.2000 р. № 20 та зареєстровано в

Мін'юсті України 11.02.2000 р. за №85/4306: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: buhgalter911.com/.

2. Цивільний кодекс України № 435-IV від 16.01.2003 р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page>.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ ТА НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Дерев'янка С.І., к.е.н., доцент; Вітюк М.П., студентка 5 курсу, 1 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

В умовах активізації інтеграційних процесів економічного середовища в Україні значення достовірної, зрозумілої та прозорої для всіх користувачів бухгалтерської інформації неспинно зростає. Стан та використання основних засобів є важливим для забезпечення конкурентоспроможності підприємств, а їх склад та структура зумовлюють можливості суб'єктів підприємництва стосовно організації виробничого процесу. Тому особливу роль в механізмі обліку основних засобів відіграє амортизація. Проблеми обліку і нарахування амортизації основних засобів є предметом особливої уваги економічної науки, оскільки амортизація як економічна категорія одночасно виступає як витрати виробництва та як джерело відтворення і, як наслідок, впливає на широке коло економічних показників: собівартість, ціну, прибуток, податки, кількісні та якісні оцінки виробничого потенціалу тощо [3].

Проблемні питання щодо нарахування амортизації основних засобів та перспектив їх вирішення в Україні, розглядалися провідними вітчизняними вченими, а саме М.Т.Білухою, Ф.Ф.Бутицем, С.Ф.Головом, В.Г.Цінником, Ю.І.Осадчим та іншими. Але, не зважаючи на значні доробки, структурні

зміни в механізмі обліку та нарахування амортизації основних засобів вимагають постійного вдосконалення.

Актуальною проблемою на сьогодні залишається розробка і впровадження загальної методики обліку амортизації на підприємствах. Одним з підходів до вирішення цієї проблеми є поглиблений аналіз вибору та порівняння методів нарахування амортизації окремих підприємств. Обираючи метод нарахування амортизації, підприємства мають звертати увагу, передусім, на переваги та недоліки кожного з методів у певних виробничих умовах. Порівняльний аналіз використовуваних методів нарахування амортизації також визначає їх вплив на структуру операційних витрат та питому вагу в них витрат амортизації. Але в умовах недостатнього методичного забезпечення, постійного доопрацювання нормативної бази та відсутності практичних напрацювань існує низка невирішених питань, що призводить до проблем при формуванні амортизаційної політики. До таких проблем можна віднести розбіжність між визначенням амортизації та функцій, які вона виконує; визначення термінів використання основних засобів; вибір методів амортизації основних засобів [2, с.89]. Ще однією проблемою бухгалтерського обліку є проблема формування амортизаційного фонду, адже в міжнародній практиці бухгалтерського обліку нарахування амортизації є процесом розподілу вартості придбаних активів на звітні періоди, протягом яких очікується отримання прибутку від використання цих активів [1, с.71-74].

Отже, вирішення проблемних питань щодо обліку амортизації основних засобів значно покращить фінансово-господарську діяльність на підприємстві, сприятиме своєчасному оновленню виробничого потенціалу підприємства, а проведення радикальної, послідовної та комплексної амортизаційної політики сприятиме активізації інвестиційної діяльності в державі загалом.

Список використаних джерел

1. Карасевич І.В. Проблемні питання обліку та нарахування амортизації основних засобів в сучасних умовах господарювання [Електронний ресурс] / І.В.Карасевич, Н.В.Шутюк // Наука й економіка. - 2013. - Вип. 2. - С. 71-74. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/jpdf/Nie_2013_2_15.pdf.
2. Кафка С.М. Основні засоби: класифікація для цілей обліку // Вісник Житомирського державного технологічного університету. – 2013. – № 1(63). – С. 87-92.
3. Коркодола О.О. Проблемні питання щодо обліку та нарахування амортизації основних засобів у сучасних умовах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=76453>.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКОВОГО ВІДОБРАЖЕННЯ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ В БАНКУ

Дерев'янка С.І., к.е.н., доцент; Капеліст А.Р., студентка 4 курсу, 3 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Грошові кошти - це найліквідніші активи, які постійно перебувають в обігу. До них належать готівкові кошти в національній та іноземній валютах, дорожні чеки, кошти на кореспондентських рахунках у Національному банку України (НБУ) та в інших банках. Згідно з міжнародними стандартами в балансі банку показують загальну суму банкнот і монет, незалежно від того, в якій валюті фізично вони знаходяться на даний час. Система обліку має бути організована так, щоб у будь-який момент можна було перевірити наявність грошової готівки [2].

Банки здійснюють касові операції згідно з вимогами Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, яка затверджена Постановою

Правління НБУ 01.06.2011 №174 [1]. Приймання готівки національної валюти від клієнтів може здійснюватися через каси банків за такими документами: заявою на переказ готівки, рахунками на сплату платежів, прибутковим касовим ордером та документами, установленими відповідною платіжною системою. Приймання готівки іноземної валюти від клієнтів здійснюється за заявою на переказ готівки, прибутковим касовим ордером, документами, установленими відповідною платіжною системою.

З каси банку готівкові кошти в національній валюті видаються за такими видатковими документами: грошовим чеком, заявою на видачу готівки, документом на отримання переказу готівкою в національній валюті, установленим відповідною платіжною системою, видатковим касовим ордером. Видача готівки іноземної валюти здійснюється за видатковими документами: заявою на видачу готівки, видатковим касовим ордером, документами на отримання переказу в готівковій формі, установленими відповідною платіжною системою.

Облік готівки в національній та іноземній валюті в операційній касі здійснюється за рахунками 1001 «Банкноти та монети в касі банку» та 1002 «Банкноти та монети в касі відділень банку». За дебетом цих рахунків відображається сума готівки, що вноситься до операційної каси для зарахування на рахунки банку (філії, відділення) та/або рахунки клієнтів; суми готівки, які отримані з установ НБУ, з філій (банків), відділень банку, з інших банків (філій, відділень), суми готівки, які надходять з обмінних пунктів, з підзвіту, залишок готівки з програмно-технічних комплексів самообслуговування тощо. За кредитом відображають суми готівки, що видаються клієнтам банку (філій, відділень), відправляються до установ НБУ, до філій (банків), відділень банку, до інших банків (філій, відділень), передаються до обмінних пунктів, до програмно-технічних комплексів самообслуговування, у підзвіт тощо.

Оскільки План рахунків бухгалтерського обліку банків України є мультивалютним, то готівкові операції, які здійснюються в іноземних

валютах обліковуються на тих же рахунках, що й операції у національній валюті. Використання рахунків Плану забезпечує ведення синтетичного обліку готівкових операцій. Детальна інформація про здійснені готівкові операції відображається на рівні аналітичного обліку, з використанням встановлених НБУ параметрів аналітичних рахунків, одним із яких є обов'язковий параметр код валюти або банківського металу. Готівкові операції в іноземній валюті обліковуються у подвійній оцінці - за номіналом і в гривневому еквіваленті за офіційним валютним курсом на дату здійснення операції.

Список використаних джерел

1. Інструкція про ведення касових операцій банками в Україні, затверджена Постановою Правління Національного банку України від 01.06.2011р. №174 [Електронний ресурс] Режим доступу: // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0790-11/page>.

2. Табачук Г.П., Сарахман О.М., Бречко Т.М. Фінансовий облік у банках: Навч. посіб. — К.: Центр учбової літератури, 2010. — 424с.

РОЛЬ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ У СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ

Дерев'янюк С.І., к.е.н., доцент; Мусій А. Л., студентка 2 курсу 2 групи напрям підготовки «Облік та оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

В умовах впровадження ефективних методів управління, при яких успішно можуть функціонувати лише рентабельні підприємства, облікова інформація стає головною передумовою ефективного господарювання та визначальним засобом управління економікою підприємства.

Формування обліково-аналітичної інформації дає можливість менеджерам передбачати тенденції розвитку негативних і позитивних явищ у процесі вирішення поставлених виробничих завдань, запропонувати варіанти їх нейтралізації або подальшого розвитку, тобто вона складається з показників, що дозволяють оцінювати надійність обраної стратегії і тактики.

Для виконання вище зазначених функцій облікова інформація повинна відповідати таким основним принципам, які визначають рівень їх корисності для потреб менеджменту: адресність, оперативність, достатність, гнучкість та ініціативність, економічність. Таким чином, у створенні такої інформаційної бази головну роль відіграє облік, а особливо управлінський, який є системою збору та обробки економічної інформації про факти діяльності підприємства для прийняття управлінських рішень [1].

Безумовно, без системи управлінського обліку неможливе ефективне функціонування менеджменту підприємства, оскільки вона забезпечує ефективні зворотні зв'язки між суб'єктом та об'єктом управління. Тому треба вважати, що управлінський облік – це система обліку, а не система управління підприємством. Адже недоцільно створювати ще одну систему управління, в той час як відсутньою є система, яка б здатна була обслуговувати систему управління необхідною інформацією. Тому для вирішення завдань управлінського обліку потрібно перш за все знати запити менеджменту підприємства, тобто кому потрібна інформація, для яких цілей, в які строки, в яких формах її слід подавати, які методи і прийоми обробки інформації використовувати [2].

Управлінський облік відіграє значну роль в системі менеджменту. У системі управлінського обліку здійснюється підготовка інформації, необхідної для ведення діяльності управлінського характеру: прийняття рішень, планування, контролю і регулювання, тому бухгалтер відіграє важливу роль на всіх етапах управління.

В процесі планування діяльності бухгалтер бере участь у складанні й узгодженні бюджетів, розробленні стандартів витрат, надає інформацію про

минулі події й розраховує можливі наслідки майбутніх дій. Відображаючи операції, що їх здійснює підприємство, бухгалтер накопичує дані про витрати і доходи структурних підрозділів підприємства, розробляє систему звітності, що дає змогу оцінювати результати їхньої діяльності. В процесі контролю бухгалтер здійснює зіставлення фактичних даних про діяльність із планами або бюджетами, розраховує, аналізує та інтерпретує відхилення. І нарешті, бухгалтер узагальнює, систематизує, надає необхідну інформацію, готує рекомендації щодо можливих наслідків обраного напрямку дії тощо.

Підсумовуючи вищенаведене, можна зробити висновок, що дві, на перший погляд, різнорідні науки - менеджмент та облік дуже тісно пов'язані між собою. Неможливо планувати, організовувати, мотивувати, контролювати та регулювати діяльність підприємства без наявності належного рівня інформації. Значною мірою необхідність у такій інформації забезпечує облік. Тому в сучасних умовах зростання людських потреб при обмежених ресурсах, використання взаємодоповнюючих аспектів цих наук допоможе провідним економістам досягти максимальних результатів при мінімальних витратах.

Список використаних джерел

1. Рульєв В. А. Менеджмент: Навч. посіб., 2-ге вид.- К.: Каравела, 2011.-520с.
2. Розвиток управлінського обліку на підприємствах України. [Електронний ресурс] / Н.В.Бондарчук. Режим доступу: <http://www/economy.nauka.com.ua/index.php?operation=1&iid=823>.

ОСОБЛИВОСТІ БЕЗПЕЧНОГО ЗАСТОСУВАННЯ БАНКІВСЬКИХ ПЛАТІЖНИХ КАРТОК

Дерев'яно С.І., к.е.н., доцент; Панченко К.М., студентка 2ст курсу 5 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

Національний університет біоресурсів і природокористування України

Безготівкові розрахунки з використанням банківських платіжних карток (БПК) завоювали широке визнання майже у всіх країнах світу. Питанням розвитку системи безготівкового обслуговування за допомогою платіжних карток присвячені роботи таких науковців, як Ф.Бутинець, В.Кетечкова, В.Коваленко, О.Любунь, В.Міщенко, О.Роїна, Н.Слав'янська, Є.Терехова, О.Шевчук, Н.Шульга, В.Усоскіна та багатьох інших [2]. БПК виготовляється із спеціального стійкого до механічних пошкоджень пластику стандартних розмірів 54x86x0,76 мм та використовується для ідентифікації її користувача (власника), способу фіксації інформації і як аналог платіжних засобів. Ідентифікування забезпечується нанесенням на картку її номера, строку дії та прізвища, ім'я і зразка підпису власника картки, і/або інших ідентифікаційних даних. Кожна цифра на лицьовій стороні несе певне значення. Перша позначає платіжну систему, наступні 9 цифр допомагають банку ідентифікувати власника карти. Сам же номер карти - цифри з дев'ятої по п'ятнадцяту. Так зване перевірочне число - остання цифра, вирахована за спеціальним алгоритмом.

Попри безліч позитивних умов використання даного типу розрахунків є суттєві проблеми та недоліки. Одною із основних проблем є безпека розрахунків. З метою забезпечення захисту користувачів, виробники БПК здійснюють низку заходів. Зокрема, для фізичного захисту БПК, як і гроші, маркуються спеціальними, видимими лише в ультрафіолеті, знаками. Користувач картки власноруч може зробити певні налаштування щодо лімітів і sms-повідомлень, чим забезпечує своєчасне інформування про несанкціоновані операції та дозволяє швидко заблокувати рахунок. Дуже часто користувачі БПК самостійно створюють потенційно небезпечні ситуації.

Саме тому слід пам'ятати основні правила безпечного користування саме таким видом розрахунків [1]: 1) розраховуючись в ресторані чи кафе необхідно наполягати на тому, щоб термінал принесли до столу. Три цифри

на зворотному боці картки - це CVV-код, який потрібно ввести, купуючи щонебудь через інтернет. «Вкрасти» його дуже просто: зняти на телефон або просто запам'ятати разом з тими даними, які наведені на лицьовій стороні картки, щоб потім розплатитися нею в інтернеті. Тому найкраще - заклеїти або зафарбувати CVV-код, особливо відправляючись за кордон; 2) онлайн-шопінг варто проводити лише в магазинах, що працюють на протоколах https (шифрування захистить дані від можливого витоку); 3) особливу увагу звертати на зовнішній вигляд банкоматів, де необхідно зняти гроші; 4) щоб позбавити злодія шансів привласнити гроші можна зашифрувати ПІН-код (додати або відняти від кожної його цифри одиницю); 5) для того, щоб дізнатися ПІН-код, злодії відразу після користувача знімають з клавіш тепловий слід, що залишився від пальців власника картки (перед або після введення ПІН-коду можна доторкнутися до ще однієї клавіші, але не натискати на неї); 6) завести спеціальну карту, за допомогою якої будуть здійснюватись розрахунки, а основну суму тримати на іншій карті.

Якщо користувачі БПК будуть дотримуватись правил безпечного користування даним видом розрахунків, а банки впроваджуватимуть жорстокі інноваційні заходи безпеки, то в найближчому майбутньому дана система проникне у різні сфери суспільного життя.

Список використаних джерел

1. Безлюдный В.В. Операции коммерческих банков с платежными картами / В.В.Безлюдный // Проблемы материальной культуры – Экономические науки. – 2012.

2. Корецька Н.І. Оцінка вітчизняного ринку платіжних карток / Н.І.Корецька // Економічні науки. – Серія «Регіональна економіка». – 2011. – № 8 (31).

ОСОБЛИВОСТІ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО ОФОРМЛЕННЯ ОБЛІКУ ВИТРАТ ТА ВИХОДУ ПРОДУКЦІЇ СВИНАРСТВА

Дерев'янюк С.І., к.е.н., доцент; Пошелюжна А.В., студентка 4 курсу 4 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Для організації первинного обліку продукції свинарства на підприємствах встановлено обов'язковий перелік первинних документів. При одержанні приплоду поросят потрібно дотримуватися встановленого порядку його документального оформлення та оцінки для цілей оприбуткування і визначення матеріально відповідних осіб за подальше зберігання свині. Для документального оформлення приросту свиней застосовують дві спеціалізовані форми - Відомість зважування тварин (ф.№ПТ-7) і Розрахунок визначення приросту (ф.№ПТ-8). Результат зважування поросят, що залишились в групі на кінець звітної періоду, відображають у Відомості зважування тварин (ф.№ПТ-7) [2]. Відомість підписують зоотехнік, бригадир і працівник, за яким закріплені тварини. Загальні підсумки Відомості про масу тварин за відповідними групами використовують для складання Розрахунку визначення приросту (ф. №ПТ-8). Відомості зважування тварин надають до бухгалтерії одночасно зі Звітом про рух тварин і птиці на фермі (ф. №ЖН-17) [2].

Супровідним документом при продажу свиней є Товарно-транспортна накладна на перевезення тварин (ф. №ТНСГ-5). Переведення свиней із групи в групу оформляється Актом на переведення тварин з групи в групу в межах поточних біологічних активів (ф. МПБА-9), який застосовується у всіх випадках оформлення переводу поросят з однієї статевовікової групи в іншу, включаючи і переведення тварин в основне стадо. Документ є універсальним, він використовується за всіма видами і обліковими групами тварин. Акт складає зоотехнік, завідувач фермою або бригадир у день переведення тварин і птиці з однієї групи в іншу, відлучення молодняку звірів і кролів. У ньому

вказують облікову групу, з якої і в яку переведені тварини, ідентифікаційний код (інвентарний номер, кличка); стать, масть та інші особливості, час народження, кількість голів, вагу, балансову вартість, прізвище, ім'я, по батькові особи, за якою закріплені прийняті тварини. Правильність здійснення господарських операцій підтверджує своїм підписом особа, яка прийняла тварин під свою матеріальну відповідальність. У випадках, коли тварин передають в групу, що знаходиться на іншій фермі або переводять в основне стадо, даний Акт складають у двох примірниках. Перший залишають на фермі, що передає тварину, інший передають підрозділу, який одержує її.

Для документального оформлення вибуття тварин в результаті забою, прирізки та падежу використовують Акт на вибуття поточних біологічних активів тваринництва (забій, прирізка та падіж) (ф. №ПБА-6). Документ складається в день вибуття тварини. Після оформлення акт передається керівнику підприємства на розгляд і затвердження.

Після запису всіх даних первинних документів за місяць підраховують підсумки за рухом тварин і виводять залишок на початок наступного місяця, які відображають у кількісних показниках. Підсумкові дані Книги обліку тварин і птиці на фермі (ф. №ЖН-1) є підставою для складання Звіту про рух тварин і птиці на фермі (ф. №ЖН-17), який застосовується для узагальнення даних, що відображають наявність і рух тварин за звітний період. Звіт складається щомісячно завідувачем або зоотехніком у двох примірниках. Підставою для складання звіту є підсумкові дані за Книгою обліку тварин і птиці на фермі (ф. №ЖН-1) [2]. На підставі Звіту про рух тварин і птиці на фермі складають Журнал -ордер № 5В с.г. та відомість.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи», затверджене наказом Мінфіну України від 18.11.2005 р. №790 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [http //www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua).

2. Методичні рекомендації по застосуванню форм документів первинного обліку на сільськогосподарських підприємствах, затверджені

листом Мінагрополітики від 19.01.2004р. №37-27-12/455 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [http //www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua).

РОЗРАХУНКИ З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ: АСПЕКТИ ФІНАНСОВОГО ОБЛІКУ

Дерев'янюк С.І., к.е.н., доцент; Шпак М.О., студентка 5 курсу, 1 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

В умовах сучасної економічної ситуації в Україні велика кількість підприємств та організацій знаходиться в скрутному становищі, маючи досить велику проблему неплатежів. Одним з головних чинників підтримки необхідного рівня ліквідності й платоспроможності підприємств є ефективне ведення бухгалтерського обліку розрахунків з покупцями та замовниками в аграрних підприємствах.

Аграрні підприємства одночасно є покупцями і продавцями одних і тих самих товарів, що передбачає виникнення між ними певних прав та зобов'язань. Принципи бухгалтерського обліку вимагають, щоб дохід не був врахований до того періоду, в якому товар буде відвантажений. Нині часто практикується попередня оплата, тобто оплата в рахунок майбутніх поставок. До фактичного відвантаження продукції така оплата не вважається покупкою для покупця і реалізацією для продавця. Проте, часто буває, що продукція відвантажена, але гроші за неї ще не надійшли, тобто проведено продаж у кредит. Тому протягом певного періоду, від моменту відвантаження продукції до моменту надходження платежу, кошти підприємства знаходяться у вигляді дебіторської заборгованості [3, с.268].

Дебіторська заборгованість відповідно до П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» – це сума заборгованості дебіторів підприємству на певну дату [2].

Взаємини між продавцями (постачальниками) і покупцями (замовниками) будуються на основі господарських договорів купівлі-продажу продукції (товарів) та інших договорів на виконання робіт, надання послуг, в яких відображені зобов'язання покупця (замовника) провести оплату за відвантажену йому продукцію, виконані роботи, надані послуги за договірною вартістю.

Передача продукції покупцю повинна бути документально підтверджена, щоб уникнути непорозумінь, які можуть виникнути при розрахунках.

Відпуск продукції зі складу сільськогосподарського підприємства проводиться на підставі довіреності, яка пред'являється представником покупця разом із документом, що засвідчує його особу. Якщо договором передбачена передплата, то покупцю спочатку виписується рахунок-фактура, на підставі якого здійснюється оплата за продукцію. У разі доставки продукції покупцю транспортом постачальника або транспортних організацій важливе значення має чітке і правильне оформлення товарно - транспортних накладних з підписами і з печаткою одержувача, що засвідчує отримання товарів або продукції.

Узагальнення інформації про розрахунки з покупцями та замовниками за відвантажену продукцію, товари, виконані роботи і надані послуги, крім заборгованості, яка забезпечена векселем, ведеться на рахунку 36 «Розрахунки з покупцями та замовниками», який має чотири субрахунки [1, с.20]

Залишки за рахунком 36 «Розрахунки з покупцями та замовниками» на кінець звітного періоду показуються в розгорнутому вигляді: по дебету рахунку — суми заборгованості покупців, по кредиту — суми передплати,

під які не відвантажена продукція, а також суми переplat, що підлягають поверненню.

Список використаних джерел

1. Бондачук Н. В. Організація обліку та контролю із покупцями та замовниками на сільськогосподарських підприємствах // Економіка фінанси право – 2012 № – с. 19-22.

2. Положення стандарт бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» затверджено наказом Міністерства фінансів України від 08.10.99 р. №237, із змінами і доповненнями [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [http //www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua).

3. Сук Л.К., Сук П.Л. Фінансовий облік: навч. посіб. — 2-ге вид., перероб. і доп. / Сук Л.К., Сук П.Л. — К.: Вища школа, 2012. — 647 с.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ

Калюга Є.В., д.е.н., професор, Шум О.А., студентка 3 курсу 5 групи,
*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Актуальність: Одним з найбільш складних питань вітчизняних підприємств є дебіторська заборгованість та проблеми неплатежів, пов'язаних з її існуванням, адже суб'єкти господарювання на перший план висувають вирішення власних проблем, замість виконання фінансових зобов'язань по платежах перед партнерами. Важливе завдання стійкого росту та фінансової стабільності економіки підприємств та держави в цілому полягає в налагодженні системи розрахунків між підприємствами-дебіторами та підприємствами-кредиторами.

На сучасному етапі економічного розвитку вітчизняні підприємства неспроможні ефективно управляти дебіторською заборгованістю, яка займає

вагому частку в оборотних активах, що спричиняє кризу взаємонеplateжів. Більшість підприємств практично не мають можливості нормально функціонувати у зв'язку з наявністю дебіторської заборгованості, адже це відволікає кошти з обороту. [2].

Дослідженням проблем обліку дебіторської заборгованості займаються як зарубіжні вчені, так і вітчизняні науковці, зокрема : О. І. Єлісеєва, В. І. Лемішовський, К. С. Сурніна, В. В. Гуня, Р. Л. Хом'як, В. О. Белозерцев та інші.

Варто зазначити, що вплив на процеси зростання дебіторської заборгованості здійснює політика підприємства у розрахунках з покупцями: неправильне встановлення строків і умов надання товарних кредитів, невраховані ризики, ненадання знижок при достроковій оплаті покупцями рахунків. А несвоєчасне погашення дебіторської заборгованості призводить до платіжної кризи; зростання заборгованості по комерційному кредиту обумовлює збільшення попиту на короткострокові позики, скорочення їх пропозиції і зростання їх вартості.

Серед основних недоліків існуючої системи обліку та аналізу дебіторської заборгованості можна визначити такі:

- відсутність чіткої схеми деталізації та співвідношення різних видів дебіторської заборгованості у загальній їх структурі;
- практично недослідженим питанням є оплата дебіторської заборгованості.;
- невирішені проблеми відображення в обліку довгострокової дебіторської заборгованості, оцінки поточної дебіторської заборгованості за продукцію, товари, роботи та послуги;
- недостатнє вивчення обліку сумнівних боргів, зокрема резерву на їх покриття з метою зближення бухгалтерського та податкового обліку [3].

Для усунення всіх вище перелічених проблем необхідно вдосконалити політику управління дебіторською заборгованістю, адже саме вона представляє собою частину загальної політики управління оборотними

активами і маркетингової політики підприємства, спрямованої на розширення обсягів реалізації продукції, визначає ефективність роботи підприємства. Тому досить важливим є визначення основних етапів формування політики управління дебіторською заборгованістю:

1. Аналіз дебіторської заборгованості підприємства у попередньому періоді.
2. Визначення можливої суми фінансових коштів, які інвестуються в дебіторську заборгованість по товарному та споживчому кредиту.
3. Формування стандартів оцінки покупців і диференціація умов надання кредиту.
4. Забезпечення використання на підприємстві сучасних форм фінансування дебіторської заборгованості.
5. Побудова ефективної системи контролю за рухом і своєчасною інкасацією дебіторської заборгованості [1].

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» від 08.10.1999 р. № 237// Електронний ресурс – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/SH000099.html.
2. Сурніна К.С. Удосконалення обліку дебіторської і кредиторської заборгованості: [підручник] / К. С. Сурніна – Луганськ, 2012.
3. Єлісеєва О. Проблеми обліку дебіторської заборгованості / О. Єлісеєва, В. Гуня, В. Белозерцев // Економіст. – 2012. – № 11. – С. 68 – 73.

НОВАЦІЇ В ПОСАДОВИХ ОКЛАДАХ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Криворот О. Г., старший викладач; Білодон Д.Д., студентки 4 курсу,
4 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

В Україні тривалий час існують суттєві проблеми в процесі вирішення завдання побудови ефективної системи державної служби, яка ґрунтувалася б на праці висококваліфікованої команди професіоналів. На сьогодні ж, державна служба, особливо її найнижчі ланки, представляє собою досить нестійкий та неконкурентоспроможний інститут державотворення, формування якого триває за рахунок випускників, або навіть студентів, ВНЗ та осіб, що вбачають в цій роботі можливість заробляти та збагачуватися за рахунок використання посадового становища, шляхом зловживання владою або перевищенням влади.

Свідченням цього є високий рівень так званої «плинності» кадрів та один з перших у світових масштабах показник корумпованості державної влади, а першопрчиною – недосконала політика держави щодо питання оплати праці державних службовців [1].

Згідно ст. 33 Закону України «Про державну службу», оплата праці державних службовців повинна забезпечувати достатні матеріальні умови для незалежного виконання службових обов'язків, сприяти укомплектуванню апарату державних органів компетентними і досвідченими кадрами, стимулювати їх сумлінну та ініціативну працю [2].

25 січня з'явилася постанова КМУ «Про впорядкування структури заробітної плати працівників державних органів, судів, органів та установ системи правосуддя у 2018 році» № 24 (далі — Постанова № 24). А відповідно, тільки тепер ми маємо схему посадових окладів для посад державної служби на 2018 рік.

Розмір посадових окладів держслужбовців щорічно має визначати Кабінет Міністрів України на основі закладеного у Держбюджеті на відповідний рік розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб на перше січня відповідного року. Під час розрахунку схеми посадових окладів урядовці також враховує:

- групи оплати праці, які визначені статтею 51 Закону України «Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII (далі — Закон № 889);
- юрисдикцію держоргану.

Групи оплати праці визначає Закон № 889 за посадами держоргану. Їх наразі усього 9. До кожної групи зараховують певні посади держслужби.

Посадові оклади держслужбовців 9-ї групи найменші, а 1-ї групи — найбільші. Які посади до якої групи зараховувати визначає Кабінет Міністрів України [3].

Тобто, якщо порівняти з минулим роком, то найбільший розмір посадового окладу (1-ша група оплати праці) зріс з 13 000,00 грн до 18 000,00 грн (38%), а найменший (9-та група оплати праці) — з 2000,00 грн до 2623,00 грн (31%).

Отже, слід констатувати, що Україна все ж стала на шлях вирішення проблеми оплати праці державних службовців та створення конкурентоспроможної високоефективної державної служби. Однак, ще не всі негативні тенденції подолано в цьому напрямку, зокрема, поруч з названими вище, існує проблема фінансування даних заходів, адже одна справа проголосити гарантії, а інша – втілити їх до життя.

Список використаних джерел

1. Барабошкіна О.В. Оплата праці державного службовця / О.В. Барабошкіна. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://shev.gov.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=4812&Itemid=171

2. Закону України «Про державну службу» № 889-VIII. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.help/law/889-VIII/>.

3. Затверджено нові посадові оклади держслужбовців 2018 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://m.budgetnyk.com.ua/article/6-posadov-okladi-derjslujbovtsv-yak-ustanovlyuvatimut-2018-roku>.

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ОПРИБУТКУВАННЯ ГОТІВКИ У КАСІ ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ЗА РЕАЛІЗОВАНЕ ЗЕРНО

Криворот О. Г., старший викладач кафедри обліку та оподаткування;
Дзюменко О.О., студентка 2 курсу, 3 групи напрям підготовки «Фінанси,
банківська справа і страхування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Україна входить до трійки світових лідерів з обсягів вирощування і продажу зерна. Тому не дивно, що одне з найбільш розповсюджених «сільськогосподарських» питань українських бухгалтерів — як оприбутковувати готівку в касі фермерського господарства за реалізоване зерно.

Фермерське господарство – це юридична особа, тому необхідно дотримуватися загальних правил щодо складання первинних документів, передбачених Законом про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні.

Наведена господарська операція фактично складається із двох операцій – реалізація (відвантаження) зерна покупцю і отримання від покупця готівки за таке зерно, отже кореспонденція рахунків у нашому випадку виглядатиме так [3]:

Таблиця 1.

Кореспонденція рахунків при реалізації зерна

Зміст господарської операції	Кореспондуючі рахунки	
	Дебет	Кредит
1. Відвантажено зерно покупцю	361	701
2. Нараховано податкові зобов'язання з ПДВ	701	641
3. Списано собівартість реалізованого зерна	901	271
4. Зараховано на поточний рахунок оплату покупця	311	361

Кожна із цих операцій має свої правила документального оформлення.

Оформлення розрахункових операцій в готівковій національній валюті (гривні) юридичні особи повинні здійснювати відповідно до Положення про ведення касових операцій, затвердженого постановою НБУ від 29.12.2017 р. № 148 (далі – Положення № 148). В ньому сказано, що касові операції оформляються касовими ордерами, видатковими відомостями, розрахунковими документами, документами за операціями із застосуванням електронних платіжних засобів, іншими касовими документами, які згідно із законодавством України підтверджували б факт продажу (повернення) товарів, надання послуг, отримання (повернення) готівкових коштів [2].

Отже, отримання та оприбуткування у касі готівки, отриманої за реалізоване зерно, потрібно оформлювати окремим прибутковим касовим ордером за кожним покупцем [1].

При цьому слід враховувати, що касові операції, що проводяться відповідно до Закону України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг», повинні оформлятися згідно з вимогами цього Закону. Цей Закон вимагає проведення готівкових розрахунків через РРО. Але, оскільки зерно є власною продукцією фермерського господарства, то, згідно із ст. 9 цього Закону, воно може продаватися і без РРО. Це право уточнює п. 3 (в разі продажу зерна на ярмарках та ринках, в межах граничного розміру річного обсягу 200 тис. грн.) або п. 4 (в разі продажу зерна на території села, в межах граничного розміру річного обсягу 75 тис. грн. на кожний пункт продажу) Переліку окремих форм та умов проведення діяльності, затвердженого постановою КМУ від 23.08.2000 р. № 1336 (далі – Перелік № 1336). Втім, цей Перелік вимагає використання у зазначених випадках розрахункових книжок та книг обліку розрахункових операцій (скорочена назва КОРО) [1,2].

Таким чином, за законом, коли відбувається торгівля зерном поза межами самого фермерського господарства (не через касу), то продавець

оформлює на кожне отримання готівки від покупців відповідну розрахункову квитанцію. Потім готівку він здає до каси господарства (при цьому оформлюється розрахункова квитанція із поміткою «Службова видача»). В касі така готівка оприбутковується за прибутковим касовим ордером, при якому зазначається, що готівка була здана конкретним працівником «Прийнято від Іванова І.І.» і зазначається підстава, наприклад «Виручка від торгівлі» (із зазначенням назви торгової точки тощо) [1].

Список використаних джерел

1. Дебет-Кредит.-[Електронний ресурс].-Режим допуску : <https://dtkt.com.ua/>.- Оприбуткування у касі готівки за реалізоване зерно.
2. Законодавство України.-[Електронний ресурс].-Режим допуску : <https://dtkt.com.ua/>.
3. Міжнародний Інститут Аудиту .-[Електронний ресурс].-Режим допуску : <http://www.mia.kiev.ua/>.- Облік та оподаткування операцій з зерном.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ОБЛІКУ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ

Криворот О. Г., ст. викладач; Заруцька Ю. Є., студентка 4 курсу, 4 групи,
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Касові операції — це операції, пов'язані з отриманням готівки в касу та видачею готівки з каси. Кожне підприємство має касу для зберігання готівки та здійснення розрахунків готівкою.

Ведення касових операцій регламентується Положенням про ведення касових операцій у національній валюті України №148. Положення регламентує документальне оформлення касових операцій, встановлює вимоги до влаштування каси на підприємстві, визначення лімітів залишку готівки в касі та інші вимоги до ведення касових операцій.

Рахунок 30 «Готівка» призначений для узагальнення інформації про наявність та рух грошових коштів у касі підприємства.

Рахунок 30 активний, балансовий, призначений для обліку господарських засобів підприємства, має такі субрахунки:

— 301 «Готівка в національній валюті»;

— 302 «Готівка в іноземній валюті».

За дебетом рахунка 30 «Готівка» відображається надходження грошових коштів до каси підприємства, за кредитом — виплата грошових коштів із каси підприємства.

Аналітичний облік може здійснюватися за центрами відповідальності: за кожною операційною касою чи касиром, а також за видами іноземної валюти.

Касові операції оформлюються документами, типові міжвідомчі форми яких затверджені Міністерством статистики України за згодою з НБУ і Міністерством фінансів України мають застосовуватись без змін на всіх підприємствах, незалежно від їх відомчої підпорядкованості та форми власності:

- Відомість на виплату готівки
- Прибутковий касовий ордер
- Видатковий касовий ордер
- Журнал реєстрації прибуткових і видаткових касових документів
- Журнал реєстрації прибуткових і видаткових касових документів
- Касова книга
- Книга обліку виданої та прийнятої старшим касиром готівки
- Акт про результати інвентаризації наявних коштів
- Акт про перевірку дотримання порядку ведення операцій з готівкою

Оприбуткування готівки в касу здійснюється на підставі прибуткового касового ордера (ПКО), підписаного головним бухгалтером або уповноваженими на це особами. При цьому особі, яка здала гроші, після отримання їх касиром видається квитанція, підписана головним бухгалтером

та касиром. У ПКО зазначають, від кого прийнято гроші, на якій підставі, сума (цифрами й прописом), підпис головного бухгалтера та касира.

Витрачання готівки з каси оформлюється видатковим касовим ордером (ВКО). Він підписується керівником і головним бухгалтером підприємства чи особами, ними уповноваженими. У разі видачі грошей окремій особі за видатковим касовим ордером касир вимагає пред'явлення документа, який засвідчує особу отримувача і містить фотокартку та особистий підпис власника.

На операцію зі здавання грошей до банку касир, крім видаткового касового ордера, також оформлює об'яву на внесок готівкою, в якій вказує дату операції, хто здає кошти і через кого, банк та назву одержувача, суму цифрами і прописом, призначення внеску, номер власного рахунка. Об'ява складається з трьох частин: перша — залишається в банку, друга — передається касиру, третя — повертається підприємству з випискою банку після зарахування грошей на поточний рахунок.

Прибуткові та видаткові касові ордери чи документи, що їх замінюють, до передачі в касу реєструються бухгалтерією в журналі реєстрації видаткових та прибуткових касових ордерів.

Усі факти надходження й вибуття готівки на підприємстві відображаються в касовій книзі.

Касова книга — обліковий реєстр, призначений для обліку касових операцій касиром підприємства.

Положення № 637 дозволяє підприємствам залишати в своїх касах у неробочий час готівкову виручку в межах, що не перевищують встановлений ліміт каси. Готівка що перевищує установлений ліміт, повинна обов'язково здаватися в банк для зарахування на поточні рахунки підприємства (згідно п.2.Положення № 637).

Список використаних джерел

1. Положення про ведення касових операцій у національній валюті України, затверджене постановою Правління НБУ від 29.12.2017 р. № 148.

[Електронний ресурс] – Режим доступу:
<https://studfiles.net/preview/5650164/page:2>.

2. Указ Президента України від 12.06.95 р. № 436 «Про застосування штрафних санкцій за порушення норм регулювання обігу готівки» у редакції Указу Президента України від 11.05.99р. №491/99 [Електронний ресурс] – Режим доступу:<http://www.buhoblik.org.ua/raschetnye-i-finansovye-operaczii/kassovye-operaczii/1129-limit-kasi>.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ МОЛОЧНИМ СКОТАРСТВОМ

Криворот О. Г., ст. викладач; Конюшенко Н. А., студентка 4 курсу, 4 групи,
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

В умовах ринкової перебудови сільського господарства особливої актуальності набуває питання забезпечення виробництва якісної, безпечної агропродукції. Прикладом такого стратегічно важливого продукту в Україні вважається продукція молочного скотарства.

Сільськогосподарська продукція при її первісному визнанні оцінюється за справедливою вартістю, зменшеною на очікувані витрати на місці продажу або за виробничою собівартістю відповідно до Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 16 «Витрати». Первісне визнання сільськогосподарської продукції відображається у тому звітному періоді, у якому вона відокремлена від біологічного активу.

Сільськогосподарську продукцію після її первісного визнання оцінюють та відображають відповідно до Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 9 «Запаси».

Впровадження сучасних інноваційних технологій в тваринництві дозволяє усунути вказані непродуктивні залежності і наблизити сільськогосподарське виробництво до промислового.

З метою проведення контролю та аналізу якості продукції і робіт по її забезпеченню, налагодженню прямих та зворотних зв'язків на підприємстві доцільно формувати суцільні інформативні потоки про роботу виробничих підрозділів. При цьому, інформаційний вихід однієї структурної одиниці, наприклад, ферми є інформаційним входом для іншого органу, наприклад, керівництва підприємства. Після прийняття управлінського рішення інформаційний потік починає діяти у зворотному напрямку, починається зворотній зв'язок.

Науковець Пушкар М.С. відмічає, що частину інформаційних ресурсів бухгалтерія повинна подавати в реальному масштабі часу, а частину на запит системи управління для стратегічного. Тому особливу роль при проведенні господарського контролю відіграють дані фінансового і управлінського обліку, які формують, збирають та систематизують інформацію для прийняття ефективних управлінських рішень та координації проблем майбутнього розвитку підприємства.

Первинне документування обліку надоєного молока відбувається в журналі обліку надою молока (ф. №112). Дані журналу в кінці дня заносяться до Відомості руху молока (ф. №114).

Отже, за існуючих умов господарювання виробництво молока високої якості, тобто вищого гатунку забезпечується поєднанням передової технології утримання, якісної роботи працівників та дієвої системи управління, що побудована на засадах оперативності, контролю та інформативності роботи.

Своєчасне отримання достовірної інформації про стан виробництва є запорукою ефективного управління господарськими процесами. Таку інформацію можна отримати з даних бухгалтерського (фінансового) та

управлінського обліку. Для виконання поставлених перед обліком завдань, необхідно в першу чергу організувати чітку систему первинного обліку.

Список використаних джерел

1. Пушкар М.С. Розробка систем обліку: навчальний посібник. - Тернопіль: Карт-Бланш, 2003. – 198 с.
2. <http://kodeksy.com.ua/buh/psbo/30.htm>.

КЛАСИФІКАЦІЯ КРЕДИТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ ЯК ОСНОВА РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЇЇ ОБЛІКУ

Кузик Н.П., к. е. н., доцент; Вовк О. М., магістр,
спеціальність «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України, м.
Київ*

Кредиторська заборгованість виступає одним із джерел формування засобів. Існуючі підходи до класифікації кредиторської заборгованості з метою отримання якісної інформації для управлінського персоналу про вплив на економічний стан підприємства потребують поглибленого дослідження.

Класифікація кредиторської заборгованості вимагається для представлення бухгалтерської інформації, яка необхідна для користувачів фінансової звітності з метою прийняття ефективних управлінських рішень. Вважається доцільним розглядати класифікацію заборгованості як групування різних її видів, типів операцій та порядку їх відображення на рахунках бухгалтерського обліку. У науковій літературі наводять багато класифікаційних ознак кредиторської заборгованості. Зокрема, І.Б. Садовська [2], А.М. Стельмашук та П.С. Смоленюк [3, с. 227] пропонують поділяти кредиторську заборгованість залежно від порядку визначення суми до погашення на реальну та потенційну. Ткаченко Н.М.

наголошує, що кредиторська заборгованість визнається, якщо вона відповідає її визначенню [4]. Тому розглядається зобов'язання в залежності від порядку визначення суми як фактичні і умовні (що, по суті, синонімічно поділу на реальні і потенційні), а також в залежності від термінів погашення як поточні і довгострокові.

І.А. Бланк наводить досить розгорнуту класифікацію: за товари, роботи та послуги, термін оплати за якими не настав; за товари, роботи та послуги, котрі вчасно не оплачені; за виданими векселями; за отриманими авансами; а розрахунками з бюджетом і позабюджетними платежами; зі страхування; з оплати праці; інші види кредиторської заборгованості [1]. Однак вчений не приділяє уваги довгостроковій кредиторській заборгованості. До того ж вважаємо, що для цілей управління доцільно було б виділяти суми простроченої кредиторської заборгованості.

Найважливішою ознакою класифікації боргів підприємства для управління ними є термін погашення. За цим критерієм кредиторську заборгованість, зокрема, перед постачальниками та підрядниками класифікують наступним чином: з терміном погашення до трьох місяців; з терміном погашення від трьох до шести місяців; з терміном погашення більше шести місяців. Тому вважаємо за доцільне до рахунку 63 «Розрахунки з постачальниками та підрядниками» відкривати рахунки третього порядку для відображення інформації за такими видами кредиторської заборгованості. Наприклад: 631.1 «Кредиторська заборгованість з терміном погашення до 3 місяців», 631.2 «Кредиторська заборгованість з терміном погашення від 3 до 6 місяців» - 631.3. «Кредиторська заборгованість з терміном погашення від 6 до 12 місяців».

Загалом, належна класифікація кредиторської заборгованості будь-якого суб'єкта господарювання забезпечує впорядкованість інформації, її прозорість та достовірність даних розрахункових операцій, зокрема, і фінансової звітності в цілому.

Список використаних джерел

1. Бланк И.А. Словарь-справочник фінансового менеджера / И.А. Бланк. – К.: «Ника-Центр», 1998. – 480 с.
2. Садовська І. Б. Бухгалтерський облік: / І. Б. Садовська, Т. В. Божидарнік, К. Є. Нагірська, навч. посіб. – К. : «Центр учбової літератури», 2013. – 688 с.
3. Стельмашук А.М. Бухгалтерський облік: [Навчальний посібник] / А.М. Стельмашук, П.С. Смоленюк. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 528 с.
4. Ткаченко Н. М. Бухгалтерський фінансовий облік, оподаткування і звітність: Підручник / Н. М. Ткаченко. – К.: Алерта, 2011. – 976 с.

ВЕДЕННЯ КАСОВИХ ОПЕРАЦІЙ ВІДПОВІДНО ЗМІН В ЗАКОНОДАВСТВІ

Кузик Н.П., к.е.н., доцент, Калюга О. О. студент 2 курсу, 2 групи,
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Відповідно до оновлення українського законодавства ,Національним банком України (надалі – НБУ) внесені зміни у власні нормативно-правові документи щодо ведення касових операцій в гривні. Зокрема,

дозволено підприємствам здавати готівкові грошові кошти за допомогою «пневмопошти» (переміщення груза під впливом зжатого повітря), через термінали самообслуговування¹ та банкомати з відповідним зарахуванням виручки на окремий спеціальний рахунок .Виданий чек терміналом або банкоматом є доказом для контролюючих органів щодо здачі виручки в банк;

¹ Термінали не зможуть приймати грошові кошти понад 15 тис.грн. в день від однієї юридичної особи для суми понад встановленого ліміту потрібно заключати договір з підприємством, проводити ідентифікацію та верифікацію клієнта

передбачено можливість здачі готівкової виручки в банк через підприємства, які отримали ліцензію НБУ для надання банкам послуг по інкасації;

покладання функцій касира на працівника іншого підприємства, найманого шляхом підписаного договору про надання послуг персоналом та договору про повну матеріальну відповідальність;

лібералізовані вимоги по веденню касових операцій на рівні суб'єкта господарювання (відповідно до наказу визначаються особливості оприбуткування готівки в касах та в відокремлених підрозділах залежно від графіка роботи, способів здачі готівки, особливостей встановлення лімітів каси структурним підрозділам);

збільшені терміни збереження грошових коштів в касі, отриманих з банку (з 3 робочих днів до 5, а для підприємств транспортної галузі з 5 до 10 днів) для виплати заробітної плати, стипендій понад встановленого касового ліміту. Для коштів, отриманих в касу як виручка – термін залишився ,тобто 3 робочі дні; готівкові кошти під звіт можуть видаватися на закупку сільськогосподарської продукції до 12 днів (збільшено на 2 дні) та додатково встановлено для чорних і кольорових металів – до 30 днів;

розрахунок ліміту залишку готівки в касі здійснюється як і раніше, підприємством самостійно, але НБУ не встановлює обмеження щодо його максимальної величини, а пропонує ґрунтуватися на середню виручку підприємства без обмеження періоду, який береться за основу. Перевищення залишку готівки в касі не вважається перевищенням ліміту, якщо інкасація відбулася з вини банку;

залишилися незмінними граничні суми розрахунків готівкою між:

підприємствами (підприємцями) протягом одного дня за одним або декількома платіжними документами — у розмірі 10 000 грн;

підприємством (підприємцем) та фізичною особою протягом одного дня — у розмірі 50 000 грн;

фізичними особами за договорами купівлі-продажу, які підлягають нотаріальному посвідченню, — у розмірі 50 000 грн.

Таким чином, затверджене «Положення про ведення касових операцій в національній валюті в Україні» сприятиме оптимізації нормативно - правових актів , спрощенню дотримання касової дисципліни, скороченню транспортних витрат при здачі готівки безпосередньо в банк (при застосуванні терміналів), або експедиторами

Список використаних джерел

1. Положення про ведення касових операцій у національній валюті в Україні: затв. Постановою правління Національного банку №148 от 29 грудня 2017 р.

ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ

Кузик Н.П., к. е. н., доцент; Ківель О. В., студентка 3-СТ курсу,

9 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

Національний університет біоресурсів і

природокористування України, м. Київ

За сучасних умов господарювання практично кожне підприємство має дебіторську заборгованість. Важливим є те, що достовірна оцінка дебіторської заборгованості суттєво впливає на реальність відображення інформації в обліку і звітності. Така інформація особливо цінна для користувачів з метою прийняття ними раціональних управлінських рішень. Від оперативності і правильності подання інформації про стан дебіторської заборгованості залежить своєчасність реалізації заходів щодо її погашення. Адже, кошти, які тимчасово знаходяться за межами підприємства можуть знецінюватися, а при простроченні – не повернутися на рахунки суб'єкта господарювання.

Бухгалтерський облік дебіторської заборгованості на будь-якому підприємстві розпочинається саме з її визначення та оцінки. Важливість оцінки підтверджується вимогами і П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість», і МСФЗ 9 (IAS) «Фінансові інструменти» (є обов'язковим до застосування з 1 січня 2018 року), інших вітчизняних і міжнародних стандартів: За вимогами стандартів, якщо неможливо її достовірної оцінити, то заборгованість не може бути визнаною активом і відобразитися в Балансі (Звіті про фінансовий стан). Дебіторська заборгованість, як зазначалось вище, може бути не погашеною. А тому вітчизняною і міжнародною практикою передбачено, що у Балансі (Звіті про фінансовий стан) її відображають за вирахуванням резерву сумнівних боргів, який виступає в ролі інструмента коригування оцінки дебіторської заборгованості. Коригування дебіторської заборгованості в балансі на резерв сумнівних боргів забезпечує відображення її реального стану. А це важливо для аналітичної оцінки фінансового-майнового стану суб'єкта господарювання. Варто зауважити, що його створюють лише для тієї поточної дебіторської заборгованості, яка є фінансовим активом (окрім придбаної заборгованості й заборгованості, призначеної для продажу) [2], для товарної дебіторської заборгованості резерв не створюється.

Окремої уваги потребує оцінка дебіторської заборгованості, облік якої визначається вимогами ПСБО 13 або МСФЗ 9 (IAS) «Фінансові інструменти». Стандартами передбачено, якщо існує ймовірність того, що дебіторська заборгованість не зможе бути погашена в повному обсязі згідно з умовами договору, то має місце збиток від знецінювання або визнання її безнадійною заборгованістю. Сума збитку визначається як різниця між балансовою вартістю активу і дисконтованою вартістю майбутніх грошових надходжень, розрахованих з використанням ефективної ставки відсотка за фінансовим активом [1].

Отже, визнання, оцінка та порядок відображення в обліку розрахунків підприємства з покупцями та замовниками і дебіторської заборгованості, що

виникає при цьому передусім регулюється П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість», П(С)БО 13 «Фінансові інструменти» та відповідними їм МСБО і МСФЗ. Визнання дебіторської заборгованості за товари, роботи, послуги здійснюється за первісної вартістю, оцінка на дату балансу – за чистою реалізаційною вартістю. І хоч, здавалось би, чіткість вимог стандартів повинна забезпечувати дотримання їх на практиці, проте дослідження показують зворотне – складність розрахунків при оцінці за чистою реалізаційною вартістю, а також дисконтованої вартості майбутніх грошових надходжень, ефективної ставки відсотка призводить до ігнорування в реаліях практики такими вимогами.

Список використаних джерел

1. Горбачова О. М. Облік і аналіз дебіторської заборгованості: проблеми та шляхи їх вирішення [Текст] / О. М. Горбачова, Л. В. Лахай // Торгівля і ринок. – 2012. – № 30. – Т.2. – С. 392-399.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» затв. наказом Мінфіну України від 28 жовтня 1998р. № 1706 та зареєстровано в Міністерстві юстиції України 25 жовтня 1999р. за № 725/4018.

НОРМАТИВНИЙ МЕТОД ОБЛІКУ ЯК ЗАСІБ ОПЕРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В РОСЛИННИЦТВІ

Кузик Н. П., к.е.н. доцент; Лужанський А.В., студент 4 курсу,
5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Управлінський вплив на рівень виробничих витрат і формування собівартості продукції можливий при системі обліку, яка б забезпечувала своєчасною і достовірною інформацією про перевитрати або економію в

розрізі елементів витрат, що давало б можливість встановити причини відхилень та змін собівартості продукції. У цьому контексті нормативний метод обліку є дієвим інструментом управління витратами. Контрольна функція управління буде здійснюватись шляхом встановлення відхилень від норм за статтями витрат, пошуку шляхів їх зниження, об'єктивного калькулювання собівартості продукції [1].

Система обліку витрат завжди була і залишається актуальною у дослідженнях вчених і дискусіях практиків. У наукових публікаціях Т. Давидюк, В. Сопко, Л. Сука, Н. Томілової, А. Яругової висвітлювалися раціональні пропозиції щодо застосування нормативного обліку витрат. Однак проблемним питанням залишається можливість його адаптації в рослинництві. Адже така галузь має тривалий виробничий цикл й функціонує під впливом різних природно-кліматичних умов (в залежності від місця розташування підприємства), певного рівня родючості ґрунтів. В рослинництві використовують різноманітні технології вирощування культур залежно від їх видів, сортів, умов вирощування та багатьох інших факторів. А тому досить важко, а іноді й практично неможливо встановити точні та єдині норми виробітку й витрат праці, витрачання насіння, паливно-мастильних матеріалів, мінеральних добрив, засобів захисту рослин, тощо. Практичні дослідження підтверджують, що для встановлення нормативних витрат аграрним підприємствам доцільно використовувати технологічні карти. Це цінний документ для бухгалтера та для осіб, які здійснюють контроль за витратами й приймають управлінські рішення щодо їх оптимізації. У ньому встановлюють витрати для виробництва певного виду продукції за основними технологічними циклами: основний обробіток ґрунту, передпосівний обробіток ґрунту та сівба, догляд за посівами, збирання врожаю. Витрати обґрунтовуються при прогнозованому рівні урожайності окремо для кожної культури, а також в розрізі окремих елементів витрат: норми висіву насіння на 1 га та його вартості; норми внесення мінеральних добрив по видах по періодах вегетації рослин залежно

від потреб кожної культури; норми внесення хімічних засобів захисту рослин від хвороб, шкідників та бур'янів залежно від їх видів, норм витрат паливно-мастильних матеріалів, тощо. Іншим проблемним питанням є можливість оперативного фіксування й документування відхилень від норм. Ми підтримуємо думку науковців, за доведеннями яких кожний випадок виявленого відхилення повинен бути документально підтвердженим, оскільки це забезпечить об'єктивне визначення економії чи перевитрат використаних ресурсів і встановлення причин й винних осіб [2]. В епоху інформаційних технологій доцільно формувати електронні документи, які б своєчасно інформували про причини нераціонального витрачання ресурсів на кожному етапі технологічного процесу від моменту виявлення відхилень і реєстрації в первинних документах до включення їх у собівартість продукції. Однак, знову ж таки, існує нова проблема: якщо розробка і використання систем, які автоматизують обмін електронними документами між структурними підрозділами для крупного суб'єкта господарювання вже стало звичним явищем, то для середніх і малих підприємств (а таких доволі багато в агробізнесі) – лише на рівні використання можливостей редактора електронних таблиць Microsoft Excel. Отже, доцільність застосування нормативного методу обліку в рослинництві не викликає сумнівів, однак потребує вирішення ряду організаційних й технічних завдань.

Список використаних джерел

1. Методи обліку витрат і калькулювання собівартості продукції у вітчизняних нормативних актах: напрями удосконалення [Електронний ресурс] / Т. В. Давидюк // Економіка: реалії часу. Науковий журнал. – 2016. – № 1(23). – С. 6-13.

2. Томілова Н. О. Особливості застосування методів обліку витрат в кормовиробництві / Н. О. Томілова // Вісник Житомирського державного технологічного університету // Економічні науки. – 2011. – № 1(55). – С. 165-168.

СУТНІСТЬ ОЦІНКИ ТА ЇЇ ЗНАЧЕННЯ В ОБЛІКУ НЕОБОРОТНИХ АКТИВІВ

Кузик Н. П., к.е.н., доцент; Ткачук О. О., студентка 5 курсу, 1 групи
спеціальність «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Оцінка як економічна категорія завжди була і залишається складним та багатогранним об'єктом досліджень [2]. Перш за все, це пояснюється тим, що вибір методів оцінки впливає на оцінку фінансово-майнового стану суб'єкта господарювання, його інвестиційну привабливість.

Як показує вивчення наукових праць вітчизняних вчених, нині переважають погляди на оцінку як на методичний інструмент вартісного вираження господарських фактів, явищ і процесів. Так, на думку Бондаря М.І. оцінка – це обов'язковий елемент методу бухгалтерського обліку, що означає грошовий вираз властивості об'єкта або операції чи події, яка підлягає відображенню в бухгалтерському обліку і звітності [1]. Оцінювання ж передбачає процес визначення вартісної оцінки.

У фінансових звітах використовують декілька основ оцінки з різним ступенем і в різних варіаціях. Вони включають: історичну собівартість; поточну собівартість; вартість реалізації (погашення); теперішню вартість. Окремі елементи, які визнаються у фінансовій звітності, оцінюються з використанням суб'єктивного припущення. Наприклад, амортизація необоротних здійснюється на підставі припущення про термін їх корисного використання та способу отримання можливих економічних вигід.

Щодо оцінки необоротних активів, то з її допомогою як внутрішні, так і зовнішні користувачі мають можливість отримати інформацію щодо співвідношення між окремими групами майна підприємства, забезпеченості основними засобами, нематеріальними активами, іншими необоротними

активами, ступінь їх зношеності [1]. Оцінка майна, в тому числі необоротних активів, дозволяє встановити те, чим і як розпоряджається господарюючий суб'єкт, а також співвідношення між окремими видами майна підприємства. В умовах ринкової економіки особливої актуальності набуває процес правильної оцінки необоротних активів та цілісних майнових комплексів для їх відображення у Балансі (Звіті про фінансовий стан). Адже неправильна оцінка основних засобів може призвести до заниження або завищення амортизації, що у свою чергу вплине на собівартість продукції, а в результаті й на розмір фінансового результату, а далі – на визначення податку на прибуток.

В умовах застосування МСФЗ все більш поширеним стає оцінка за справедливою вартістю. МСФЗ 13 «Оцінка справедливої вартості» встановлює вимоги щодо випадків застосування справедливої вартості як належної оцінки об'єктів обліку. Процедуру, за допомогою якої залишкову вартість конкретного об'єкта основних засобів узгоджують із його справедливою вартістю називають переоцінкою [1]. Модель переоціненої (справедливої) вартості основних засобів пропонується і МСБО 16, і П(С)БО 7 «Основні засоби». Однак, як показують практичні дослідження, через трудомісткість такого процесу, суб'єкти господарювання часто не здійснюють переоцінку, а, відтак – не забезпечують користувачів достовірною інформацією про реальну (справедливу) вартість таких активів, як основні засоби. Загалом, слід відмітити, що в умовах, коли до достовірності фінансової звітності висувають підвищені вимоги та ще й в умовах активізації використання МСФЗ, питання оцінки необоротних активів набуватимуть ще більшої актуальності. Наукові дискусії триватимуть до того часу, поки існує варіативність підходів до оцінки та трактувань, пов'язаних з нею економічних категорій.

Список використаних джерел

1. Бондар М. І. Оцінка та оцінювання в бухгалтерському обліку / М. І. Бондар // Фінанси, облік і аудит: збірник наукових праць. – 2009. – Вип. 13.

– С. 169–176.

2. Криштопа І. Оцінка нематеріальних активів: проблемні питання та напрямки їх вирішення / І. Криштопа // Галицький економічний вісник. – 2010. – № 1(26). – С. 169–176.

ОБЛІК І КОНТРОЛЬ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Куць Т. В., к.е.н., доцент; Каюн А. О., магістр 1 курсу, 1 групи напрям
підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Від правильного ведення бухгалтерського обліку, здійснення аналізу та контролю амортизації в значній мірі залежить ефективність використання основних засобів та фінансовий стан підприємства.

Згідно з Податковим Кодексом України, амортизація – це систематичний розподіл вартості основних засобів, що амортизуються, інших необоротних та нематеріальних активів протягом строку їх корисного використання. Амортизація основних засобів проводиться до досягнення залишкової вартості об'єктом його ліквідаційної вартості [3].

Об'єктом для нарахування амортизації є основні засоби, якими володіє підприємство або користується у ході господарської діяльності. Амортизація нараховується на всі основні засоби, крім землі та незавершених капітальних вкладень [2].

Для обліку амортизації основних засобів використовують пасивний рахунок 13 «Знос (амортизація) необоротних активів» за відповідними субрахунками. За кредитом рахунка 13 (субрахунки 131, 132, 135) відображають нарахування амортизації та індексації зносу основних засобів в кореспонденції з дебетом рахунків: 15, 23, 91, 92, 93, 94.

В якості первинного облікового документа з нарахування амортизації застосовують розрахунок або відомість нарахування амортизації основних засобів.

За дебетом рахунка 13 (субрахунки 131, 132, 135) відображають зменшення суми нарахованого зносу основних засобів в кореспонденції з кредитом рахунків: 10, 11 – списання нарахованої суми зносу по об'єктах, які вибули [1].

Нарахування амортизації може здійснюватися за наступними методами: прямолінійний, зменшення залишкової вартості, прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивний, виробничий.

З метою ефективного функціонування підприємства, слід проводити контроль амортизації основних засобів. Він проводиться у певній послідовності та за такими напрямками:

1. Перевірка правомірності і правильності формування груп основних засобів, як бази для нарахування амортизації в податковому обліку. В бухгалтерському обліку перевіряється доцільність вибраного методу амортизації та відображення цього в обліковій політиці підприємства, також правильності визначення строку корисного використання.

2. Контроль дотримання встановлених норм амортизації основних засобів, правильності визначення обсягу нарахування амортизаційних відрахувань помісяця в бухгалтерському обліку.

3. Контроль відображення в обліку операцій по нарахуванню амортизації основних засобів як валових витрат для розрахунку податку на прибуток.

При здійсненні контролю застосовуються методи нормативної правової перевірки на відповідність чинному законодавству щодо включення до складу групи основних засобів встановлених норм нарахування амортизації по групах.

Список використаних джерел

1. Бруханський Р. Ф. Бухгалтерський облік : підруч. / Р. Ф. Бруханський. – Тернопіль :ТНЕУ, 2016. – 480 с.
2. Довідкова інформація [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/SH000146.html.
3. Податковий Кодекс України [Електронний ресурс]– Режим доступу:<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ РОЗРАХУНКІВ З ДЕБІТОРАМИ

Куць Т. В., к.е.н., доцент; Ничипорчук Я.М., магістр 1 курсу, 1 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Для успішної діяльності підприємства пріоритетною задачею є встановлення партнерських зв'язків з постачальниками, покупцями, т.д. Дані відносини сприятимуть безперервній роботі підприємства, а саме: допоможуть налагодити процес постійного і безперервного постачання матеріальних ресурсів та вчасно реалізовувати товари покупцям. Тому тема щодо обліково-аналітичного забезпечення управління розрахунків з дебіторами є достатньо актуальною для узгодження інтересів всіх сторін розрахунків у ході здійснення господарської діяльності підприємства.

До вітчизняних вчених, які обґрунтовували нові напрями і способи підвищення ефективності управління розрахунками з дебіторами слід віднести: Ф.Ф. Бутинця, В.М. Костюченко, Т.В. Момут, В.О. Шевчук, та ін.

Згідно з П(С)БО 10 та Інструкцією про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку дебіторська заборгованість поділяється на наступні

види: довгострокову та поточну. При цьому враховуються два критерії: строк погашення та зв'язок з нормальним операційним циклом.

Довгострокова дебіторська заборгованість – сума дебіторської заборгованості фізичних та юридичних осіб, яка не виникає в ході нормального операційного циклу та буде погашена після дванадцяти місяців з дати балансу.

Поточна дебіторська заборгованість – сума дебіторської заборгованості, яка виникає в ході нормального операційного циклу, або буде погашена протягом 12 місяців з дати балансу [1].

Дебіторську заборгованість також можна класифікувати за об'єктами щодо яких вона виникає. В залежності від строку погашення дебіторську заборгованість класифікують на: строкову дебіторську заборгованість; прострочену дебіторську заборгованість, сумнівну та безнадійну; сумнівний борг.

Бухгалтерський облік дебіторської заборгованості, як складової активів балансу, перш за все регламентовано Законом України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні». Методологічні засади відображення в обліку інформації про дебіторську заборгованість регламентовано П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість», а відображення її у фінансовій звітності НП(С)БО 1. До первинних джерел забезпечення обліку поточної заборгованості належать: рахунки, рахунки-фактури, акти приймання-передачі виконаних робіт, наданих послуг, податкові накладні, товарно-транспортні накладні. Для забезпечення або погашення дебіторської заборгованості використовується: виписка банку, прибутковий касовий ордер, короткостроковий вексель, розрахунки по бартерному контракту. Для забезпечення контролю на підставі первинних документів складаються зведені облікові реєстри, документи, що пройшли обробку зберігаються в приміщенні бухгалтерії в замкнених шафах. Первинні документи: облікові реєстри, бухгалтерські звіти і баланси здаються до архіву.

Контроль рівня дебіторської заборгованості проводять за допомогою відносних та абсолютних показників які доцільно розглядати в динаміці. Одне з головних завдань контролю дебіторської заборгованості є відстежування рівня погашення заборгованості дебіторами.

На основі проведеного дослідження, можна зробити висновок, для успішної діяльності підприємства облік і контроль розрахунків з дебіторами є необхідною практикою.

БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ОБЛІК РОЗРАХУНКІВ З ПОДАТКУ НА ПРИБУТОК

Куць Т. В., к.е.н., доцент; Салівон В.В., магістр 1 курсу, 1 групи напрям
підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Трансформація податкової політики України супроводжувалась зміною принципів і правил оподаткування діяльності суб'єктів господарювання. Методологічні засади податкового законодавства знайшли відображення у Податковому кодексі України, а саме встановлено перелік суб'єктів податкових правовідносин, їх права, обов'язки і відповідальність, розкрито суть та порядок розрахунку податків, зборів, (обов'язкових) платежів, що становлять систему оподаткування. Крім того, врегульовані питання, пов'язані з порядком ведення податкового обліку, зокрема, передбачено наближення правил оподаткування у відповідності з міжнародними стандартами обліку та діючою нормативною базою з бухгалтерського обліку.

Основним джерелом коштів для будь-якого підприємства є прибуток. В системі бухгалтерського та податкового обліку існують різні методи його обчислення, що безпосередньо впливає на визначення суми податку на прибуток.

На практиці через недосконалість вітчизняного законодавства і недостатній рівень державного контролю за діяльністю суб'єктів господарювання спостерігається певне звуження бази оподаткування, ухилення від сплати податків та зменшення податкових надходжень. Тому, питання оподаткування прибутку підприємств та контролю за правильністю і своєчасністю його сплати є актуальними, а значення ефективного контролю розрахунків з податку на прибуток є беззаперечним на всіх рівнях управління.

Проблеми обліку податку на прибуток висвітлено у працях: Ф. Бутинця, М. Дем'яненка, М. Коцупатрого, М. Огійчука, П. Саблука, Л. Тулуша, П. Хомина та інших вчених. Проте залишаються питання, які потребують подальшого дослідження.

Бухгалтерський облік залишається більш варіативним при виборі форм його ведення. При обчисленні суми бухгалтерського прибутку формується реальна картина фінансового стану підприємства. На відміну від цього, при визначенні прибутку за методикою податкового законодавства платник отримує вірогідну інформацію про результати господарської діяльності в частині доходів, витрат, результатів. Головним наслідком застосування різних методик є виникнення податкових різниць у визначених сумах прибутку. 30.01.2011 р. набрав чинності Податковий кодекс України, що вніс певні корективи в податковий облік щодо податку на прибуток. Тому актуальним на сьогодні є дослідження головних відмінностей розрахунку податку на прибуток за методикою податкового та бухгалтерського обліку з урахуванням нових положень ПКУ.

Результатом гармонізації бухгалтерського обліку з податковим законодавством стала нова методика визначення об'єкта обкладення податком на прибуток, закріплена розділом III «Податок на прибуток» Податкового кодексу України.

Питання узгодженості показників податкового та фінансового обліку виникають постійно, оскільки результати, виявлені за даними податкового

обліку, значно відхиляються від реальних фінансових результатів діяльності підприємства за даними фінансового обліку. Причому, значні відхилення можуть бути як в один, так і в інший бік.

Ведення двох обліків водночас дуже незручно, ці обставини не тільки завищують собівартість, а й призводять до ускладнення адміністрування податків, створюють перешкоди для прогнозування дохідної частини бюджету, оскільки планування економічного розвитку держави базується на статистичних даних, не враховуючи податкову звітність.

РОЗВИТОК БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ

Литвиненко В. С., к.е.н., доцент; Гайдученко Т. М., студентка 2 курсу,

2 групи напряму підготовки «Облік і оподаткування»

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м.Київ

У кожній країні розвиток бухгалтерського обліку формувався під впливом історичних, географічних, соціальних чинників. Необхідність історичного дослідження розвитку бухгалтерського обліку в країнах світу зумовлена об'єктивною необхідністю визначення його закономірностей на основі еволюції для того, щоб запропонувати сучасну концептуальну основу теорії бухгалтерського обліку відповідно до розвитку економіки.

Історію розвитку бухгалтерського обліку вивчали багато вчених, таких як Бутинець Ф. Ф., Онищенко В. О., Губачова О. М., Мельник С. І., Верига Ю. А., Соколов Я. В., Пушкар М. С., Кірейцев Г. Г., Палій В. Ф. та ін. Однак розвиток бухгалтерського обліку в різних країнах розглянуто недостатньо.

Вчені виділяють п'ять етапів формування бухгалтерського обліку:

- торговий етап – до 1800 р.;
- підприємницький етап – 1800-1900 рр.;

- організаційний етап – 1900-1950 рр.;
- оптимізаційний етап – 1950-1975 рр.;
- стратегічний етап – з 1975 р. [1].

Такий поділ обумовлений особливостями розвитку промисловості, облікової думки, методів вирішення економічних проблем.

В епоху Середньовіччя сформувалися проста і камеральна бухгалтерія. Проста бухгалтерія вимагала обліку майна, враховуючи касу. Для камеральної бухгалтерії основною була каса, надходження в касу та виплати [1]. В епоху Ренесансу виник подвійний запис, так як потрібно було контролювати рознесення за рахунками. Термін «Подвійний запис» виник завдяки Д.А.Тальспте, а поширив його Піетро Паоло Скала. До кінця XVIII ст. подвійна бухгалтерія поширилась на господарства багатьох країн. Цьому значно сприяла книга італійця Луки Пачолі «Сума арифметики, геометрії, вчення про пропорції і відношення», що містила опис застосування подвійного запису – «Трактат про рахунки і записи» [2].

Жак Саварі здійснив поділ рахунків на аналітичні і синтетичні, практикував калькуляцію. Його книга «Про досконалого купця» мала шалений успіх. Е. Дегранж розробив американську форму рахівництва. Він вважав, що велике значення мають як хронологічна, так і систематична форми запису, і об'єднав їх в один реєстр: Журнал-Головна [2]. У XVIII ст. в Англії складається система обліку виробничих витрат. Друга половина XIX ст. – початок розвитку наукової думки бухгалтерського обліку [3]. На початку XX ст. рахунки стали вести з метою виявлення ефективності господарських процесів. Виникли дві моделі: континентальна і Британо-Американська.

Сучасний бухгалтерський облік розвивається у напрямку інтернаціональної моделі, що оснований на МСФЗ, які в даний час активно адаптуються до можливості використання представниками держав різних моделей обліку.

Отже, історичний розвиток бухгалтерського обліку європейських країн відбувався поетапно та забезпечив своє існування в двох напрямках: перший – розвиток нових моделей, формування яких виконано шляхом з'єднання основ класичних моделей і регіональних або національних особливостей держав; другий – розвиток інтернаціональної моделі, як організаційно-методичної основи обліку в міжнаціональних компаніях, коли чітко регламентуються облікові дії фінансового бухгалтерського обліку на основі МСФЗ.

Список використаних джерел

1. Верига Ю.А. Облік у зарубіжних країнах. Навчальний посібник / Ю.А. Верига. – К.: ЦУЛ, 2017. – 216 с.
2. Онищенко В.О. Облік у зарубіжних країнах: підручник / В.О. Онищенко, М. І. Бондар, В. В. Дубовая – К.: ЦУЛ, 2015. – 576 с.
3. Бутинець Ф.Ф. Історія бухгалтерського обліку: В 2 ч. – 2-ге вид. / Ф.Ф. Бутинець. – Житомир: ПП «Рута», 2003. – 512 с.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАСАДИ ОБЛІКУ ТРАНСАКЦІЙНИХ ВИТРАТ

Литвиненко В.С., к.е.н., доцент; Галушка О.П., студент 4 курсу, 4 групи,
напрямок підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

У сучасних умовах господарювання значний вплив на ефективність функціонування підприємств мають трансакційні витрати – витрати на супровід бізнес-діяльності. Їх важко виокремити й віднести на конкретний об'єкт обліку, але разом з тим більша їх частина входить до складу адміністративних витрат.

Тенденція до зростання рівня трансакційних витрат спричиняє необхідність дослідження питань організації їх обліку.

Дослідження теорії та методики обліку і контролю трансакційних витрат знайшли відображення у працях таких науковців як О.П. Власенко, Н.В.Гордополова, О.В. Замазій, Г.Г. Кірейцев, Н.Т. Лабинцев, І. Г. Панженська, О.М. Петрук, М.М. Шигун, Ж.М. Ющак та інші. Проте, незважаючи на значні здобутки в цій сфері, питання обліку трансакційних витрат залишається не вирішеним і потребує подальшого вивчення.

Трансакційні витрати можна визначити як витрати, що забезпечують взаємодію підприємства із зовнішнім середовищем (контрагентами, комерційними посередниками) з метою здійснення трансакцій і включають витрати на пошук інформації, проведення переговорів, укладання контрактів і забезпечення їх виконання [1, с.32].

На підприємствах агробізнесу велика частина трансакційних витрат розпорошена на витратних рахунках, переважно дев'ятого класу.

Взагалі, трансакційні витрати – це витрати, які існують не лише в операційній діяльності, а й у фінансовій та інвестиційній, адже договірні відносини, пошук інформації відбуваються на всіх етапах життєвого циклу підприємства. Тому на більшості підприємств виокремлюють дані витрати на рахунках обліку від рахунку 91 «Загальновиробничі витрати» і до 97 «Інші витрати». По дебету рахунків передбачається відображення суми визнаних витрат, залежно від їх виду, а за кредитом – списання на рахунок 79 «Фінансові результати».

Трансакційні витрати в обліковій документації підприємства не виділяються, але вони відображені у таких документах як довідка про реєстрацію підприємства в державних органах, ліцензіях, квитанціях, платіжних дорученнях, рахунках та інших [2, с.152].

По мірі розвитку цивілізації трансакційні витрати займають все більшу частку в загальних затратах, які несе економічна система в цілому, і витісняють звичайні, трансформаційні (виробничі) витрати [3, с.119]. Якщо з питанням про зниження трансформаційних витрат все відносно просто – слід застосовувати більш ефективне обладнання, покращувати організацію праці,

то зниження трансакційних витрат є значно важчим завданням. Головний шлях для цього – це зменшення невизначеності економічного середовища за рахунок стійких правил поведінки, якими повинні займатися наукові інститути. А для суб'єктів господарювання найважливіше, щоб зростання економічної ефективності перевищувало ріст трансакційних витрат.

Отже, правильна організація обліку трансакційних витрат на підприємстві дозволить більш ефективно приймати управлінські рішення і сприятиме пошуку резервів підвищення економічної стійкості суб'єктів господарювання.

Список використаних джерел

1. Литвиненко В.С. Обліково-контрольне забезпечення управління витратами: інституціональний підхід: монографія / В.С. Литвиненко, В.В. Толстоног. – К: Фітосоціоцентр, – 2015. – 260 с.
2. Литвиненко В. С. Трансакційні витрати як інноваційний об'єкт обліку й контролю / Литвиненко В. С. // Науковий вісник НУБіП України – 2013 – №3 – С. 150–155.
3. Жук В.М. Основи інституціональної теорії бухгалтерського обліку: Монографія / В.М. Жук. – К.: «Аграрна наука», 2013. – 408 с.

УНІФІКАЦІЯ ОБЛІКУ В УКРАЇНІ З МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Мартінова І.М., викладач; Догадін В.М., студент 2 курсу,
21-О групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*ВСП «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і
природокористування України, м. Рівне*

Внаслідок глобалізації виникає потреба в узгодженій міжнародній методичній базі. Прикладом таких документів є МСФЗ. Міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ) — стандарти, що затверджуються

Радою з міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (IASB), що розташована в Лондоні.

Цю систему стандартизації відносять до англо-саксонської традиції фінансового обліку. МСФЗ характеризуються як стандарти, що ґрунтуються на принципах (principles based standards), на відміну від, наприклад, прийнятої у США системи ГААП, яка визначається як стандарти, що ґрунтуються на правилах (rules based standards). Це означає, що стандартизація МСФЗ не ставить на меті деталізувати всі процедури та механізми фінансового обліку, віддаючи перевагу довірі до професійної самостійності бухгалтерів, які при вирішенні багатьох питань мають покладатися на службове сумління та особисті професійні судження.

Наразі триває процес взаємного узгодження та удосконалення систем МСФЗ та US-GAAP, а компанії, що складають звіти за МСФЗ, допущені також на американський фондовий ринок.

На основі МСФЗ в Україні діє національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку (П(С)БО) — нормативно-правовий акт, затверджений Міністерством фінансів України, що визначає принципи та методи ведення бухгалтерського обліку і складання фінансової звітності. П(С)БО є адаптацією до українських реалій; не може суперечити міжнародним стандартам (МСФЗ).

Розробкою стандартів бухгалтерського обліку в Україні займається Методологічна рада з бухгалтерського обліку, який є дорадчим органом при Міністерстві фінансів України. Методологічна рада діє на підставі «Положення про Методологічну раду з бухгалтерського обліку».

Пізніше поступово приймалися нові стандарти й удосконалювалися старі. Однією з найбільш характерних тенденцій розвитку бухгалтерського обліку в Україні є активне просування ідей, закладених у міжнародних стандартах бухгалтерського обліку та звітності.

Однією з основних принципових розбіжностей П(С)БО від МСФЗ є жорстка регламентація дій бухгалтера. В українському бухгалтерському

обліку є єдиний план рахунків, який є обов'язковим для застосування всіма суб'єктами господарської діяльності. П(С)БО традиційно орієнтуються на запити регулюючих органів (податкова служба, держкомстат та інші), в той час як МСФЗ головним чином орієнтовані на користувачів, які мають дійсний чи потенціальний фінансовий інтерес до суб'єкта звітності: акціонерів, інвесторів, контрагентів.

Гармонізація бухгалтерського обліку – це процес конструктивного зближення світових облікових систем шляхом узгодження й доповнення чинних вітчизняних стандартів бухгалтерського обліку, фінансової звітності, податкового законодавства з метою виходу на світові ринки капіталу.

Список використаних джерел

1. Міжнародні стандарти фінансової звітності [Електронний ресурс] / Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Міжнародні_стандарти_фінансової_звітності.
2. Національне положення бухгалтерського обліку [Електронний ресурс] / Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Національне_положення_бухгалтерського_облік.

РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ В УПРАВЛІННІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Мартінова І.М., викладач; Мельник В.В., студентка 3 курсу,
31-О групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*ВСП «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і
природокористування України, м. Рівне*

Тенденції розвитку сучасного інформаційного суспільства, зміни в ринковому середовищі та потреба підприємств у підвищенні якості управління в нових умовах господарювання вимагають отримання великого обсягу даних для прийняття виважених управлінських рішень, своєчасного

виявлення та подолання ризиків, удосконалення господарських процесів та бізнес планів. Для успішного функціонування підприємств необхідна досконала управлінська діяльність на основі комплексної автоматизації управління всіма виробничими і технологічними процесами, а також систематизації накопичених знань і зарубіжного досвіду в теорії та практиці для подальшого прогресивного застосування [1].

Науково обґрунтовані методичні та інструктивні матеріали інформаційної системи аналізу, які становлять сукупність державних стандартів, галузевих керівних методичних матеріалів і зроблених проектних рішень, забезпечують створення й супроводження інформаційного забезпечення управлінського персоналу. Провідне значення в управлінні потоком економічної інформації належить бухгалтерській інформаційній системі[2].

Інформаційно-аналітичне забезпечення та застосування сучасних підходів до створення інформаційної системи на підприємстві є основою стратегічного управління та розробки моделі стратегічного процесу. Стратегічне управління базується на вивченні відносин, які можна охарактеризувати за допомогою системи «середовище-організація». На даний час у більшості існуючих організаціях концепція управління розглядається як відкрита система, що постійно взаємодіє з окремими елементами зовнішнього середовища.

А от взаємозв'язок між елементами системи управління підприємством базується на моделюванні господарських бізнес-процесів та надає можливість керівникам усіх рівнів управління отримувати інформацію, яка необхідна для планування, регулювання, координації, виявлення ризиків, зменшення витрат і збільшення прибутків з метою прийняття ефективних рішень. У разі виникнення релевантних подій, користувачі повинні мати не лише оперативні дані про ці події, а й можливість отримати достовірні експертні висновки у найкоротші строки [3]. Інформаційні системи відіграють істотну роль у підвищенні якості управління розвитком суб'єктів

господарювання. Тому сучасні підприємства потребують розробки такої моделі системи забезпечення, яка б дозволяла моделювати альтернативні варіанти результатів діяльності. А для того, щоб сформувати резерви підвищення ефективності системи управління необхідна інноваційність інтегрованих обліково-аналітичних інформаційних систем [3].

Отже, як підказує досвід необхідно формувати підсистему комплексного економічного аналізу і внутрішнього контролю як інформаційного забезпечення для утримання конкурентних переваг, врахування ризиків на всіх етапах діяльності суб'єктів господарювання та розробки стратегії розвитку.

Список використаних джерел

1. Інформаційні системи в управлінні підприємством [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://stud.com.ua/62405/menedzhment/informatsiyeni_sistemi_upravlinni_pidpriyemstvom_korporativni_informatsiyeni_sistemi_rinok_sistem_sistemi.
2. Бухгалтерських облік в інформаційній системі управління підприємством [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.d-learn.pu.if.ua/data/users/7583/import/BOUP%2022.pdf>.
3. Медвідь Л.Г., Харинович-Яворська Д.О. Економічний аналіз і контроль як інформаційне забезпечення. Управління діяльністю суб'єктів господарювання [фахове видання] / Шашкова, Н.І. // Науковий вісник Херсонського державного університету.-2014.-9/1-С. 216-220.

СИСТЕМА ОБЛІКОВО – АНАЛІТИЧНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Матвійчук Л.А., викладач; Козлюк В.Ю., студентка 3 курсу, 32-О групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного
університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне*

Актуальність проблеми вдосконалення обліково-аналітичного інформаційного забезпечення прийняття управлінських рішень з метою розв'язання економічних проблем зумовлена сучасним станом національної економіки. Можливість використання облікової інформації суб'єктами господарювання для задоволення різноманітних інформаційних потреб і прийняття економічних рішень з метою вирішення конкретних проблем і досягнення поставлених цілей забезпечується якісними властивостями самої облікової інформації. Враховуючи міжнародний досвід, теоретичні засади, стандарти бухгалтерського обліку та фінансової звітності, виділяють не тільки загальні групи користувачів облікової інформації, а й групи конкретних економічних проблем та варіанти оптимальних рішень, які вони можуть приймати на основі цієї облікової інформації [1].

Підсистема обліково-аналітичного забезпечення повинна містити джерела інформації, об'єкти обліку, методичні прийоми обліку, аудиту й аналізу та суб'єкти обліково-аналітичного забезпечення. Джерелами інформації є первинні документи, реєстратори бухгалтерського обліку та фінансова звітність, а також внутрішні розпорядження, методики і стандарти обліку, законодавчо-нормативні документи і т. д.

Облік та аналіз є важливими функціональними компонентами інформаційної системи підприємства. Оперативність збирання та обробки виробничої, комерційної, фінансової та інших видів інформації, забезпечення зацікавлених користувачів об'єктивною інформацією про фінансовий стан і результати діяльності підприємства – основні функції обліку. Бухгалтерський облік є основним джерелом інформації, необхідної для аналізу з метою прийняття управлінських рішень [2].

Для того, щоб обліково-аналітичний механізм працював, необхідно правильно організувати обліковий процес, тобто: визначити об'єкти обліку чітко розподілити обов'язки по центрах та визначити їх взаємини; визначити складові елементи (предмет, завдання, функції), модель за якою буде

працювати підприємство; розробити облікову політику та допоміжні регламенти; сформувавши інформацію за видами обліку; врахувати інформацію та її аналіз на первинному, поточному і підсумковому етапах; врахувати технічну сторону обліку: вибір форми бухгалтерського обліку, створення робочого плану рахунків, введення в дію первинних та зведених документів, створення власних внутрішніх зведених документів, внутрішній контроль і т. д. [2].

Отже, для ефективного розвитку підприємництва в Україні необхідна адекватна ринковим відносинам система подання інформації, що дасть змогу формувати релевантну інформацію, аналізувати її і приймати раціональні управлінські рішення. Обліково-аналітичне забезпечення як компонент інформаційного забезпечення управління підприємством дає змогу розв'язувати функціональні задачі управління, забезпечуючи керівництво повною та достовірною інформацією про господарські процеси та зв'язки із зовнішнім середовищем.

Список використаних джерел

1. Барановська С.П. Обліково–аналітичне забезпечення як невід'ємна складова управління підприємством / С.П. Барановська // Вісник національного університету «Львівська політехніка» № 722 Менеджмент та підприємництво в управлінні – 2012.
2. Городянська Л. Особливості технічного забезпечення системи бухгалтерського обліку / Л. Городянська // Бухгалтерський облік і аудит. – 2009. – № 10. – С. 17–22.

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ЩОДО ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ГОТОВОЮ ПРОДУКЦІЄЮ

Мельниченко І. В., к. е. н., доцент; Бур'ян А. М., студентка 1 курсу, 2 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

У сучасних ринкових умовах успішна діяльність кожного суб'єкта господарювання полягає у підвищенні рівня економічної ефективності виробництва продукції. Результатом діяльності будь-якого підприємства є випуск готової продукції, виконання робіт або надання послуг, оскільки завдяки цьому вони отримують свій прибуток. Тому тема обліково-інформаційне забезпечення управління готовою продукцією є актуальною.

Однією з найважливіших складових частин управління є інформація, і саме облік є тією інформаційною базою, яка необхідна для прийняття ефективних управлінських рішень.

Вивченням питань, пов'язаних з обліком готової продукції, займалися провідні вітчизняні та зарубіжні вчені, такі як: Ф. Ф. Бутинець, С. Ф. Голов, Л. К. Сук, А. М. Герасимович, В. І. Єфименко, В. В. Сопко, В. Ф. Палій, Б. Нідлз, Д. Блейк.

Відповідно до пункту 6 П(С)БО 9 «Запаси», затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 20.10.99 р. № 246, готова продукція – це продукція, що виготовлена на підприємстві, призначена для продажу і відповідає технічним та якісним характеристикам, передбаченим договором або іншим нормативно-правовим актом [1].

Основними завданнями обліково-аналітичного забезпечення руху готової продукції є:

- систематичний контроль за випуском готової продукції, використанням запасів і зберіганням на складах, обсягом виконаних робіт й послуг;
- своєчасне та правильне документальне оформлення відвантаженої та відпущеної продукції (робіт, послуг);
- чітка організація розрахунків з покупцями, контрагентами за виконанням планів договорів щодо обсягу та асортименту реалізованої продукції, з метою проведення оцінювання менеджерів;

– своєчасний і точний розрахунок сум за реалізовану продукцію, фактичних витрат на її виробництво та облік нарахування та сплати належних до обсягу реалізації податків та зборів.

Важливе значення відіграє науково-обґрунтований бухгалтерський облік готової продукції, що формує інформацію про використання матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, собівартості виробництва і реалізації, а в кінцевому результаті показники ефективності роботи підприємства.

Лише за умови належно організованого інформаційного забезпечення, коли до керівних органів та виробничих підрозділів підприємства надходить оперативна, повна та достовірна інформація про усі параметри виробничого процесу, про умови постачання матеріальних ресурсів та збуту готової продукції, можлива організація ефективного та неперервного процесу виробництва та постачання продукції.

Раціонально побудоване інформаційне забезпечення управління готовою продукцією підвищує обґрунтованість прийняття управлінських рішень і контроль за своєчасним їх виконанням, сприяє зменшенню обсягу навантаження та підвищенню оперативності й достовірності отриманих результатів.

Отже, без добре налагодженого інформаційного забезпечення підприємство не може успішно функціонувати, розвиватися та примножувати прибуток, тому на підприємстві повинні бути створені сприятливі умови для ведення обліку готової продукції.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси»: наказ Міністерства фінансів України від 20.10.1999 р. № 246 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/ru/z0751-99>.

ЗАВДАННЯ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ДОВГОСТРОКОВИМИ БІОЛОГІЧНИМИ АКТИВАМИ

Мельниченко І.В., доцент, Гоц М.М., студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Управління виробництвом сільськогосподарської продукції можливе лише за наявності інформації, необхідної для прийняття виважених управлінських рішень. Забезпечення такою інформацією здійснюється насамперед системою бухгалтерського обліку господарської діяльності.

Відповідно до вищенаведеного, актуальним є розгляд питань визначення завдань інформаційного забезпечення управління довгостроковими біологічними активами.

Виробництво продукції в сільському господарстві є особливим видом виробництва, в процесі якого використовуються основні засоби, які є живими організмами, що живуть, розвиваються згідно біологічних законів й в процесі свого розвитку здатні давати сільськогосподарську продукцію. Вищезгадані засоби в бухгалтерському обліку виділені в окрему групу активів: «Довгострокові біологічні активи».

Довгострокові біологічні активи, як і інші необоротні активи підприємства, що використовуються в процесі виробництва змінюють свої якісні характеристики, тобто, зношуються.

Інформаційне забезпечення менеджменту підприємства, яке охоплює формування, опрацювання, зберігання та використання інформаційних масивів для прийняття обґрунтованих управлінських рішень, в сучасних умовах господарювання є важливою ланкою процесу управління, [1].

Основними завданнями облікової системи підприємства є [2]:

– облік господарських операцій за цільовими напрямками на базі бухгалтерського обліку з додаванням нефінансових показників;

– контроль за використанням матеріальних та нематеріальних ресурсів, за правильним відображенням усіх господарських операцій на етапах планування, обліку та за достовірністю аналітичних даних;

– планування діяльності підприємства, зокрема господарських операцій; видів діяльності: операційної, інвестиційної, фінансової, податкової; центрів відповідальності та підприємства загалом;

– формування аналітичних бюджетів як джерел акумулювання планової, облікової та аналітичної інформації.

Відповідно до поставлених вище питань інформаційного забезпечення можна виділити основні завдання облікового забезпечення управління довгостроковими біологічними активами:

покращення формування внутрішньої інформації про використання довгострокових біологічних активів,

формування внутрішньої інформації про виробництво продукції відповідними біологічними активами,

формування внутрішньої інформації про якість та відповідність вимогам стандартизації; якісні показники продуктивності тварин у тваринництві та врожайності – у рослинництві.

Список використаних джерел

1. Загородній А. Г. Система обліково-аналітичного забезпечення менеджменту підприємства // Збірка наукових праць : Lviv Polytechnic National University Institutional Repository. – С. 94-102. – Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://ena.lp.edu.ua>

2. Садовська І.Б. Обліково-інформаційне забезпечення управлінського аналізу // Вісник Національного університету «Львівська політехніка»: зб. наук.-прикл. пр. «Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку». – № 647. – Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2009. – С. 498–503

ЗАСОБИ ІНДИВІДУАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПРАЦІВНИКА У СКЛАДІ МШП ТА МНМА: ОБЛІКОВИЙ АСПЕКТ

Мельниченко І. В., к.е.н., доцент; Желєзякова С.В, студент 2 курсу,
5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Засіб індивідуального захисту (ЗІЗ) - це засіб захисту, що одягається на тіло працівника (або його частину) або використовується під час праці. Спецодяг – один з найважливіших компонентів засобів індивідуального захисту працівників. До спецодягу належать: костюми, куртки, комбінезони, халати, плащі, фартухи, рукавиці, шапки, тощо.

За своїм призначенням та експлуатаційними характеристиками спецодяг є різноманітним й поділяється на такі групи: індивідуальний, колективного користування; сезонний та сигнальний; одноразового використання та багаторазовий. Строк служби та термін експлуатації спецодягу залежить від характеру робіт та його експлуатаційних характеристик. Відповідно, вартість спецодягу також є різною.

У наказі про облікову політику підприємства встановлюється вартісна межа для розміщення основних та малоцінних засобів, фіксується строк їх корисного використання (експлуатації).

Вартісну межу МШП чинним законодавством не встановлено, її може бути встановлено підприємством самостійно в обліковій політиці (в наказі про облікову політику), але основний критерій визначення МШП – термін використання, [2].

Малоцінні необоротні матеріальні активи (МНМА) – це предмети, термін корисного використання понад один рік. Обмеження щодо вартості під час визначення МНМА законодавством встановлено наказом Мінфіну від 28.03.2016 р. №394 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Міністерства фінансів України з бухгалтерського обліку», у межах якого

придбані матеріальні активи до 6000 грн. зараховують до малоцінних необоротних матеріальних активів, [1].

Отже, активи, термін корисної експлуатації яких менш як один рік або операційний цикл, - це МШП, якщо понад один рік - це МНМА.

Відповідно, важливим є науково-обґрунтоване встановлення критеріїв з метою розмежування спецодягу на малоцінні та швидкозношувальні предмети та малоцінні необоротні матеріальні активи. Адже, доволі часто підприємства самі розширюють норми безкоштовної видачі спецодягу, видаючи більш якісні і сучасні засоби. Також, на теперішній час, типові норми безплатної видачі спецодягу працівникам не встигають йти у ногу з часом. Ринок ЗІЗ має широкий вибір сучасного спецодягу вітчизняного та іноземного виробництва, з кращими властивостями захисту, надійності та більшим терміном використання. У зв'язку з поступовим наближенням підприємств до європейського рівня, на багатьох великих підприємствах вводять сучасні методології забезпечення ЗІЗ та переглядаються норми видачі спецодягу працівникам загальних професій й інших категорій. Найбільш популярною стала система забезпечення спецодягом на основі аутсорсинга.

Враховуючи вище наведене, питання обліку МШП та МНМА на підприємствах мають дискусійний характер, про що свідчить наявність проблем, пов'язаних із правильністю відображення на рахунках бухгалтерського обліку надходження МШП та МНМА, зміни їх вартості в процесі експлуатації, правильність віднесення до витрат, нарахування зносу та списання.

Список використаних джерел

1. Наказ Мініфіну від 28.03.2016 р. №394 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Міністерства фінансів України з бухгалтерського обліку» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0558-16>

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси» від 20.10.1999 №246 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99>.

ЕТАПИ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ГРОШОВИМИ ПОТОКАМИ: ОРГАНІЗАЦІЙНІ ПІДХОДИ

Мельниченко І. В., к.е.н., доцент; Кириченко Л. А., студентка 5 курсу, 2
групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Економічна і соціальна стабільність в нашій країні залежать від рівня фінансової стійкості суб'єктів господарської діяльності. Однією із ключових ознак фінансової стійкості є здатність підприємства управляти власними грошовими потоками. Грошові кошти для підприємства є обмеженим ресурсом, а тому, на перший план в системі стратегічного управління виходить задача створення ефективного механізму управління грошовими потоками. Мета такого управління - підтримка оптимального залишку грошових коштів шляхом забезпечення збалансованості їх надходження і витрачання.

Від того, наскільки якісною та відповідною потребам управління виявиться наявна облікова інформація, залежить рівень досягнення кінцевого результату діяльності підприємства – прибуток.

В процесі надходження та витрачання грошових коштів та їх еквівалентів у підприємства формується облікова інформація про форми та валюту розрахунків, центри фінансової відповідальності, тощо.

За джерелами надходження, прийнято увесь масив інформації, що функціонує в системі поділяти за зовнішню (формується за межами підприємства) та внутрішню (створюється в середині підприємства).

Процес формування облікового забезпечення, що охоплює рух грошових коштів складається з наступних етапів:

I етап: збір і систематизація інформації про обсяги діяльності, про рух грошових коштів та інші. На цьому етапі відбувається збір інформації про всі операції підприємства. Внаслідок цього можна отримати відомості про рух коштів від операційної діяльності, інвестиційної, фінансової та надзвичайної.

II етап: складання звітності про рух грошових коштів. Публікація річних звітів про рух грошових коштів, що дозволяє всім користувачам, як внутрішнім так і зовнішнім, отримувати інформацію для оцінки платоспроможності підприємства, його фінансової незалежності, оцінки впливу фінансових і інвестиційних угод на фінансовий стан підприємства тощо.

III етап: аналіз інформації про рух грошових коштів. Дозволяє інтерпретувати інформацію для прийняття конкретного управлінського рішення.

IV етап: обґрунтування і оцінка фінансової політики, прогнозування діяльності підприємства. Цей етап призначений для розробки тактичних та стратегічних управлінських рішень.

Отже, грошові потоки є незамінною складовою усіх фінансових операцій суб'єкта підприємницької діяльності. З метою підвищення ефективності системи стратегічного управління грошовими потоками підприємства доцільно сформувати систему обліково-аналітичної інформації, щоб забезпечила б адекватну та повномасштабну підтримку прийняття рішень. Така система може бути створення шляхом комплексного поєднання: даних оперативного, стратегічного управлінського, фінансового обліку; застосування сучасних інформаційних технологій; зовнішніх джерел інформації щодо руху грошових потоків; побудови ефективної структури даних, що дозволить здійснювати прогнозування, планування, оцінку та контроль фінансово-господарської діяльності та забезпечуватиме необхідний обсяг інформації для оперативного прийняття управлінських рішень.

Список використаних джерел

1. Кошельок Г. В. Інформаційне забезпечення аналізу грошових потоків підприємства / Г. В. Кошельок // Вісник соціально-економічних досліджень. - 2014. – Вип. 3. – С. 232-239.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ РАЦІОНАЛЬНИМ ВИКОРИСТАННЯМ ФОНДУ ОПЛАТИ ПРАЦІ

Мельниченко І. В. ,к.е.н., доцент ; Мельниченко О.М. студентка 5 курсу 3
групи напрям підготовки Облік і оподаткування

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Головним у підприємницькій діяльності є отримання максимального прибутку за найменших витрат. Витрати на оплату праці є вагомою часткою у витратах підприємства . Тому, важливим є дослідження питання як в межах чинного законодавства можна оптимізувати витрати фонду оплати праці підприємства та раціонально використати його для досягнення позитивного фінансового результату діяльності суб'єкту господарювання та збагачення його працівників.

Під фондом оплати праці слід розуміти кошти, які підприємство накопичує за певний період з метою виплати працівникам.

Відповідно до чинного трудового законодавства фонд оплати праці містить:

1) винагороду у грошовій формі за виконану роботу відповідно до встановлених норм праці (фонд основної заробітної плати);

2) винагороду у грошовій формі за працю понад установлені норми, за трудові успіхи та винахідливість і за особливі умови праці (фонд додаткової заробітної плати); інші заохочувальні та компенсаційні виплати.

Фонд оплати праці формується з частини доходу та інших коштів, отриманих внаслідок господарської діяльності підприємства.

Перш за все для раціонального використання фонду оплати праці необхідно правильно та чітко організувати потік облікової інформації. Зокрема правильно організувати облік робочого часу працівника шляхом застосування фіксації фактичного перебування працівника на робочому місці. Узагальнити у посадових інструкціях працівників весь спектр обов'язків та відповідальності за невиконання робіт ,які повинен виконувати працівник.

Аналізуючи «високі» та «низькі» сезони виробництва визначити оптимальну потребу в працівниках, що дасть можливість впровадження договорів цивільно-правового характеру для найму працівників , що задіяні лише у сезонних роботах (наприклад для збору урожаю овочів, ягід, фруктів) чи інших разових робіт . Запровадження відрядної системи оплати праці дасть можливість стимулювати працівника до отримання кращих результатів праці (вищої якості продукції,більших обсягів) .

Заробітна плата повинна залежати безпосередньо від результатів праці й у той же час стимулювати розвиток виробництва, підвищувати ефективність роботи. Управління фондом оплати праці дозволяє реалізувати всі функції заробітної плати , що дасть можливість ефективно впливати на процеси, зв'язані зі спадом виробництва, заважає досягненню певної стабілізації в економіці.

Список використаних джерел

1. Закон України « Про оплату праці [Електронний ресурс]: закон України від 24.03.95 р. № 108/95-ВР, із змінами і доповненнями. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>. – Законодавство України.

2. Безбатько О. Удосконалення системи оплати праці: проблеми та шляхи вирішення / О. Безбатько, В. Манакіна // Довідник економіста. – 2007. – № 12. – С. 70–74.

3. Кадацька А., Пономаренко О. Удосконалення обліку оплати праці в сучасних умовах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/34_NIEK_2012/Economics/74744.doc.htm.

4. Облік і аудит у питаннях і відповідях : Навчально-методичний посібник./ Є. В. Калюга, В. К. Савчук, Л. К. Сук – К.: «Компринт» 2015.

5. Облік і аудит розрахунків з оплати праці та аналіз ефективності використання трудових ресурсів [Текст] : автореф. дис... канд. екон. наук: 08.00.09 / Шульга Наталія Віталіївна ; Державний вищий навчальний заклад «Київський національний економічний ун-т ім. Вадима Гетьмана». - К., 2008.

ПЛАН РАХУНКІВ В ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ: ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ СТОРОНИ

Мельниченко І. В. к.е.н; Панченко К.М студентка 5 групи, II ст курсу спеціальність «облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів та природокористування
України м. Київ*

Головною метою бухгалтерського обліку є надання неупередженої інформації користувачам для прийняття ними рішень у межах їх повноважень. Для цієї мети однакові за суттю об'єкти обліку групуються за синтетичними рахунками, а деталізуються — за субрахунком та аналітичними рахунками відповідно. Отже, план рахунків є найвищим рівнем групування та повинен відображати головні показники (статті) тої самої інформації.

З 01.01.17 р. інформація про фінансово-господарські операції установ державного сектору узагальнюється в системі бухгалтерського обліку відповідно до Плану рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі, (Наказ Мінфіну від 31.12.13 р. № 1203). Він визначає методологію обліку всіх суб'єктів державного сектору, незалежно від галузевої належності.

Важливим позитивним моментом структури Плану рахунків бухгалтерського обліку в секторі загального державного управління є тісний зв'язок його побудови з формами фінансової звітності з урахуванням при цьому досвіду країн ЄС, відповідно до якого для стандартного Плану рахунків характерне виділення чотирьох блоків рахунків [2].

Новий План рахунків бухгалтерського обліку в секторі загального державного управління враховує фактичний об'єктний склад бюджетного обліку та НП(С)БОДС, дає змогу забезпечувати реалізацію методу нарахування та принципу подвійного запису, з урахуванням положень НП(С)БОДС 101 «Подання фінансової звітності» враховує позиції МСБОДС та КСДФ 2001. Це дає можливість сформувати дієве інформаційне забезпечення системи управління державними фінансами України в умовах їх інноваційно-інвестиційного розвитку, що призводить, у свою чергу, до підвищення достовірності, доречності, повноти, обачності та оперативності даних її внутрішнього та зовнішнього інформаційного поля.

Проте, поряд із позитивними сторонами нововведень, існують й негативні.

Так, найбільшим недоліком нового Плану рахунків, як вважає Іванников Олексій Григорович є те, що в ньому відбулось склеювання двох Планів рахунків. Перший – це План рахунку для обліку активів, зобов'язань та капіталу, другий – банківського обліку грошових коштів клієнтів. При цьому подібною установою до банку є одна єдина установа – Державна казначейська служба України, [1].

Отже, за висновками Іванникова Олексія Григоровича, План рахунків було ускладнено шляхом додавання до нього Плану рахунків, який буде використовувати виключно один орган в країні. Таке питання можна було вирішити іншим шляхом – затвердженням плану рахунків саме для казначейства.

Другим істотним недоліком на думку Олексія Григоровича є проставляння як складової частини Плану рахунків – ідентифікатору

суб'єкту державного сектору. По-перше, юридичною некоректністю є те, що державний або місцевий бюджет не можуть бути суб'єктами бухгалтерського обліку, так як не є особами, та їх виконання є об'єктом обліку. Недоцільним вважається й поділ суб'єктів на розпорядників та державні фонди, оскільки жодної консолідації бухгалтерських проводок між ними не існує, а у разі потреби в консолідації звітності - План рахунків до цього не використовується. Рахунки із ідентифікаторами 3, 4, 5 використовує казначейство для обліку операцій, які воно обліковує як банківська установа, або як та, на яку покладено облік виконання бюджету.

Третім істотним недоліком є обов'язковість використання субрахунків, які майже не використовуються у фінансовій звітності. Та й самі субрахунки іноді виконують функції рахунків, що змушує у деяких випадках користуватися узагальненою інформацією, а іноді - аналізом субрахунків. Наприклад, рахунок 22 «Готівкові кошти та їх еквіваленти» за своєю суттю угрупував два окремих об'єкту обліку: готівки та еквіваленти грошових коштів[2].

Четвертим істотним недоліком є те, що у великій кількості рахунків відсутні ті, що дійсно потрібні суб'єктам державного сектору. Прикладом такого рахунку є «Додатковий капітал», який виникає внаслідок безоплатно отриманих необоротних активів.

Отже, План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі є логічно побудований, від його запровадження слід очікувати покращення обліково-аналітичної роботи установ в державному секторі. Проте він містить в собі суттєві недоліки, які є дискусійними й потребують подальших досліджень.

Список використаних джерел

1. План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі [Електронний ресурс]: наказ Міністерства фінансів України від 31.12.2013 № 1203. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0161-14>.

2. Амбарчян, М. С. План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі: структура та нові концептуальні поняття / М. С. Амбарчян // Вісник ISSN 2415-8453. Ukrainian Journal of Applied Economics. 2016. Volume 1. № 4. 43 Житомирського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки. – 2015. – № 3. – С. 12-17.

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПРОЗОРОСТІ ОБЛІКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Мельянова Л.В., к.е.н., доцент, Яремчук Т.Р., студентка 4 групи, 4
курсу спеціальність «облік і оподаткування»

Національний університет біоресурсів та природокористування

України, м. Київ

Міжнародні стандарти фінансової звітності (далі – МСФЗ) виступають ефективним інструментом підвищення прозорості і зрозумілості інформації, яка розкриває діяльність суб'єктів господарювання, створює достовірну базу для визнання доходів і витрат, оцінки активів і зобов'язань, яка надає можливість об'єктивно розкривати і віддзеркалювати існуючі фінансові ризики у звітуючих суб'єктів, а також порівнювати результати їх діяльності в цілях забезпечення адекватної оцінки їх потенціалу та ухвалення відповідних управлінських рішень. Крім того, МСФЗ якісно впливають на можливості керівництва в області управління організацією і надають значні переваги перед конкурентами. У суб'єктів, які складають звітність за МСФЗ, значно зростає можливість залучити додаткові джерела капіталу та партнерів по бізнесу, які допоможуть забезпечити економічне зростання і процвітання. У свою чергу суб'єкти, використовуючи МСФЗ, мають доступ до інформації про фінансовий стан потенційних партнерів, що слугує додатковим інструментарієм при їх виборі

Питання впровадження і застосування методології обліку за Міжнародними стандартами фінансової звітності досліджували такі науковці, як С.Ф. Голов, Г.Г. Кірейцев, Б.М. Литвин, В.Г. Лінник, Є.В. Мних, М.С. Пушкар, Л.К. Сук, Н.В. Тлукевич, В.Г. Швець та інших. Проте окремі питання залишаються нерозкритими та потребують подальшого дослідження. Стандартизація МСФЗ в багатьох випадках віддає перевагу довірі до професійної самостійності бухгалтерів, які при вирішенні багатьох питань мають покладатися на службове сумління та особисті професійні судження, а не ставити на меті деталізувати всі процедури та механізми фінансового обліку, [1].

Забезпечення прозорості суб'єктів національної економіки має величезне значення, оскільки, ринкова вартість капіталу визначається двома ключовими чинниками: майбутніми доходами та майбутніми ризиками. Деякі ризики дійсно характерні для діяльності самих організацій, проте є й такі, які спричинені відсутністю необхідної інформації, відсутністю точних відомостей про прибутковість капіталовкладень. Кредитори і інвестори згодні одержувати менший прибуток, але бути впевненими в тому, що достовірна, справедлива і точна інформація знизить їх ризики.

Україна за рівнем наближення національних стандартів до міжнародних стандартів фінансової звітності значно відстає від передових країн світу. Інструментами вирішення проблем мають стати: розробка норм, методик та рекомендацій із застосування МСФЗ; забезпечення співпраці між вітчизняними спеціалістами; підвищення кваліфікації бухгалтерів. За таких умов застосування МСФЗ стане інструментом підвищення прозорості й ефективності системи управління підприємства, що, у свою чергу, надасть Україні більше можливостей залучення іноземних інвестицій і позик, а також виходу на зарубіжні ринки [2].

Отже, приведення національних систем обліку і звітності у відповідність до вимог міжнародних стандартів – це шлях до інтернаціоналізації та гармонізації обліку,

підвищення якості облікової інформації, та довіри до неї з боку різних користувачів.

Список використаних джерел

1. Голов С. Міжнародні стандарти фінансової звітності: зміни та поширення / С. Голов // Бухгалтерський облік і аудит. – Х., 2015р. – 537 с.
2. Хомуляк Т. І. Міжнародні стандарти фінансової звітності: проблеми і перспективи застосування/Т.І. Хомуляк// Вісник Університету банківської справи Національного банку України. – 2010р.- 268 с.

ОБЛІК ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТА НАПРЯМКИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Олійник С. О., кандидат економічних наук, доцент

Блонська І.Ю., студентка М1 курсу, 2 групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

В наш час проблеми бухгалтерського обліку виробничих запасів набувають актуальності в зв'язку з потребою отримання швидкої і достовірної інформації. Обліковий процес відображення запасів, який склався за роки, вже не може задовольнити управлінський персонал потрібною їм інформацією. Тому дуже важливим є пошук вирішення питань пристосування сучасної системи обліку виробничих запасів на підприємствах до вимог оптимізації оперативності та достовірності надання інформації для потреб менеджменту з метою раціоналізації управління такими активами та підвищення ефективності діяльності суб'єктів господарювання в цілому.

Практика показує, що процес обліку використання виробничих запасів є трудомісткою ділянкою, на багатьох підприємствах спостерігаються певні недоліки, а на деяких – запусненість обліку, що призводить до великих втрат

запасів. Аналізуючи діяльність підприємств з обліку виробничих запасів, можна виокремити наступні основні негативні аспекти:

- складність визначення справедливої вартості запасів;
- низький рівень оперативності інформаційного забезпечення управління виробничими запасами підприємств;
- невідповідний рівень контролю та оперативного регулювання процесів утворення запасів;
- обмеженість контролю використання виробничих запасів.

Важливим моментом щодо організації обліку виробничих запасів на підприємствах є стан організації аналітичного і синтетичного обліку. Згідно Плану рахунків бухгалтерського обліку для обліку виробничих запасів використовують рахунок 20 «Виробничі запаси».

Для одержання деталізованої інформації, необхідної для ефективного управління запасами за їх окремими видами і процесами потрібно організувати детальний аналітичний облік. Він дозволяє отримати інформацію про їх обсяг в цілому і за кожним видом окремо, а також детальніше проаналізувати їх використання в цілях виробництва.

Також значно поліпшити організацію обліку виробничих запасів можна, удосконалюючи процес документування, тобто підлаштовувати процес документування операцій з запасами до особливостей виробництва підприємства.

Отже, підвівши підсумки, можна виділити основні напрями удосконалення обліку виробничих запасів:

1. Узагальнення теоретико-методологічних основ обліку, аналізу і контролю виробничих запасів, визначення їх суті та класифікації.
2. Удосконалення методико-організаційних основ фінансового та управлінського обліку виробничих запасів, а також їх контролю.
3. Проектування системи економічного аналізу та контролю ефективності використання виробничих запасів.

Таким чином, реалізація перелічених напрямів призведе на підприємстві до значного підвищення результативності та фінансово-економічної діяльності підприємств, а також дозволить налагодити більш дієвий і менш трудомісткий облік, контроль наявності, руху і використання виробничих запасів, а також досягти їх економії.

Список використаних джерел

1. Бутинець Ф. Ф. Бухгалтерський фінансовий облік: підручник для студентів спеціальності „Облік і аудит» вищих навчальних закладів / За ред. Ф.Ф. Бутинця. – Житомир: ЖІТІ, 2010. – 618 с.
2. Бурдюг Н. Роль документообігу у створенні ефективної системи обліку виробничих запасів / Н. Бурдюг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua.

ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ПРОЦЕС ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ ГРОШОВИХ КОШТІВ

Олійник С.О., к.е.н., доцент; Веремій Я.С., студентка 2 курсу, 3 групи,
напрямок підготовки «Фінанси, банківська справа та страхування»
*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Основою ефективного функціонування сучасного підприємства є безперервний періодичний рух грошових коштів. Їм належить значне місце в діяльності підприємств, установ, організацій. Вони виступають важливим відокремленим об'єктом системи бухгалтерського обліку і водночас грошовим вимірником для інших облікових об'єктів. В економічній літературі грошові кошти трактують по-різному: як економічні відносини між суб'єктами господарювання, як товар, титул вартості, загальний еквівалент тощо[1].

Значний внесок у вирішення окремих проблем, пов'язаних з розробкою методологічних, організаційних, інформаційних аспектів розвитку організації обліку грошових коштів здійснили такі вчені-економісти як: І. О. Бланк, Ф. Ф. Бутинець, Г. Г. Кірейцев, В. В. Ковальов, Н. М. Малюга, Є. В. Мних, Л.В. Нападовська, О. М. Петрук, В. К. Савчук, В. В. Сопко, П.Л. Сук та інші.

Бухгалтерський облік грошових коштів має важливе значення для правильної організації грошового обігу, організації розрахунків та кредитування в народному господарстві. Тому дуже важливим є контроль за дотриманням та правильністю касової дисципліни. Тож виходячи з цього, можна виділити такі основні завдання обліку грошових коштів: перевірка правильності оформлення, законності документів; своєчасне та повне відображення операцій в обліку; своєчасне проведення інвентаризації грошових коштів та відображення її результатів в обліку; забезпечення збереження грошових коштів, грошових документів у касі підприємства та інших місцях зберігання; вишукування можливостей найбільш раціонального вкладення вільних грошових коштів як джерела фінансових інвестицій, приносять дохід [1].

Рух грошових коштів, який відбувається в процесі діяльності, може здійснюватись як у готівковій, так і у безготівковій формах.

Операції, під час яких грошові кошти переміщуються у вигляді готівки, називаються касовими операціями. Дії підприємства з ведення касових операцій регламентовані і час від часу змінюються.

З 05.01.18 р. набрала чинності постанова Правління Нацбанку України, якою затверджено положення про ведення касових операцій у національній валюті в Україні [2].

Положенням визначено порядок ведення касових операцій у національній валюті України юридичними особами (крім банків) та їх відокремленими підрозділами незалежно від організаційно-правової форми та форми власності, органами державної влади та органами місцевого

самоврядування під час здійснення ними діяльності з виробництва, реалізації, придбання товарів чи іншої господарської діяльності, фізичними особами, які здійснюють підприємницьку діяльність, та фізичними особами.

Зокрема, встановлено: суб'єкти господарювання, які відкрили поточні рахунки в банках і зберігають на цих рахунках свої кошти, здійснюють розрахунки за своїми грошовими зобов'язаннями, що виникають у господарських відносинах, у безготівковій формі, а також у готівковій формі з дотриманням обмежень і в порядку, встановленому законодавством України [2].

Таким чином, грамотний і своєчасний облік грошових коштів полягає в забезпеченні збереження грошових коштів в касі і на рахунках у банках та контролю за використанням їх за цільовим призначенням відповідно з нормативно-законодавчими актами; повному і своєчасному документуванню всіх операцій по руху грошових коштів, як в касі підприємства, так і на рахунках у банках; дотриманні розрахункової і фінансової дисципліни.

Список використаних джерел

1. Сук Л.К., Сук П.Л. Фінансовий облік: навч.посіб. / Л.К.Сук, П.Л. Сук. – К: Знання, 2012. – 647 с.
2. Офіційне видання Державної фіскальної служби України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.visnuk.com.ua>.

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИЧНИХ ЗАСАД ОБЛІКУ І КОНТРОЛЮ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Олійник С.О., к.е.н., доцент; Галицький І.В. студент 5 курсу, напрям
підготовки «Облік і оподаткування»

Національний університет біоресурсів і природокористування

України, м. Київ

Сучасні умови господарювання та стан економіки України зумовлюють поступове зменшення кількості прибуткових підприємств і відповідно, збільшення збиткових. Причинами цього є порушення пропорцій у розвитку промисловості та сільського господарства, зниження купівельної спроможності споживачів, підвищення податкового тиску, недоліки у проведенні приватизації державних підприємств та земельної реформи та інше. У цьому контексті особливої актуальності набуває проблема інформаційного забезпечення процесу управління, оскільки від якості, своєчасності та змістовності отриманої інформації залежить його ефективність і, як наслідок, успішність і конкурентоспроможність бізнесу в динамічних ринкових умовах.

Проблеми організації та методики обліку і контролю фінансових результатів підприємств розглянуті в працях провідних вітчизняних науковців: М.Т. Білухи, О.С. Бородкіна, Ф.Ф. Бутинця, Б.І. Валусева, Ю.А. Вериги, М.В. Кужельного, В.О. та інших.

Щодо нормативно-правової бази України, то в законодавстві не розглядається таке поняття, як «фінансові результати». Зокрема, у частині законодавчих актів з бухгалтерського обліку обґрунтовано лише сутність дефініцій «прибуток» та «збиток» (Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»), а саме:

- прибуток – сума, на яку доходи перевищують пов'язані з ними витрати;
- збиток – перевищення суми витрат над сумою доходу, для отримання якого були здійснені ці витрати.

Фінансові результати являють собою бухгалтерську оцінку різниці між поточними доходами в процесі їх формування, розподілу та використання на покриття відповідних їм елементів витрат підприємства за всіма видами діяльності за певний період часу й відповідно до нормативної бази складання фінансової звітності. При певній близькості та схожості понять «прибуток» й «фінансові результати» між ними існують певні якісні та кількісні розходження.

Невирішеність проблемних питань у сфері внутрішнього контролю фінансових результатів впливає на організаційно-методичне забезпечення бухгалтерського обліку господарської діяльності. Це, в свою чергу, призводить до формування недостовірної та неповної інформації для прийняття управлінських рішень.

У процесі обліку і контролю такого важливого показника, як фінансові результати, необхідно: забезпечити правильне визначення та достовірну оцінку витрат, доходів і фінансових результатів діяльності; розмежування витрат, доходів і фінансових результатів діяльності за кожною класифікаційною групою, надання повної та достовірної інформації про витрати й доходи діяльності у різних видах звітності, а також про наявність і використання чистого прибутку для потреб управління; запровадити повне документальне оформлення та своєчасне відображення в облікових регістрах витрат, доходів і фінансових результатів діяльності

Ефективна система обліку і контролю має забезпечувати отримання позитивного результату діяльності підприємства, а також запобігати порушенню законодавства. Аналіз наукової літератури дав змогу виділити проблемні питання, які потребують подальшого ґрунтовного вивчення з метою удосконалення внутрішнього контролю фінансових результатів господарської діяльності підприємств.

Список використаних джерел

1. Бутинець Ф. Ф. Бухгалтерський облік для менеджерів та економістів / Ф. Ф. Бутинець, Г. В. Чижевська // Житомир ПП «Рута». — 2011. — С. 281–307.
2. Загальні вимоги до фінансової звітності : НП(с)БО №1 : затв. наказом М-ва фінансів України від 07.02.2013 № 73 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ НА IFRS

Олійник С.О., к.е.н., доцент;

Горобець В.Д., студент 2 курсу, 3 групи, спеціальність «Фінанси і кредит»

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м. Київ

Поштовхом до впровадження МСФЗ в Україні стало прийняття Кабінетом Міністрів України «Програми реформування системи бухгалтерського обліку із застосуванням міжнародних стандартів». Дане впровадження викликане тим, що українські стандарти не відповідали повною мірою потребам сучасних користувачів фінансової звітності – інвесторів, акціонерів, фінансових інститутів. [1, с.67]

Є сучасні проблемні питання, що виникають на вітчизняних підприємствах під час переходу на МСФЗ в практичній діяльності, зокрема, під час вибору методу переходу до формату МСФЗ, якісно точної форми фінансової звітності за МСФЗ та необхідних головних коригувань. [1, с.126]

Перше, що турбує кожного головного бухгалтера в період переходу на МСФЗ – це «Як технічно правильно отримати власну звітність за МСФЗ?». Звітність, складену відповідно до МСФЗ, можна отримати двома методами: або вести відразу облік за МСФЗ (конверсія), або в кінці періоду трансформувати. Паралельний облік (повна конверсія) – самий точний, але самий затратний метод, оскільки вимагає складання паралельного плану рахунків у форматі, відповідному МСФЗ, перенесення залишків з національного Плану рахунків на рахунки нового плану з одночасними коригуваннями та подальшим щоденним паралельним веденням обліку. На сьогоднішній день невелика кількість підприємств можуть дозволити паралельний облік по двом системам стандартів. Як приклад, це може бути материнська компанія, яка зацікавлена в постійному контролі за результатами діяльності звітуючої їй компанії. Більшість віддають перевагу

методу трансформації, через те, що він не вимагає від компанії суттєвих витрат, нетривалий. [2, с.44]

Друге проблемне питання, яке може турбувати практикуючого бухгалтера «Як виглядає фінансова звітність за МСФЗ?». Адже, на відміну від національної звітності МСФЗ не містить готових форм звітності. Тобто підприємство повинне розробити таку звітність самостійно. [2, с.87]

Третім, найбільш вживаним серед фінансових директорів та керівників, проблемним питанням є «Як визначити чи є наша фінансова звітність визнаною відповідно до МСФЗ?». [2, с.156]

Умови визнання звітності, що складається за МСФЗ вперше: 1) якщо в попередньому році не надавали фінансові звіти, складені згідно з МСФЗ зовнішнім користувачам ; 2) якщо в попередньому році подавалися фінансові звіти з чітким твердженням про відповідність МСФЗ. [3, с.233]

Таким чином, наведені сучасні проблемні питання, які виникають у бухгалтерів та фінансових директорів під час переходу на МСФЗ, підтверджують, що практична сфера застосування теоретичних основ завжди викликає масу непорозумінь, а тому потребує співпраці науковців, бухгалтерів-практиків та сертифікованих аудиторів. [1, с.297]

Список використаних джерел

1. Голов С. Ф. Трансформація фінансової звітності українських підприємств у фінансову звітність за міжнародними стандартами: методичні рекомендації / С. Ф. Голов. – Вінниця: ТОВ «Консоль», 2015. – 308 с.
2. Заббарова О.А Складання бухгалтерської (фінансової) звітності організації: навч.посібник/ О.А. Заббарова.-М.:КНОРУС, 2015.- 256 с.
3. Жолнер І. В. Фінансовий облік за міжнародними та національними стандартами: навч. посіб. – [Електронний ресурс] / І. В. Жолнер. – К.: Центр учбової літератури, 2016. – 368 с. – Режим доступу: <http://pidruchniki.ws>.

ГАРМОНІЗАЦІЯ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ТА ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Олійник С.О., к.е.н., доцент; Дубок А.С., студентка 5 курсу, 2 групи напрям
підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Гармонізація бухгалтерського обліку та фінансової звітності суб'єктів господарювання тісно пов'язана з глобалізацією економічних процесів та економіки загалом у світовому масштабі.

Адаптація облікових підходів до вимог Міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ) є надзвичайно важливим напрямом подальшого реформування національної системи бухгалтерського обліку. Така адаптація неможлива без вирішення питань гармонізації національних і міжнародних стандартів, це зумовлює необхідність розроблення нових підходів до зближення положень бухгалтерського обліку в системах НП(С)БО і МСФЗ.

Проблеми гармонізації бухгалтерського обліку до міжнародних стандартів в Україні полягають передусім у тому, що система обліку дуже пов'язана з податковим законодавством і тому не забезпечує користувачів (як зовнішніх, так і внутрішніх) необхідною інформацією для прийняття ефективних управлінських рішень. Нині П(С)БО, хоч і ґрунтуються на МСБО та МСФЗ, усе одно мають відмінності, зокрема:

- 1) вітчизняні П(С)БО не охоплюють усіх міжнародних;
- 2) П(С)БО не передбачають певних альтернативних методів обліку, встановлених МСБО 8, МСБО 20, МСБО 23, тощо;
- 3) національні стандарти встановлюють жорсткі форми фінансової звітності, що обмежує можливість підприємства об'єднувати або виділяти окремі статті залежно від сутності;
- 4) П(С)БО дуже стислі за обсягом і не містять пояснювальних параграфів, які наведено в МСФЗ;

5) вітчизняні стандарти вимагають повного розкриття інформації від підприємств, що оприлюднюють річну фінансову звітність, а також, згідно з новою редакцією Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», від 01.01.2018 року, підприємств, що становлять суспільний інтерес. Крім того в одних випадках П(С)БО містять дещо ширші вимоги, ніж МСБО, а в інших, навпаки, – значно вужчі.

Реалізація нової редакції Закону України «Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність» сприяє гармонізації вітчизняного законодавства, оскільки приводить норми національного законодавства у сфері аудиторської діяльності у відповідність із законодавством Європейського Союзу і тим самим сприяє розвитку аудиторської діяльності в Україні, а також забезпечує покращення інвестиційної привабливості національної економіки.

Отже, успішність реформування та адаптації національної системи бухгалтерського обліку та фінансової звітності до вимог міжнародних стандартів і законодавства країн ЄС, залежить від реалізації цілої низки нормативно-правових документів, які визначають засади реформування, гармонізації та застосування МСФЗ в Україні.

Список використаних джерел

1. Єфімов В. І. Напрями гармонізації бухгалтерського обліку та звітності в Україні / В. І. Єфімов // Фінанси, облік і аудит. – 2011. – № 18. – С. 278–284.

2. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затверджене наказом Міністерства фінансів України 7 лютого 2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>.

ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ З ОПЛАТИ ПРАЦІ

Олійник С. О., к.е.н., доцент; Моргун А. С.,
студентка 2 курсу, 3 групи напрям підготовки «Фінанси, банківська
справа та страхування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Для більшості населення заробітна плата втратила свою відтворювальну та стимулюючу функції і фактично перетворилася на різновид соціальних виплат, не пов'язаних з кількістю, якістю та кінцевими трудовими результатами.

При цьому її рівень у нашій країні значно нижчий порівняно з розвиненими державами світу. Праця та її оплата як ціннісні орієнтири втрачають своє соціально-економічне призначення, що руйнує основи економічного й соціального розвитку суспільства.

Це потребує всебічного моніторингу, аналізу і контролю за цим процесом в Україні.

Питання стосовно оплати праці викликало зацікавленість у багатьох вчених. Даною проблемою займалися такі вчені як Б.М. Генкін, О.А. Гришнова, А.В. Мерзляка та ін.

Питання вдосконалення обліку праці є одним з найголовніших та найскладніших. Реалізація завдань реформування системи бухгалтерського обліку та сучасні ринкові зміни діючої системи організації оплати праці потребують докорінних змін методології обліку розрахунків з оплати праці на підприємстві.

Одним з важливих питань реформування бухгалтерського обліку заробітної плати є вдосконалення діючої моделі аналітичного обліку, оскільки дані аналітичного обліку відіграють важливу роль, характеризуючи розміщення та склад персоналу за місцями його використання,

відпрацьований і невідпрацьований час, обсяг продукції, виконання норм продажів, фонд заробітної плати і його структуру.

Пропонується ввести до синтетичного рахунку 66 «Розрахунки за виплатами працівникам» наступні аналітичні рахунки: 661/1 «Розрахунки за окладами і тарифами»; 661/2 «Інші нарахування»; 661/3 «Виплати за невідпрацьований час працівників»; 661/4 «Премії»; 661/5 «Інші заохочувальні виплати працівникам»; 661/6 «Комісійні винагороди»; 661/7 «Оплата при звільненні»; 661/8 «Розрахунки по відпустках»; 661/9 «Оплата по закінченню трудової діяльності працівника». Від правильної організації обліку оплати праці залежить повнота і своєчасність розрахунків з працівниками.

Тож, для правильної організації обліку оплати праці підприємство повинно: у наказі про облікову політику прописати найбільш досконалі методи ведення обліку розрахунків з працівниками; обґрунтувати вибір форм оплати праці та вказати чинники підвищення продуктивності праці і відповідно створити графік використання робочого часу; у разі відсутності створити графік документообігу з оплати праці: вказати виконавців та строки складання документів, які пов'язані з обліком оплати праці. Графік, в першу чергу, розподілить функції між адміністративним персоналом.

Отже, здійснюючи удосконалення організації розрахунків з оплати праці, керівники підприємства повинні пам'ятати, що заробітна плата повинна виплачуватися в першочерговому порядку і не допускати її затримки чи виникнення заборгованості по ній. На кожному підприємстві матеріальна винагорода за працю залишиться єдиним трудовим стимулом.

Список використаних джерел

1. Андрущенко Л. О. Організація обліку розрахунків з персоналом з оплати праці / Л. О. Андрущенко // Довідник економіста. – 2012. – № 1. С. 21.

2.Потриваєва Н.В. Стан та перспектива обліку розрахунків з оплати праці: теоретичний аспект / Н.В. Потриваєва, І.В. Савченко // Економічний форум.–2014. –№1. С. 93-98

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Олійник С. О., к.е.н., доцент; Олійник Н. М., студентка 5 курсу, 2
групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування
України, м. Київ*

В Україні проблемні питання щодо нарахування амортизації основних засобів та перспектив їх вирішення розглядалися провідними вітчизняними вченими-науковцями, проте, механізм обліку та нарахування амортизації основних засобів вимагають постійного вдосконалення та наближення параметрів вітчизняної амортизаційної політики до міжнародної практики.

В умовах євроінтеграційних процесів сучасну методика обліку та нарахування амортизації доцільно удосконалювати, наближати параметри вітчизняної амортизаційної політики до міжнародної практики.

У міжнародній практиці на амортизацію припадає 60-70% інвестицій в основний капітал. В Україні спостерігається менша тенденція інвестування, оскільки для діяльності вітчизняних підприємств характерно недостатнє застосування прискореної амортизації, високі нормативні терміни служби основних засобів та ін.

Здійснивши аналіз національної та міжнародної практики обліку та нарахування амортизації, на наш погляд, доцільніше визначити необхідність її нарахування у місяць, коли він стає придатним для використання, як це здійснюється за МСБО 16.

Також слід звернути увагу на те, що Податковий кодекс України та ПСБО 7 пропонують п'ять методів амортизації: прямолінійний; зменшення залишкової вартості; прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивний; виробничий. В свою чергу, за МСБО виділяють дві групи методів: методи амортизації, які ґрунтуються на кількості одиниць, отриманих від використання об'єкта основних засобів: метод сумування одиниць продукції (виробничими метод); методи амортизації, які ґрунтуються на тривалості використання основних засобів.

На сьогодні припинення нарахування амортизації, згідно національної практики здійснюється, починаючи з місяця, наступного за місяцем вибуття об'єкта основних засобів переведення його на реконструкцію, модернізацію, добудову, дообладнання, консервацію. Проте за МСБО 16 амортизацію активу припиняють на одну з двох дат, яка відбувається раніше: на дату, з якої актив класифікують як утримуваний для продажу (або включають до ліквідаційної групи, яку класифікують як утримувану для продажу) згідно з МСФЗ 5, або на дату, з якої припиняють визнання активу. Таким чином, амортизацію не припиняють, коли актив не використовують або він вибуває з активного використання, поки актив не буде амортизований повністю.

Отже, вирішення проблемних та дискусійних питань значно покращить фінансово-господарську діяльність на підприємстві, сприятиме своєчасному оновленню виробничого потенціалу підприємства та впливатиме на загальну результативність господарювання підприємства. Подальші дослідження зазначеної проблеми повинні проводитись у напрямі уніфікації обліку та нарахування амортизації основних засобів в Україні з міжнародною практикою.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України // Все про бухгалтерський облік. - 2011. - № 1- 3. - С. 3-354.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27 квітня 2000 р. № 92 // Збірник систематизованого законодавства -2003. -№11.

3. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби» [Електронний ресурс] // Режим доступу: [www. minfin. gov. ua/ document/ 92427/ МСБО_16pdf](http://www.minfin.gov.ua/document/92427/МСБО_16pdf)

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ НА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ ТА НАПРЯМИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Олійник С.О., к.е.н., доцент; Петренко А.С., студентка 5 курсу, 2 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

У сучасних умовах господарювання одним з найбільш складних і суперечливих питань українського обліку можна вважати облік дебіторської заборгованості, що пов'язано із загостренням проблем неплатежів.

Зрозуміло, що незалежно від причин виникнення дебіторської заборгованості уникнути її неможливо. Тому підприємству необхідно шукати способи ефективного управління дебіторською заборгованістю, зокрема вдосконалення бухгалтерського обліку взаєморозрахунків, організації ефективної та дієвої системи внутрішньогосподарського контролю тощо.

Згідно Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» дебіторська заборгованість визнається активом, якщо існує ймовірність отримання підприємством майбутніх економічних вигод та може бути достовірно визначена її сума, це сума заборгованості дебіторів підприємству на певну дату. Керуючись вимогами П(С)БО 10 у бухгалтерському обліку повинні відображати інформацію про дебіторську

заборгованість окремо за двома видами: поточна дебіторська заборгованість та довгострокова дебіторська заборгованість.

При використанні методів дебіторська заборгованість групується за строками її непогашення. Чим більший строк непогашення, тим більша вірогідність несплати. Для кожної групи встановлюється прогнозний коефіцієнт сумнівності.

Однією з проблем організації обліку дебіторської заборгованості можна назвати непристосованість методів визначення резерву сумнівних боргів до обліку на підприємствах. Тому часто отримуємо недостовірні дані при відображенні резерву сумнівних боргів в балансі. Для організації обліку та аналізу розрахунків з дебіторами важливе місце посідає класифікація дебіторської заборгованості. Від правильної класифікації дебіторської заборгованості, а також від правильно обраних класифікаційних ознак буде залежати не лише порядок її обліку, а й ефективності управління нею.

Для вдосконалення системи обліку та контролю дебіторської заборгованості можна рекомендувати:

1. Постійно моніторити постійних дебіторів, оцінювати їх фінансовий стан, платоспроможність.
2. Створювати резерв сумнівних боргів та виробити порядок його визначення в обліковій політиці підприємства.
3. Своєчасно здійснювати контроль за співвідношенням дебіторської і кредиторської заборгованості.
4. Систематично проводити інвентаризацію заборгованості.

Для забезпечення ефективної організації та проведення обліково-аналітичних процедур щодо дебіторської заборгованості вважаємо за необхідне внести зміни у П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» та П(С)БО 13 «Фінансові інструменти» щодо усунення розбіжностей трактування сутності дебіторської заборгованості; вдосконалити політику управління дебіторською заборгованістю на підприємстві; підприємства в межах чинного законодавства повинні самостійно обирати систему

класифікації дебіторської заборгованості залежно від завдань, які ставить управління перед системою обліку.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість».
2. Городянська Л. Особливості організації дебіторської заборгованості на підприємстві // Бухгалтерський облік і аудит. – 2007. -№6. – С.9-12.

АНАЛІЗ ДІЮЧОЇ МЕТОДИКИ ОБЛІКУ ДОХОДІВ БЮДЖЕТНОЇ УСТАНОВИ

Писаренко Т.М., к.е.н., доцент; Сулік В.М., студентка 2 скороченого заочного курсу, групи ОПСз-21

Луцький національний технічний університет, м.Луцьк

Кошти бюджетних установ є складовою бюджетної системи. Вона у свою чергу має значний вплив на економіку держави, стан розвитку економічних процесів в країні. На сьогодні виникає потреба у своєчасному асигнуванні заходів, які передбачені у бюджеті, використанні бюджетних коштів за цільовим напрямом. Тому питання вибору методики обліку доходів бюджетної установи є актуальними і потребує постійного вдосконалення.

Питанням організації обліку доходів бюджетної установи приділяли увагу такі науковці: Атамас П.Й., Бутинець Ф.Ф., Германчук П.К., Джога Р.Т., Свірко С.В., Сінельник Л.М., Канєва Т.В., Мельник Т.Г., Шара Є.Ю, С.О. Левицька, М.Г. Михайлов та ін.

Доходи загального фонду – це асигнування коштів з бюджетів вищими розпорядниками бюджетних коштів. Вони отримуються відповідно до кошторису, де визначається їх сума на рік та плану асигнувань, який розписується помісячно.

Для бухгалтерського обліку доходів загального фонду використовують рахунок 70 «Доходи за бюджетними асигнуваннями».

Державне казначейство України забезпечує обслуговування бюджетних коштів через єдиний казначейський рахунок. На даний рахунок надходять податки, збори, інші надходження. Здійснюються платежі різним суб'єктам діяльності, використання товарів і послуг яких не заборонено законодавством.

В територіальних відділеннях казначейства для бюджетних установ відкриваються реєстраційні рахунки по обліку коштів загального фонду та спеціальні реєстраційні рахунки для обліку коштів спеціального фонду. Казначейство надає виписки по всіх рахунках, де відображаються всі здійснені бюджетною установою операції.

Всі господарські операції, які пов'язані з грошовими коштами загального фонду відображають у меморіальному ордері № 2, в першій частині якого відображається надходження коштів, а в другій – їх витрачання. Усе це здійснюється на підставі виписок з казначейства. По закінченні місяця підраховуються обороти по дебету та кредиту рахунку, записується залишок на початок і кінець місяця. Також обов'язковим є відповідність залишків коштів ордеру з банківською випискою. Дані ордери відкриваються окремо по кожному реєстраційному рахунку.

Кошти, отримані бюджетними установами з інших джерел є власними надходженнями, які включаються до спеціального фонду бюджету. Вони також розписані у кошторисі бюджетної установи. Для таких коштів притаманні ті ж первинні документи, класифікація, що й для коштів загального фонду. Аналітичний облік коштів спеціального фонду ведеться по кожному рахунку, який відкритий у казначействі. Використовується меморіальний ордер № 3.

Для обліку доходів по коштах спеціального фонду призначений рахунок 71 «Доходи від реалізації продукції (робіт, послуг)».

Список використаних джерел

1. Бюджетний кодекс від 8 липня 2010 року № 2456-УІ [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
2. Михайлов, М.Г. Бухгалтерський облік у бюджетних установах [Текст] / М. Г. Михайлов, М. І. Телегунь, О. П. Славкова. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 384 с.
3. План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0161-14#n14>.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ОРЕНДНИХ ОПЕРАЦІЙ

Слесар Т.М., к. е. н., доцент; Купріян Н.Р., студентка 4 курсу, 5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Умови діяльності українських підприємств вимагають вкладень в оновлення виробництва, зміцнення матеріально-технічної бази. Здійснення даних потреб потребує залучення ресурсів у вигляді оренди. Орендні операції виявляють значний вплив на майновий стан, величину обов'язкових платежів та фінансові результати діяльності підприємства. Від якості обліку орендних операцій залежить достовірність інформації про їх величину, структуру та безпосередньо прибуток підприємства.

Орендні відносини виявляють у підприємств невирішеність багатьох питань, зокрема, відносно методики обліку і документування орендних операцій. Облік орендних операцій – об'єкт вивчення як вітчизняної, так і зарубіжної економічної науки – висвітлені у наукових дослідженнях Ф.Ф. Бутинця, С.Ф. Голова, Г.М. Давидова, В.В. Сопка та інших. Але ряд

актуальних питань обліку орендних операцій потребують більш детального вивчення. До них відносяться: документування орендних операцій, облік страхування орендованої нерухомості, облік орендних операцій з фізичною особою.

За визначенням, даним у П(С)БО 14 [1], оренда — це угода, за якою орендар набуває права користування необоротним активом за плату протягом погодженого з орендодавцем строку.

Відповідно до П(С)БО 14 розрізняють фінансовий і оперативний лізинг (оренду).

При передаванні майна у фінансову оренду його вартість і зобов'язання, пов'язані з орендою, відображаються у Балансі орендаря. В той же час у кожному звітному періоді орендар нараховує амортизацію орендованого активу. Отриманий в оренду актив відображають в обліку орендаря записом: Дт10 «Основні засоби» Кт 531 «Зобов'язання з фінансової оренди». Після завершення строку оренди актив переходить у власність орендаря, що відображається записом: Дт10 аналітичний рахунок «Власні ОЗ» Кт10 «Орендовані ОЗ».

Варто відрізнити орендні платежі від плати за послуги з оренди. Відтак, суми, на які у Орендаря зменшуються зобов'язання за рахунком 531 «Зобов'язання з фінансової оренди», і, відповідно до цього, суми, на які в орендодавця зменшується довгострокова дебіторська заборгованість за рахунком 161 «За майно, передане у фінансову оренду», не обкладаються ПДВ. А суми, сплата яких в орендаря проходить за рахунком 684 «Розрахунки за нарахованими відсотками» і на які в орендодавця відповідно збільшуються доходи (рахунок 732 «Відсотки одержані»), обкладаються ПДВ обов'язково.

Доходи і витрати орендодавця з надання орендних послуг мають обліковуватись на відповідних рахунках. Доходи, облік яких ведеться на рахунку 703 (і відповідно переносяться на рахунок 791) повинні порівнюватися з витратами, облік яких ведеться на одному з таких витратних

рахунків: 23,91,92 тощо. Доходи, облік яких ведеться на рахунку 713 (і відповідно переносяться на рахунок 793), повинні зіставлятися з витратами, облік яких ведеться на рахунку 977.

Серед актуальних питань обліку орендних операцій важлива роль відводиться документальному оформленню. Особливості орендних операцій, які виникають між підприємством та фізичною особою також потребують систематизації досліджень в даному напрямку. Питання ремонту орендованого майна також постійно являються дискусійними та потребують поглибленого вивчення.

Список використаних джерел

1. П(С)БО 14 «Оренда»: Наказ Міністерства фінансів України від 28.07.2000, № 181.
2. Сук Л.К. Фінансовий облік-навчальний посібник / Л.К. Сук, П.Л. Сук. – К. : «Знання», 2015, 338 – 353с.

ОСОБЛИВОСТІ КАЛЬКУЛЮВАННЯ СОБІВАРТОСТІ ТА ОЦІНКИ ПРОДУКЦІЇ ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ

Слесар Т.М., к.е.н., доцент; Степанюк Ю.М., студентка 4 курсу, 4 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

В сільському господарстві готова продукція має різні канали використання (реалізація переробка всередині господарства, переробка на давальницьких умовах тощо), тому виникає необхідність своєчасного та правильного калькулювання отриманої продукції.

Об'єктом калькулювання продукції цукрових буряків є отримана основна продукція, а побічна продукція (гичка) відповідно до діючої нормативної бази не підлягає калькулюванню. При калькулюванні

собівартості цукрових буряків визначають витрати на вирощування і збирання цукрових буряків.

Відповідно до Методичних рекомендацій №132 [1] виробнича собівартість одного центнера продукції цукрових буряків визначається шляхом ділення загальної суми витрат на вирощування цукрових буряків та їх збирання (за мінусом витрат на збирання і транспортування гички) на кількість отриманої продукції (фізичну масу буряків) одержаної від урожаю і оприбуткованої.

Згідно вимог облікової політики підприємства готова продукція після оприбуткування має бути оцінена за фактичною чи справедливою вартістю, що передбачає встановлення калькуляційних різниць. Метод відображення калькуляційних різниць обрається в залежності від оцінки готової продукції.

Отриману продукцію протягом року оцінують за плановою собівартістю, тому калькуляційні різниці відображають по кредиту рахунка 23 «Виробництво» і дебету рахунків, на яких обліковується продукція. Позитивна калькуляційна різниця (витрати більші за планову собівартість продукції) відображається в обліку за допомогою методу додаткових проводок, а негативна – методом «червоне сторно». В результаті списання калькуляційних різниць здійснюється закриття рахунку з обліку витрат виробництва цукрових буряків.

При оцінці сільськогосподарської продукції за справедливою вартістю в кінці року калькуляційні різниці відображають на рахунках 710 «Дохід від первісного визнання та від зміни вартості активів, які обліковуються за справедливою вартістю» (дохід від первісного визнання) і 940 «Витрати від первісного визнання та від зміни вартості активів, які обліковуються за справедливою вартістю» (витрати від первісного визнання). Тобто, якщо фактичні витрати виробництва більші за справедливу вартість, то підприємство понесе витрати від первісного визнання (в обліку операція буде відображена за допомогою запису Дт 940 Кт 23). Якщо справедлива вартість

більша за фактичні витрати то підприємство отримає дохід від первісного визнання (в обліку операція буде відображена записом: Дт 23 Кт 710).

Сук П.Л. [2] вважає, що такі записи не логічні, оскільки сума витрат не може змінюватися від способу оцінки отриманої продукції.

Отже, собівартість готової продукції є одним із найважливіших показників на підставі даних якого відображають калькуляційні різниці в обліку відповідно до обраного методу оцінки готової продукції.

Список використаних джерел

1. Методичні рекомендації з планування, обліку і калькулювання собівартості продукції (робіт, послуг) сільськогосподарських підприємств, затверджено наказом Міністерства аграрної політики України від 18.05.2001р. № 132, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<https://www.zakon-i-normativ.info/index.php>

2. Сук П.Л., стаття: «Закриття бухгалтерських рахунків і калькулювання собівартості» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://magazine.faaf.org.ua/zakrittya-buhgalterskih-rahunkiv-i-kalkulyuvannya-sobivartosti-produkcii.html>

МАЛОЦІННІ ТА ШВИДКОЗНОШУВАНІ ПРЕДМЕТИ:

ПРОБЛЕМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Талько Т.В., викладач; Бондар А.В., студентка 3 курсу, 301-Б групи,
спеціальності «Бухгалтерський облік»

Відокремлений підрозділ Національного університету біоресурсів і природокористування України «Ірпінський економічний коледж»

У підприємств України існує проблема, яка полягає у оптимальній організації обліку малоцінних та швидкозношуваних предметів (МШП), наслідком якої може бути формування неправдивої облікової інформації та недостовірності фінансової звітності, що в свою чергу може привести до

прийняття неправильних рішень внутрішніми та зовнішніми користувачами. Виникнення даної проблеми пов'язано з існуванням у законодавчо – нормативній базі розбіжностей, які стосуються класифікації, оцінки МШП (при надходженні, вибутті та на дату балансу), віднесення малоцінних засобів до того чи іншого активів [1, с. 223].

Метою даного дослідження є уточнення економічної сутності «МШП», дослідження нормативно – правової бази, визначення проблемних рис та обґрунтування необхідності вдосконалення обліку МШП. МШП ділиться в обліковій політиці на дві групи: одна частина їх належить до запасів, що відображаються у другому розділі активу балансу «Оборотні активи», а друга їх частина входить до складу «матеріальних необоротних активів», що відображаються у першому розділі балансу «Необоротні активи» і відносяться до складу основних засобів. Нормативного документу, що встановлював би правила, загальні принципи чи характеристики щодо ведення обліку МШП не існує. Тому, методологічні засади формування в бухгалтерському обліку інформації про МШП і розкриття її у фінансовій звітності визначає Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси». Відповідно до якого МШП - це запаси, які використовують протягом не більше одного року або нормального операційного циклу, якщо він більший за рік [2]. Зазначимо, що у визначенні МШП, наведеному в П(С)БО 9 [2], відсутній вартісний критерій і немає посилання ні на який перелік предметів, а передбачається лише один критерій при віднесенні предметів праці до складу МШП, а саме: предмети повинні використовуватися протягом не більш одного року. Введення П(С)БО надало підприємствам право самостійно приймати рішення про зарахування до складу МШП чи малоцінних необоротних матеріальних активів (МНМА) саме тих предметів, що відповідають зазначеному критерію. І, хоча такий підхід до віднесення предметів до складу МШП без установленого вартісного критерію трохи незвичний для бухгалтера, з економічної точки зору він цілком обґрунтований : на двох різних підприємствах той самий предмет може

знаходиться в експлуатації протягом різних періодів і, отже, може бути віднесений до різних видів активів [3, с.127]. Чинні на сьогодні норми передбачають розмежування активів на МНМА у складі необоротних активів та МШП предмети у складі оборотних. Таким чином до складу перших потрапляють предмети, які на підприємстві служитимуть довше, ніж один рік або операційний цикл, якщо він більше одного року, проте у зв'язку із незначною для підприємства вартістю не відносяться до складу основних засобів. До другої групи потрапляють засоби праці, що багаторазово беруть участь у процесі господарської діяльності, проте фізично зношуються за короткий термін, як правило до одного року, або в межах операційного циклу, якщо він більше одного року [4, с.99].

Виділення зі складу основних засобів оборотних МШП у особливу групу, не дивлячись на такий же характер їх використання на підприємстві, як і основних засобів, зумовлено двома причинами. По-перше, таке виділення очищує категорію основних засобів від усякого роду дрібних предметів, коли є можливість легко їх замінити іншими, з невеликим, як правило, терміном служби. По-друге, таке виділення дає можливість підприємству купувати (поновлювати) малоцінні та швидкозношувані предмети за рахунок своїх оборотних коштів таким же чином, як і матеріали, в той же час, як основні засоби поновлюються лише шляхом капітальних вкладень за рахунок спеціального фінансування.

Отже, методика організації обліку МШП потребує подальшого вдосконалення. Для покращення ведення обліку МШП потрібно ввести в дію окреме П(с)БО, яке б не суперечило іншим нормативним документам, де зазначалися б основні особливості та вимоги щодо ведення обліку даного активу, доцільним було б і в Балансі (ф.1) виділити окрему статтю для відображення в ній інформації по МШП, тобто потрібно сформувати єдину цілісну систему методології обліку МШП.

Список використаних джерел

1.Облік МШП: актуальні проблеми та шляхи вдосконалення / Г. С. Кесарчук, М. В. Машика // Науковий вісник Ужгородського університету, серія «Економіка». – 2014. – № 1 (42). - с. 223 – 227.

2.Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси» від 20.10.1999 № 246.

3.Проблеми та напрямки вдосконалення обліку МШП / О. П. Бик, О. А. Нужна // Актуальні питання економічних наук. – 2015. – с. 126 – 129.

4.Визначення економічної суті швидкозношуваних та малоцінних необоротних предметів як передумова раціональної організації їх обліку і контролю / П. Куцик, Р. Шумило // Економічний аналіз. – 2010. - № 6. – с. 99 – 101.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВ ЩОДО ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Тивончук С. В. к.е.н., доцент кафедри обліку та оподаткування;

Коваленко В. С. студентка 1 курсу ОС «Магістр»,

1 групи, напрям підготовки «Облік і оподаткування»

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м.Київ

Сучасний стан світового розвитку характеризується актуальними тенденціями інтеграції, регіоналізації та глобалізації. Важливість досліджуваної теми зростає у зв'язку з процесами інтеграції України, які передбачає стандартизацію стандартів обліку до міжнародних вимог.

Облікова політика — це організація діяльності підприємства, яка застосовується із самого початку здійснення його господарських операцій. Від складових елементів облікової політики підприємства залежить

достовірне відображення господарських операцій, а відповідно й інформація у фінансовій звітності.

Під час створення облікової політики щодо основних засобів варто пам'ятати про наявність певних відмінностей між П(С)БО 7 та МСБО 16.

Таблиця 1.

ОСНОВНІ ВІДМІННОСТІ МІЖ П(С)БО 7 ТА МСБО 16

Відмінності	П(с)БО 7	МСБО 16
1.Визначення поняття «основні засоби»	В п. 4 П(С)БО 7 наведено таке визначення: «Основні засоби – матеріальні активи, які підприємство/установа утримує з метою використання їх у процесі виробництва/діяльності або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік).»	В § 6 МСБО 16, в свою чергу: «Основні засоби – це матеріальні об'єкти, що їх: а) утримують для використання у виробництві або постачанні товарів чи наданні послуг для надання в оренду або для адміністративних цілей; б) використовуватимуть за очікуванням протягом більше одного періоду.»
2.Відсутність класифікації основних засобів	Чітка класифікація, що прямо впливає на облікову політику.	В МСБО 16 немає класифікації основних засобів, а в § 37 МСБО 16 як приклад наведено лише умовні групи активів. Кожне підприємство має право в наказі про облікову політику визначити свої групи основних засобів.
3.Методи нарахування амортизації	Прямолінійний Зменшення (прискореного) залишкової вартості Кумулятивний Виробничий «50 / 50»	§ 62 МСБО 16 містить менший перелік методів нарахування амортизації основних засобів, ніж П(С)БО 7, а саме: прямолінійний метод; метод зменшення залишку; метод суми одиниць продукції
4.Обов'язок переглядати метод амортизації	Згідно з п. 28 П(С)БО 7 метод амортизації об'єкта основних засобів переглядають у разі зміни очікуваного способу отримання економічних вигід від його використання.	А ось відповідно до § 61 МСБО 16 метод амортизації основних засобів має переглядатися не рідше ніж на кінець кожного фінансового року.
5.Дата початку та припинення нарахування	Нарахування амортизації основного засобу починається з місяця, наступного за місяцем, у якому	Слід урахувати, а краще відобразити в обліковій політиці таке: згідно з § 55 МСБО 16 амортизацію активу починають, коли він стає придатним

амортизації	об'єкт основних засобів став придатним для корисного використання. Нарахування амортизації припиняється, починаючи з місяця, наступного за місяцем вибуття об'єкта основних засобів, консервацію (п. 29 П(С)БО 7).	для використання, тобто коли він доставлений до місця розташування та приведений у стан, у якому він придатний до експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом.
-------------	--	---

Отже, переваги формування облікової політики щодо основних засобів за міжнародними стандартами дійсно є, і вони незаперечні. При формуванні Наказу про облікову політику за міжнародними стандартами підприємство якнайкраще може врахувати специфіку своєї роботи доцільно встановити всі необхідні нормативні параметри.

Список використаних джерел

1. Жолнер І. В. Фінансовий облік за міжнародними та національними стандартами. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2014. – 368 с.
2. МСБО 16 – Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби».
3. П(С)БО 7 – Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом Мініну від 27.04.2000 р. № 92.

ЯКІСТЬ ПРИБУТКУ ЯК ОБ'ЄКТ ОБЛІКОВОГО ВІДОБРАЖЕННЯ

Тивончук С.В., к.е.н., доцент,

Крокотенко К.Б., студентка

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м.Київ

Прибуток – одна із складних економічних категорій, вивченню якої присвятили свої праці багато вчених-економістів. На формування та розподіл прибутку підприємства впливають як зовнішні так і внутрішні фактори, і одним із критеріїв є якість прибутку.

Досліджуючи сутність поняття «якість прибутку» як економічної категорії, вчені-економісти, такі як: М.І.Баканов, Л.А. Бернстайн, І.А.Бланк, Ф.Ф.Бутинець, О.А.Зінченко, А.М.Турило, В.В.Мелет'єва, Є.В.Мних, Є.В.Негашев, Н.А.Подлужна, О.В.Хістева та інші внесли свої пропозиції щодо визначення поняття «якість прибутку», що наведені в таблиці 1.

Таблиця 1.

Основні концепції економічної сутності якості прибутку

Автор	Концепції економічної сутності якості прибутку
Баканов М.І. і Мелет'єва В.В.	Пропонують оцінку якості прибутку здійснювати шляхом дослідження стабільного (досягнутого) рівня прибутку, а також ступеню використання господарських резервів для його здобутку.
Бутинця Ф.Ф.	Оцінка якості прибутку має базуватися на вивченні комплексу показників таких, як: достовірність, реальність звітності, частота зміни облікової політики та її вплив на формування фінансових результатів, стабільність основних складових фінансового результату, діловий імідж підприємства тощо [2].
Еванса Дж. Р.	Мета оцінювання якості прибутку полягає в тому, щоб визначити оптимальне формування та розподіл прибутку підприємства і на цій основі забезпечити: 1) раціональність джерел фінансування розвитку виробництва; 2) інноватизацію підприємства; 3) поточну і стратегічну конкурентоспроможність підприємства [3].
Бернстайн Л.А.	Пов'язує якість прибутку з чинниками, що її визначають, які поділяє на три групи, зокрема ті, що пов'язані з обліковою політикою, можливостями щодо створення резервів для обслуговування активів, підтримки та збільшення рентабельності, рівнем менеджменту на підприємстві.
Турило А.М. та Зінченко О.А.	Зазначають, що якість прибутку показує наскільки підприємство забезпечує інноваційну діяльність і наскільки остання, в кінцевому підсумку, призводить до поліпшення економіки підприємства за певний проміжок часу

Багато вчених-економістів вважають за необхідне визначати окремо категорію «якість прибутку» та фактори і критерії від яких якість залежить. Поняття якості прибутку виникло через потребу надати базу для порівняння прибутку різних підприємств та збагнути з метою оцінки відмінності в якості [1].

Для оцінки якості прибутку слід перевірити фактори, які впливають на формування прибутку, зокрема це може бути аналіз облікової політики та оцінка методів формування чистого прибутку, аналіз складу та динаміки доходів та витрат підприємства та характер їх формування, аналіз та оцінка податкової облікової політики та впливу податкових платежів на чистий

прибуток, аналіз нефінансових показників, що відображають вплив на фінансові результати факторів зовнішнього середовища, ефективність управління організацією, рівень кваліфікації персоналу і тому подібні фактори.

Так як прибуток є кінцевим позитивним показником діяльності підприємства, обумовлений на рахунках бухгалтерського обліку після закінчення звітного періоду, на його величину впливає безліч факторів, які визначаються обліковою політикою. Наприклад, з оцінкою активів, способи нарахування амортизації основних засобів, оцінкою вартості запасів, що списуються у виробництво, характером визнання доходів і витрат та інші. Тому в обліковій політиці слід чітко зазначати всі аспекти ведення обліку, зокрема обліку формування і використання прибутку.

Список використаних джерел

1. Бернстайн Л. А. Анализ финансовой отчетности: теория, практика и интерпретация : [пер. с англ.] / научн. ред. перевода чл.-кор., Елисеева ; гл. ред. серии проф. Я. В. Соколов. – М. : Финансы и статистика, 2003. – 624 с.
2. Моделі і методи прийняття рішень в аналізі та аудиті. Навчальний посібник / За ред. д.е.н., проф. Ф.Ф. Бутинця, к.е.н., доц. М.М. Шигун. – Житомир: ЖДТУ, 2011. – 352 с.
3. Эванс Дж.Р., Берман Б. Маркетинг. Пер. с англ. — М: Сирин, 2007. - 308 с.

ДЕБИТОРСЬКА ЗАБОРГОВАНІСТЬ ЯК ОБ'ЄКТ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Тивончук С.В., к.е.н., доцент; Чмелюк Т.В., студентка 4 курсу, 3 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

В сучасних умовах господарювання підприємства наявність значних розмірів дебіторської заборгованості знижує ліквідність його активів, негативно впливає на фінансову платоспроможність, вилучає грошові кошти з обороту, що призводить до погіршення фінансового стану та зниження результативних показників діяльності. Тому дієва організація розрахунків підприємства з дебіторами є необхідною для підвищення платоспроможності підприємства та збільшенню оборотності його активів.

Основним і актуальним питанням нині є питання щодо переваг між позитивним та негативним впливом дебіторської заборгованості на діяльність підприємства загалом.

Важливим фактором щодо дебіторської заборгованості є те, що її рівень визначається підприємством за умови розрахунків зі своїми клієнтами. Якщо ці умови є жорсткими, то зменшується обсяг продажу товарів через те, що покупці не мають змоги придбати товар у кредит і відповідно зменшується величина дебіторської заборгованості за рахунками клієнтів. З іншого боку, якщо розрахункові умови послаблюються, тоді з'являється більше замовників, зростає товарообіг і сума дебіторської заборгованості. Саме за допомогою розрахункових умов можемо визначити переваги та недоліки дебіторської заборгованості [3].

Переваги наявності дебіторської заборгованості, полягають у наступному:

- зростають обсяги продажу товарів і збільшується прибуток підприємства;
- своєчасне стягнення дебіторської заборгованості позитивно впливає на фінансовий стан підприємства, організації, установи;
- розрахунки з дебіторами сприяють розширенню сфери діяльності підприємства.

Недоліками існування дебіторської заборгованості вважаємо:

- збільшення суми безнадійних боргів, які виникають внаслідок дебіторської заборгованості непогашеної в строк за продукцію, товари, роботи, послуги за попередні звітні періоди;

- збільшення додаткових фінансових витрат через наявність на балансі дебіторської заборгованості;
- виникнення нестабільності в роботі підприємства, яка залежить від покупців, що систематично затримують розрахунки за відвантажену продукцію;
- зростання обсягів дебіторської заборгованості, веде до погіршення показників ліквідності підприємства та виникнення втрат підприємства через вилучення частини капіталу з обігу [2].

Однозначно висловити власне розуміння корисності дебіторської заборгованості щодо підприємства неможливо. Для більш ефективного управління дебіторською заборгованістю на підприємстві має розроблятися і впроваджуватися особлива фінансова політика управління, яка характеризується таким сегментами:

- аналізом дебіторської заборгованості підприємства за попередній період;
- формуванням принципів кредитної політики щодо покупців;
- аналізом обсягів виготовленої продукції підприємства;
- забезпеченість підприємства давальницькою сировиною;
- забезпеченість власними коштами;
- виважена облікова політика і грамотне ведення обліку, що призведе до зменшення негативного впливу дебіторської заборгованості [1].

Список використаних джерел

1. Волкова І. А. Фінансовий облік / І. А. Волкова. – К. : Центр навчальної літератури, 2009. – 228 с.
2. П(с)БО10 «Дебіторська заборгованість» : затв. наказом Міністерства фінансів України від 8 жовтня 1999 р. № 237.
3. Білик М.Д. Управління дебіторською заборгованістю підприємств / М.Д. Білик // Фінанси України . – 2003. – № 12. – С. 24-36.

СУЧАСНІ ЗМІНИ В ОБЛІКУ ЗАПАСІВ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

Чернега І.Г., викладач; Коровай М.О., студентка 3 курсу, 31-Ф групи напрям підготовки «Фінанси, банківська справа та страхування»

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м.Рівне

Запровадження ринкових відносин в Україні потребує впровадження міжнародних стандартів ведення бухгалтерського обліку в державному секторі, які би сприяли більш повному його розумінню як зі сторони резидентів, так і нерезидентів. З цією метою здійснено реформування бухгалтерського обліку в Україні. В наслідок проведеної реформи бухгалтерського обліку прийняті План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі, Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів суб'єктів державного сектору, Положення (стандарти) бухгалтерського обліку та інші документи нормативного характеру.

В загальній системі бухгалтерського обліку суб'єктів державного сектору важливу роль відіграє облік запасів, дослідження якого є актуальним в загальній схемі побудови облікової інформації для прийняття обґрунтованих управлінських рішень.

Бухгалтерський облік запасів суб'єктів державного сектору регламентують Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів суб'єктів державного сектору, затверджені Наказом Міністерства фінансів України 23 січня 2015 №11, які застосовуються відповідно до Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку в державному секторі 123 «Запаси», затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 12 жовтня 2010 року, План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі, затверджений наказом Мінфіну України від 31.12.13 р. №1203.

У Положенні 123 «Запаси» введено ряд нових понять стосовно зазначених активів. Згідно НП(С)БОДС 123 запаси – це активи, які:

утримуються для подальшого продажу, безоплатного розподілу та передачі за умов звичайної господарської діяльності; перебувають у процесі звичайної діяльності суб'єкта державного сектору для подальшого споживання; перебувають у формі сировини чи допоміжних матеріалів для використання у виробництві продукції, при виконанні робіт, наданні послуг або для досягнення поставленої мети та задоволення потреб суб'єкта державного сектору.

Відповідно до п.12 р. II Методичних рекомендацій з обліку запасів: запаси, що надійшли від постачальника й не відповідають критеріям визнання активу у зв'язку з невідповідністю стандартам, умовам договорів, технічним умовам тощо, відображають на позабалансових рахунках до узгодження ціни з постачальником за справедливою вартістю або ціною, зазначеною в документах постачальника. Варто зазначити, що недоліком цього є те, що План рахунків не містить спеціального рахунку для відображення таких запасів. На нашу думку, варіантів вирішення цього можуть бути два: відкрити для цього окремий рахунок або пристосувати один із наявних, відкривши окремий субрахунок.

Позитивним є детальна класифікація запасів суб'єктів державного сектору для цілей бухгалтерського обліку, наведену у Національних стандартах 123 «Запаси». Тому для керівників і головних бухгалтерів суб'єктів державного сектору відкриваються нові можливості у використанні такого методу бухгалтерського обліку, як оцінка. Реформування системи обліку у державному секторі відбувається із урахуванням міжнародних стандартів, а відтак кращого практичного досвіду.

Список використаних джерел

1. НП(С)БОДС 123 «Запаси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1017-10#n18>
2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів суб'єктів державного сектору, затверджені наказом Міністерства фінансів України від 23.01.15 р.№ 11
3. План рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі,

затверджений наказом Мінфіну України від 31.12.13 р. № 1203 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1214-13/paran16#n16>

ОРГАНІЗАЦІЯ ФІНАНСОВОГО ОБЛІКУ В БАНКАХ

Чернега І.Г., викладач; Кухар Д.А., студентка 3 курсу, 31-Ф групи напрям підготовки «Фінанси, банківська справа та страхування»

Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного університету біоресурсів і природокористування України», м.Рівне

Головною метою розвитку економіки України є створення такої банківської системи, яка б задовольняла вимоги клієнтів, інвесторів, а також була надійною та стійкою в умовах політичних та економічних криз.

Відповідно до Положення про організацію бухгалтерського обліку та звітності в банках України (Постанова Правління НБУ від 30 грудня 1998 р. № 566) «бухгалтерський (фінансовий) облік забезпечує своєчасне та повне відображення всіх операцій банку та надання користувачам інформації про стан активів і зобов'язань, власний капітал, результати фінансової діяльності та їх зміни» [1].

Фінансовий облік в банках України – це складова системи обліку, що включає сукупність правил, методик та процедур обліку для виявлення, вимірювання, реєстрації, накопичення, узагальнення, зберігання та передавання інформації про операції банку зовнішнім користувачам, а також внутрішнім користувачам для прийняття управлінських рішень. Метою фінансового обліку є складання і надання фінансової інформації про господарську діяльність для забезпечення потреб насамперед зовнішніх користувачів [2, с. 15].

Фінансовий облік – це сукупність правил і процедур, які забезпечують підготовку і передавання інформації про фінансовий стан, фінансові

результати діяльності та потоки грошових коштів банку згідно з вимогами чинного законодавства для задоволення потреб зовнішніх та внутрішніх користувачів для прийняття ними економічних рішень [3, с. 13].

Фінансовий облік ведеться безперервно з моменту реєстрації банку до його ліквідації із застосуванням програмного забезпечення, за допомогою якого в автоматизованому режимі здійснюються збирання, передавання, систематизація та оброблення інформації. Банки самостійно обирають систему та підсистеми фінансового обліку, виходячи з потреб управління банком, обсягу банківських операцій.

Основним призначенням фінансового обліку є складання і надання правдивої фінансової звітності загального призначення користувачам.

Значення фінансового обліку полягає в передачі фінансової звітності зовнішнім користувачам і реалізується через державне регулювання, яке спрямоване на створення єдиних правил ведення обліку та складання фінансової звітності, що є обов'язковим для всіх суб'єктів господарської діяльності.

Організація обліку та фінансової звітності в установах банків регламентуються нормативно-правовими актами НБУ, які видаються у формі постанов правління НБУ а також інструкцій, положень, правил. Повнота та достовірність операцій, відображених в обліку, залежать від облікової політики.

Фінансовий облік у банках повинен забезпечувати своєчасне надання правдивої порівняльної інформації про активи, зобов'язання, фінансовий стан та результати діяльності банку, а також давати можливість прогнозування і визначення стратегії розвитку діяльності банку.

Список використаних джерел

1. Положення про організацію бухгалтерського обліку та звітності в банках України : Постанова Правління НБУ від 30 грудня 1998 р. № 566 (зі змінами та доповненням).

2. Облік і аудит у банках : [навч. посіб.] / [О.В. Васюренко, Л.В. Сердюк, О.М. Сидоренко та ін.] ; за ред. О.В. Васюренка. – К. : Знання, 2010. – 595 с. – (Вища освіта ХХІ століття).
3. Шульга Н.П. Банківський контролінг: теорія, методологія, практика : [монографія] / Н.П. Шульга. – К. : Київ. нац. торг. екон. ун-т, 2011. – 326 с.

НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ ОПЛАТИ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Шара Є.Ю., к.е.н., доцент, Євтушок Г.О., студентка 2 ст курс, 5 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Один з головних показників рівня соціально-економічного життя кожної країни та людини зокрема є заробітна плата. Відповідно до Закону України «Про оплату праці» заробітна плата це - винагорода, обчислена, зазвичай, у грошовому виразі, яку за трудовим договором власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу [1]. Розмір зарплати залежить від складності та умов виконуваної роботи, професійно-ділових якостей працівника, результатів його праці та господарської діяльності підприємства. Крім того, заробітна плата входить в структуру валового внутрішнього продукту, є складовою частиною в сукупному попиті, має високу питому вагу в структурі доходів населення, є складовою частиною витрат підприємства на оплату праці

Велика різниця між високою вартістю життя і низькою ціною праці – одна із значимих соціальних проблем в Україні. Серед країн Європейського Союзу оплата праці в Україні знаходиться на досить низькому рівні.

Збитковість підприємств виробничої сфери, недостатність обігових коштів, зниження обсягів виробництва, криза платежів, недосконалість податкової системи та політики ціноутворення - причини низького рівня

заробітної плати, що в свою чергу призводить до відповідного підвищення споживчих цін та незадовільної організації системи [3].

На низький рівень заробітної плати впливає розмір мінімальної заробітної плати, який встановлюється Верховною Радою України за поданням Кабінету Міністрів України, як правило, один раз на рік у Законі про Державний бюджет України з урахуванням пропозицій, вироблених шляхом переговорів представників професійних спілок, власників або уповноважених ними органів, що об'єдналися для ведення колективних переговорів та укладення генеральної угоди [1].

Мінімальна заробітна плата - це законодавчо встановлений розмір заробітної плати за просту, некваліфіковану працю, нижче якого не може здійснюватися оплата за виконану працівником місячну, а також погодинну норму праці (обсяг робіт) [1].

Мінімальна заробітна плата є державною соціальною гарантією, обов'язковою на усій території України для підприємств усіх форм власності та господарювання. Работодавець не має права встановлювати працівнику заробітну плату в розмірі нижче мінімального.

В Україні мінімальна заробітна плати в еквіваленті євровалюти становить близько 110 євро на місяць. У порівнянні поточного рівня мінімальної заробітної плати України з країнами пострадянського простору, то різниця не є суттєвою. Мінімальна заробітна плата у Білорусі, у перерахунку на євровалюту, становить 127 євро на місяць, у Росії – 123 євро, у Казахстані – 69 євро на місяць [2]. Серед країн ЄС найнижчі рівні мінімальних зарплат встановлені у Болгарії (235 євро) та Румунії (275 євро), що у 6–8 разів нижче рівня країн Євросоюзу. За інформацією Євростату, станом на 1 січня 2017 року найвищий рівень мінімальної заробітної плати – 1999 євро на місяць встановлений у Люксембурзі.

Отже, основними напрямками удосконалення обліку праці та її оплати в Україні є:

- ведення автоматизованого обліку оплати праці з використанням програмного забезпечення такого, як: «Галактика», «ІС:Підприємство» і т.д.;
- диференціація заробітної плати працівників в залежності від змісту і умов праці, трудового внеску працівника в результати діяльності підприємства;
- створення загальновиробничого преміального фонду для стимулювання підвищення ефективності роботи працівників всього підприємства;
- відправлення облікового персоналу на курси з підвищення кваліфікації, зайнятого на ділянці з обліку оплати праці і соціального страхування;
- застосування прогресивних методів обліку з оплати праці і загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Важливо, щоб кожний працівник одержував високу заробітну плату забезпечуючи якісну і відповідальну роботу. Тому доцільно організувати оплату праці в кожному невеликому колективі окремо.

З врахуванням нинішнього економічного становища в Україні для удосконалення системи оплати праці важливо враховувати роботу конкретного підприємства та його особливості.

Список використаних джерел

1. Про оплату праці: Закон України від 24.03.1995 р., №108/95-ВР // Відом. Верхов. Ради України. - 1995. - №17. - Ст. 121.
2. Економічний дискусійний клуб [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://edclub.com.ua/analitika/i-znovu-pro-groshi-minimalni-zarobitni-platy-v-ukrayini-ta-sviti>.
3. Шило Ж.С. Проблеми заробітної плати та вартості робочої сили в Україні / Ж.С. Шило, О.Ю. Поліщук // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/prvse/2010_1/45.pdf.

ОЦІНКА ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ ЯК ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТОВІРНОСТІ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Шевчук К.В., к.е.н, доцент; Волик А.О., студентка 3 курсу 4 групи,
напряом підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

На сучасному етапі розвитку економіки України одним із найскладніших питань є наявність значних обсягів дебіторської заборгованості. Ефективність ведення обліку поточної дебіторської заборгованості залежить від її визнання та оцінки.

Формування інформації про дебіторську заборгованість у бухгалтерському обліку визначається П (С)БО10 «Дебіторська заборгованість» [2]. Оцінка дебіторської заборгованості здійснюється за первісною вартістю, тобто дебіторська заборгованість відображається в бухгалтерському обліку в оцінці, визначеній договором, і залежить від кількості і ціни проданої продукції з врахуванням знижок і надбавок, що надаються постачальником своїм клієнтам і покупцям [3]. Більше проблем виникає при оцінці поточної дебіторської заборгованості за продукцію, товари, роботи та послуги на дату балансу. За П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» вона є фінансовим активом (крім придбаної та призначеної для продажу) і повинна відображувати ся за чистою реалізаційною вартістю.

Відповідно до П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» у підсумок балансу підприємства включається чиста реалізаційна вартість, яка визначається шляхом вирахування з первісної вартості дебіторської заборгованості резерву сумнівних боргів [2]. Методологічні підходи до обліку дебіторської заборгованості відповідно до міжнародних стандартів не визначаються єдиним стандартом, відображаються в МСФЗ 1 «Подання фінансової звітності», МСФО 18 «Дохід», МСФО 39 «Фінансові інструменти: визнання та оцінка». Відповідно до МСФЗ при первісному визнанні дебіторська заборгованість оцінюється за справедливою вартістю,

включаючи витрати зі здійснення угоди, які безпосередньо пов'язані з придбанням або випуском фінансового активу. Після первісного визнання дебіторська заборгованість, що розглядається як фінансовий інструмент, відповідно до МСФЗ оцінюється за вартістю, яка амортизується із застосуванням методу ефективної ставки відсотка.

В системі розрахунків із покупцями за реалізовану продукцію (товари, роботи та послуги) первісна вартість дебіторської заборгованості буде залежати від: надання покупцеві знижок; повернення товарів від покупців; періоду часу з дати відвантаження товарів до дати надходження грошових коштів.

Нашкерська Г.В. [1] зазначає, що більшість підприємств оцінюють дебіторську заборгованість без врахування суми знижки. При фактичній реалізації знижки покупець здійснює коригування отриманих доходів і раніше визнаної дебіторської заборгованості.

Необхідно зазначити, що визнання та оцінка дебіторської заборгованості розкривається у двох стандартах бухгалтерського обліку, зокрема П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» та П(С)БО 13 «Фінансові інструменти». Проте, у цих положеннях відсутні взаємні посилання, що призводить до необхідності внесення змін в ці стандарти. Отже, правильне визнання та оцінка поточної дебіторської заборгованості впливають на достовірність облікових даних, а також на ефективність їх відображення у фінансовій звітності.

Список використаних джерел:

1. Нашкерська Г.В. Особливості визнання та оцінки поточної дебіторської заборгованості за продукцію, товари, роботи і послуги/ Г.В. Нашкерська// Бухгалтерський облік і аудит. - 2009. - № 11. - С. 31-37.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість». [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

3. Цегельник Н.І. Оцінка дебіторської заборгованості в системі розрахунків із покупцями підприємств / Н. І. Цегельник // Агросвіт. - 2013. - № 6. - С. 51-55. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/agrosvit_2013_6_11.

ОСОБЛИВОСТІ ВІДОБРАЖЕННЯ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ РЕЗУЛЬТАТІВ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ ЗАПАСІВ

Шевчук К. В., к.е.н., доцент; Кузнецова Ю.О., студентка 5 курсу

1 групи, спеціальність «Облік і оподаткування»

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м. Київ

Основою прийняття обґрунтованих управлінських рішень є повна, правдива та всебічна інформація про економічний стан підприємства, джерелом якої виступають дані бухгалтерського обліку та звітності. Метою проведення інвентаризації є забезпечення достовірності даних бухгалтерського обліку та перевірка фактичної наявності запасів на підприємстві.

Розмір збитків від нестачі, виявленої під час інвентаризації, визначається відповідно до Порядку визначення розміру збитків від розкрадання, нестачі, знищення (псування) матеріальних цінностей. При цьому розмір збитку визначається за різними правилами залежно від того, кому нанесено збитки: державі, територіальній громаді або суб'єкту господарської діяльності з державною (комунальною) часткою в статутному (складеному) капіталі; усім іншим суб'єктам господарської діяльності.

Розмір збитків визначається шляхом проведення незалежної оцінки відповідно до національних стандартів оцінки. У випадку виявлення на підприємстві внаслідок інвентаризації нестачі матеріальних цінностей, має бути проведена незалежна оцінка збитків. За наслідками оцінки складається звіт про оцінку майна. В практичній діяльності підприємств не завжди

розраховують збитки від нестачі таким способом. Підприємства можуть розраховувати збитки самостійно, при цьому інвентаризаційна комісія визначає ринкову ціну нестачі. Необхідно відмітити, що якісне проведення інвентаризації залежить від підготовки та правильного підбору членів інвентаризаційної комісії.

Нестачі та втрати запасів у межах встановлених норм природного убутку під час транспортування відносяться на збільшення первісної вартості оприбуткованих запасів; у межах встановлених норм природного убутку під час зберігання визнаються витратами звітного періоду з відображенням їх фактичної собівартості за дебетом субрахунку 947 «Нестачі і втрати від псування цінностей»; понад норми природного убутку визнаються витратами звітного періоду з відображенням їх фактичної собівартості за дебетом субрахунку 947. При цьому одночасно суми понаднормових нестач і втрат до прийняття рішення про конкретних винуватців відображаються на позабалансовому субрахунку 072 «Невідшкодовані нестачі і втрати від псування цінностей». Після встановлення осіб, які мають відшкодувати втрати, належна до відшкодування сума відображається бухгалтерським записом за дебетом субрахунку 375 «Розрахунки за відшкодуванням завданих збитків» кредитом субрахунку 716 «Відшкодування раніше списаних активів» з одночасним виключенням даних з позабалансового субрахунку 072.

Виявлені у процесі інвентаризації надлишки запасів оприбутковуються: за чистою вартістю реалізації запасів, якщо вони реалізуються; або в оцінці можливого використання запасів, якщо вони використовуються на самому підприємстві. Надлишки запасів, виявлені при інвентаризації, відображаються бухгалтерським записом за кредитом субрахунку 719 «Інші доходи від операційної діяльності». Проте якщо такі надлишки виявлено на виробництві, доцільно їх оприбутковувати записом за дебетом рахунку 23 «Виробництво» і кредитом 719. Якщо прийняте рішення зарахування лишків і нестач за пересортицею, то в бухгалтерському обліку списується нестача

й оприбутковується надлишок бухгалтерським записом за кредитом субрахунку обліку запасів, на якому обліковується нестача, і дебетом субрахунку обліку запасів, за якими виявлено надлишок.

Отже, проведення інвентаризації забезпечує одержання повної, достовірної та неупередженої інформації про наявність та стан активів, власного капіталу та зобов'язань, виступаючи при цьому засобом попередження зловживань матеріально-відповідальними особами.

ОБІКОВО-АНАЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ УПРАВЛІННЯ КРЕДИТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ ЗА ТОВАРИ, РОБОТИ І ПОСЛУГИ

Шевчук К.В., к. е. н., доцент; Мороз О.В., студентка 3 курсу 9 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Вплив заборгованості на діяльність підприємства є неоднозначним, оскільки дебіторська заборгованість зумовлює вилучення оборотних коштів підприємства, а кредиторська - забезпечує тимчасове залучення капіталу. Кредиторська заборгованість є різновидом комерційного кредиту, який виступає важливим фактором стабілізації фінансового стану підприємства. Значні суми заборгованості підприємства спричинюють погіршення його платоспроможності та фінансової стійкості. Зазначені аргументи свідчать про особливу актуальність створення ефективної системи управління заборгованістю на підприємстві.

Тривалість існування заборгованості за розрахунками визначається політикою та платоспроможністю учасників розрахунків, ефективністю залучення чи відволікання коштів з грошового обороту. Інформаційною базою строків виникнення, реального стану заборгованості та термінів її

погашення є повна та своєчасна облікова інформація, підґрунтям якої виступає належна організація обліку заборгованості [1, с. 215].

Серед факторів, що впливають на ефективність управління товарною кредиторською заборгованістю та організацію її обліку доцільно виділити: кількість постачальників підприємства; характер взаємовідносин з кредиторами; рівень економічної довіри; узгодженість умов договорів; контроль строків поставки та оплати; надійність постачання.

Ефективність управління товарною кредиторською заборгованістю залежить від якості відображення інформації про розрахунки з кредиторами на всіх етапах облікового процесу [2]. Важливим елементом управління кредиторською заборгованістю за товари, роботи і послуги є її аналіз, управлінський персонал підприємства повинен бути забезпечений оперативною та об'єктивною інформацією щодо стану кредиторської заборгованості, сформовану в системі бухгалтерського обліку.

За умови несвоєчасних розрахунків за поставлену продукцію (виконані роботи, надані послуги) підприємство ризикує стати об'єктом застосування штрафних санкцій. Інформація про розрахунки між контрагентами може використовуватися для обліку взаємозаліку заборгованості. В момент виникнення заборгованості доцільно автоматизовано перевіряти стан розрахунків з поточним контрагентом. У випадку наявної кредиторської заборгованості можливо автоматично здійснювати операції з взаємного списання боргів між учасниками договірних відносин.

Управління кредиторською заборгованістю передбачає застосування підприємством найбільш вигідних форм та термінів розрахунків із контрагентами. Контроль стану кредиторської заборгованості є необхідною передумовою стійкого фінансового стану підприємства.

Підвищення ефективності управління кредиторською заборгованістю за товари, роботи і послуги – один із пріоритетних аспектів для кожного суб'єкта господарювання, що дозволить створити механізм скорочення

стрімкого зростання розміру зобов'язань та отримати максимальний ефект від використання залучених ресурсів.

Список використаних джерел

1. Бурак І. О. Облікова політика як складова організації обліку заборгованості за розрахунками / І. О. Бурак // Науковий вісник Мукачівського державного університету. Сер. : Економіка. - 2015. - Вип. 2(1). - С. 214-217. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvmdue_2015_2%281%29__39.
2. Чорненька О. Б. Основні аспекти обліково–аналітичного забезпечення управління заборгованістю підприємства / О. Б. Чорненька // Наукові записки [Української академії друкарства]. - 2016. - № 1. - С. 226–234. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nz_2016_1_30.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ЗАПАСІВ ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ ПСБО 9 «ЗАПАСИ» І МСБО 2 «ЗАПАСИ»

Шевчук К.В., к.е.н, доцент; Турик І.В., студентка 3 курсу 4 групи,
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

На більшості підприємств виробничі запаси є основною матеріальною складовою виробничого циклу. Ефективність використання активів господарюючого суб'єктів більшою мірою залежить від ефективності використання виробничих запасів. Правильна організація бухгалтерського обліку виробничих запасів та формування правдивої інформації про їх наявність та рух забезпечують достовірність фінансової звітності.

В умовах інтеграції економіки України до міжнародних процесів все більшої актуальності набувають питання адаптації вітчизняного обліку до вимог міжнародних стандартів.

Методологічні засади про формування інформації про запаси визначаються національним стандартом бухгалтерського обліку П(С)БО 9 «Запаси» [2] та міжнародним стандартом - МСБО 2 «Запаси» [1]. Існують певні відмінності між даними стандартами бухгалтерського обліку, зокрема:

- визначення терміну «запаси» в обох стандартах суттєво не відрізняються, проте відповідно до ПСБО 9 «Запаси» до запасів відносяться також активи, які утримуються для споживання в процесі управління підприємством;

- вимоги щодо первісної оцінки запасів за МСБО 2 «Запаси» та П(С)БО 9 «Запаси» відрізняються. Поняття «первісної вартості» в міжнародному стандарті відсутнє, а первісна вартість придбання запасів, відповідно до національного стандарту, залежить від джерела придбання. Така конкретизація способів визначення первісної вартості сприяє більш достовірній оцінці запасів та відображенню інформації у фінансовій звітності;

- в національному стандарті міститься більш докладний перелік активів, які визначаються запасами. У МСБО 2 «Запаси» в окрему групу не виділяють малоцінні та швидкозношувані предмети та поточні біологічні активи, якщо вони оцінюються за цим П(С)БО 9 «Запаси», а також сільськогосподарська продукція і продукція лісового господарства після її первісного визнання;

- у міжнародному стандарті визначено витрати, пов'язаних з переробкою запасів, у П(С)БО 9 «Запаси» зазначені питання наведено у П(С)БО 16 «Витрати».

Однією із відмінностей між стандартами є обмеження сфери їх застосування. Так, МСБО 2 «Запаси» використовуються всіма підприємствами, організаціями та установами незалежно від форми власності та способу утворення. Вимоги П(С)БО 9 «Запаси» не поширюються на ведення бухгалтерського обліку бюджетними установами, що є обґрунтовано доцільним. Методологічні засади формування в бухгалтерському обліку

інформації про запаси і розкриття відповідної інформації у фінансовій звітності в державному секторі регулюється НП(С)БО 123 «Запаси».

Зазначимо, що між ПСБО 9 «Запаси» та МСБО 2 «Запаси» існують відмінні ознаки, зокрема: у застосовуваній термінології; у класифікації запасів; у оцінці запасів при їх надходженні; у відображенні інформації про запаси у фінансовій звітності. Міжнародні стандарти бухгалтерського більш загального характеру, без врахування особливостей обліку окремих країн. У зв'язку з цим, питання уніфікації даних нормативних документів вимагають доопрацювань та доповнень в напрямку пристосування їх до певних умов господарювання, з метою удосконалення системи бухгалтерського обліку в Україні.

Список використаних джерел

1. М(С)БО 2 «Запаси». - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.minfin.gov.ua/uploads/redactor/files/IAS%2002_ukr_2016.pdf.
2. П(С)БО 2 «Запаси». - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99>.

УТОЧНЕННЯ ТЕОРЕТИЧНИХ ПОЛОЖЕНЬ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ДЕБІТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ

Шевчук К.В. к. е. н., доцент; Яковенко Ю.В., студентка 1 курсу
6 групи спеціальність «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

В умовах сучасної ринкової економіки все більшої ваги набуває вчасний товарообіг. Для забезпечення та утримання каналів збуту підприємства змушені реалізовувати товари із відстрочкою платежів, що вимагає ефективного управління та жорсткого контролю для збереження

фінансової стійкості підприємства, що призводить до уповільнення платіжного обороту [1].

Величина дебіторської заборгованості залежить від обсягу продажу, умов розрахунку з покупцями та замовниками, періоду відстрочення платежів, платіжної дисципліни покупців, організації контролю стану дебіторської заборгованості та претензійної роботи на підприємстві. З метою зменшення дебіторської заборгованості підприємству необхідно аналізувати її та ефективно управляти нею.

Для достовірності облікових даних та правильності відображення дебіторської заборгованості у звітності підприємства важливу роль відіграють її правильне визнання та достовірна оцінка.

Основною метою управління дебіторською заборгованістю є мінімізація термінів її погашення та зменшення розмірів простроченої заборгованості. Також важливим є не просто зменшити дебіторську заборгованість, а й не втратити покупців і збільшити обсяги реалізації [1]. Загалом система управління дебіторською заборгованістю передбачає існування двох підсистем: підсистеми управління кредитною політикою та підсистеми, що охоплює комплекс заходів, які спрямовані на зниження ризику виникнення простроченої та уникнення безнадійної дебіторської заборгованості [2].

Серед основних напрямків управління дебіторською заборгованістю підприємства доцільно виділити:

- організацію повного та достовірного обліку дебіторської заборгованості підприємства та відображення облікових даних у звітності;
- аналіз структури та динаміки дебіторської заборгованості підприємства;
- визначення потенційних дебіторів та чітке планування дебіторської заборгованості підприємства на майбутні періоди;
- оптимізацію структури дебіторської заборгованості підприємства;
- постійний моніторинг дебіторської заборгованості;

- визначення можливості застосування кредитної політики щодо окремих покупців та замовників продукції, робіт, послуг та формування процедур її формування.

Ефективне управління заборгованістю підприємства реалізується на основі якісного обліково-аналітичного забезпечення. Сучасні інформаційні технології автоматизації бухгалтерського обліку сприяють досягненню значного рівня аналітичності інформації. В таких автоматизованих системах створені можливості ведення обліку заборгованості не лише за її вартістю, але й з урахуванням якісних характеристик (терміну виникнення, виду контрагента, об'єкта заборгованості та інших характеристик). Таким чином, бухгалтерська інформаційна система здійснює забезпечення необхідною фінансовою інформацією відповідно до визначених критеріїв для подальшого її аналізу, формування звітності.

Список використаних джерел

1. Гудзь Н.В. Бухгалтерський облік: навч. посібник для ВНЗ / Н. В. Гудзь, П. Н. Денчук, Р.В. Романів. – К.: Центр учб. літ., 2016. – 424 с.
2. Облік та аналіз дебіторської заборгованості в системі управління підприємств оптової торгівлі : монографія /Н. С. Акімова, О. В. Топоркова, Т. О. Євлаш, О. О. Говоруха. – Х. : ХДУХТ, 2016. – 285 с.

ПОЛІПШЕННЯ ОБЛІКУ ОПЛАТИ ПРАЦІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Шиш А.М., к.е.н., доцент; Гараган С.О., студентка 4 курсу, 5 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Заробітна плата має першочергове значення у мотивації працівників та є важливим засобом підвищення зацікавленості працюючих у результатах

своєї праці, її продуктивності, збільшенні обсягів виробленої продукції, поліпшення її якості та асортименту. При цьому облік заробітної плати повинен забезпечити формалізацію цих процесів та дотримання вимог законодавства.

Заробітна плата та її облік завжди знаходились у центрі уваги, як вітчизняних, так і зарубіжних науковців, зокрема, таких як: А. Сміт, Д. Рікардо, К. Маркс, А. Батура, Ф. Бутинець, Л. Герасимчук, О. Кантаєва, О. Покатаєва, Н. Потриваєва, І. Савченко та інші.

Метою дослідження є розкриття особливостей обліку оплати праці в сучасних умовах, визначення заходів щодо його поліпшення.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про оплату праці», заробітна плата – це винагорода, обчислена, зазвичай, у грошовому виразі, яку за трудовим договором власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу [1].

За кредитом рахунку 66 «Розрахунки з оплати праці» відображаються нарахована працівникам підприємства основна та додаткова заробітна плата, премії, допомога за тимчасовою непрацездатністю, інші нарахування, за дебетом - виплата заробітної плати, премій, допомоги тощо, а також суми утриманих податків, платежів за виконавчими документами, вартість одержаних матеріалів, продукції та товарів в рахунок заробітної плати та інші утримання із сум оплати праці персоналу.

Одним із напрямів удосконалення системи ведення бухгалтерського обліку є зменшення документації завдяки впровадженню багатоденних і накопичувальних документів, використання типових міжвідомчих форм, пристосованих до використання обчислювальної техніки [2]. Для цієї мети найбільше підходить використання комп'ютерних технологій.

Ці задачі повноцінно здатна виконати програма «Зарплата і Управління Персоналом 8.3 для України». Програма надає бухгалтеру набір стандартних звітів, які дозволяють аналізувати дані за залишками, оборотами рахунків і за проводками різноманітних розрізах, у тому числі: розрахункові листи,

розрахунково – платіжні відомості, платіжні відомості для отримання грошей через касу, оборотно-сальдову відомість і тд.

Автоматизація обліку розрахунків оплати праці дозволить розв'язати проблему не тільки дотримання форм бухгалтерського обліку на виробничих підприємствах, а й своєчасності погашення боргів, пов'язаних з виплатою заробітної плати.

Отже, в сучасних умовах облік заробітної плати займає одне з провідних місць у всій системі обліку на підприємстві. Автоматизація обліку заробітної плати забезпечить швидкість обробки облікової інформації, скорочення витрат часу бухгалтера та контроль своєчасності нарахування і виплати заробітної плати своїм працівникам.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про оплату праці» від 24.03.1995 № 108/95-ВР [Електронний ресурс] /Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/108/95>.

2. Кадацька А., Пономаренко О. Удосконалення обліку оплати праці в сучасних умовах [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://www.rusnauka.com/34_NIEK_2010/Economics/74744.doc.htm.

*Секція 3. Аналіз в інформаційній системі управління діяльністю
суб'єктів господарювання*

**ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ АГРАРНИХ РОЗПИСОК
НА РІВНЕНЩИНІ**

Борковська Г.В., викладач; Степчин Н.В., Денисюк Ю.С., студентки 2 курсу,
21-О групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*Відокремлений структурний підрозділ «Рівненський коледж Національного
університету біоресурсів і природокористування України», м. Рівне*

Аграрна розписка – це товаророзпорядчий документ, що видається боржником на виконання договору, і який з моменту своєї видачі діє незалежно від договору, на виконання якого виданий.

Аграрні розписки поділяються на два види – товарні та фінансові.

Видавати аграрну розписку може як фізична, так і юридична особа, яка:

- має речове право на земельну ділянку сільськогосподарського призначення (власність або користування) на законних підставах;
- здійснює на такій ділянці виробництво сільськогосподарської продукції груп 01–14 розділів I та II УКТЗЕД згідно із Законом України від 19.09.2013 р. № 584-VII «Про Митний тариф України».

Кредитором може бути фізична чи юридична особа, яка:

- має безпосередній зв'язок із боржником, бо кредитувала його: надала йому грошові кошти, послуги, поставила товари, виконала роботи, тобто є стороною договору, за яким боржник видав їй аграрну розписку;
- не має безпосереднього зв'язку із боржником, оскільки отримала права кредитора за аграрною розпискою від іншого кредитора.

25 січня у Рівному провели круглий стіл на тему: «Впровадження аграрних розписок у Рівненській області».

Впровадженням аграрних розписок у Рівненській області займаються департаменти агропромислового розвитку ОДА та регіональні координатори Проекту IFC «Аграрні розписки в Україні», який є членом Групи Світового банку, у партнерстві зі Швейцарською Конфедерацією в Україні.

Сільськогосподарське виробництво є сезонним. Адже треба вкласти гроші, щоб посіяти, і чекати урожай до осені, щоб отримати прибутки. Тому без запозичених коштів галузь не може успішно розвиватися», – зазначила Надія Переходько, директор департаменту агропромислового розвитку Рівненської облдержадміністрації. За її словами, аграрні розписки повинні полегшити доступ сільгоспвиробників до коштів. Проте мають бути створені однакові умови для аграріїв та кредиторів.

Більш детально про аграрні розписки розповів юрист компанії «Jurimex, ЮК» Ігор Лавріненко : «В умовах стрімкого знецінення національної валюти та на тлі подорожчання іноземної виникає питання належного забезпечення інтересів виробників сільськогосподарської продукції, з метою уникнення ситуацій масової відмови від ведення агробізнесу. Наразі для більшості аграріїв умови кредитування (від 35% річних і більше) мають непосильний, ймовірно, навіть і кабальний характер, змушуючи їх працювати у кращому випадку на собівартість, якщо не на збиток».

Аграрні розписки підлягають нотаріальному посвідченню та реєстрації в Реєстрі аграрних розписок. У Рівненській області навчання для нотаріусів уже провели, тому вони готові до впровадження проекту.

За такого розвитку подій, коли банківську систему України лихоманить, можливим виходом з ситуації може стати такий механізм кредитування агробізнесу, за якого аграрії будуть убезпечені від ризику зростання відсоткових ставок, коливання курсу іноземних валют, що так часто люблять передбачати банки у договорах кредиту. Так, подібним

виходом з ситуації може слугувати застосування на практиці механізму аграрних розписок.

Список використаних джерел

1. Впровадження аграрних розписок на Рівненщині [Електронний ресурс] / Режим доступу: <https://kostvlada.org/vprovadzhennya-agrarnix-rozpisok-na->.
2. Про Митний тариф України : Закон України від 19.09.2013 р. № 584-VII [Електронний ресурс] / Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/584-18.
3. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень: Закон України від 20.01.2005 р. № 2375-IV. [Електронний ресурс] / Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/1952-15.

РОЗРОБКА АЛГОРИТМУ ДІАГНОСТИЧНОГО АНАЛІЗУ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА

Вареник В.М, к.е.н., доцент, Євтушенко Я.С., магістр 2 курсу, кафедри міжнародних фінансів, обліку та оподаткування, спеціальність 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»

Університет імені Альфреда Нобеля

Основна мета проведення діагностичного аналізу активами полягає у їх комплексній оцінці, за результатами якого керівництво зможе поррахувати ефективність управління активами.

Технологія обробки даних може бути в ручному режимі, в автоматизованому, або частково автоматизованому. Але перевагу потрібно віддати автоматизованим системам, які підвищують якість аналізу.

Для зручності розуміння та доречності використання складемо в графічному вигляді алгоритм діагностики активів підприємства, який представлений на рис. 1.

На першому етапі аналізу активів важливим є виокремлення системи оціночних показників, які дають змогу продіагностувати стан активів та запропонувати заходи щодо уникнення помилок, відхилень, викривлень інформації, прийняття стратегічних рішень у відношенні попередження та захисту суб'єкта налізу від внутрішніх і зовнішніх факторів кризових явищ.

На другому етапі відбувається розрахунок ефективності управління за функцією Харрінгтона. На третьому етапі проводиться аналіз розрахованих показників щодо управління активами. На цьому етапі за результатами визначено рівня ефективності управління підприємство робить відповідний висновок. Якщо рівень ефективності високий, результат задовольняє керівництво аналіз закінчує. Якщо результат низький, чи недостатній переходимо до четвертого етапу. 4 етап. Аналіз причин, які вплинули на розрахунки

Рис. 1. Алгоритм діагностичного аналізу ефективності управління активами підприємства

показників ефективності. 5 етап. Формування рекомендацій для поліпшення результату розрахунків. 6 етап. Контроль за дотриманням рекомендацій – проводять контроль за виправленням показників.

Таким чином, розроблений алгоритм дасть змогу контролювати і підраховувати ефективність управління активами. Зазначені дії допоможуть підприємству постійно підраховувати ефективність управління активами, вчасно реагувати на зміни та приймати вдалі рішення щодо ефективної політики управління активами.

Список використаних джерел

1. Вареник В.М. Діагностичний аналіз грошових потоків національної економіки / В.М. Вареник // Економічний нобелівський вісник. - 2014. - 1 (7). - С. 87-94.
2. Туркоман Л.С. Роль і місце економічної діагностики в системі оцінки стану суб'єктів. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/economy/2009/109-96-16.pdf>.

АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПОЛІГРАФІЧНИХ ПІДПРИЄМСТВ З ВИКОРИСТАННЯМ ФУНКЦІЇ ХАРРИНГТОНА

Вареник В.М, к.е.н., доцент, Колопац С.К., магістр 2 курсу, кафедри міжнародних фінансів, обліку та оподаткування, спеціальність 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»
Університет імені Альфреда Нобеля

Метою використання функції Харрингтона є оцінювання фінансової стійкості досліджуваних підприємств, шляхом визначення інтегрального показника. Інтегральний показник буде визначено через узагальнення інших показників, які будуть визначати об'єкт дослідження (у цьому випадку у якості об'єкта дослідження буде виступати фінансова стійкість

поліграфічних підприємств України). Показник при цьому повинен бути кількісним, вираженим одним простим числом, яке можна буде легко порахувати. При цьому, показник повинен давати можливість ефективної оцінки функціонування досліджуваної системи.

Показники поділені за трьома групами, які включають рід показників, необхідних для розрахунку результуючого показника ефективності.

Перша група оцінки включає в себе показники для оцінки ефективності управління виробничою діяльністю. У цій групі буде оцінено фондомісткість, фондівіддачу та коефіцієнт оборотності запасів підприємства. Друга група показників потрібна на оцінки ефективності управління комерційною діяльністю. З метою оцінки комерційної діяльності поліграфічних підприємств, рекомендуються коефіцієнти оборотності кредиторської та дебіторської заборгованостей. Це дасть змогу оцінити ефективність управління заборгованістю клієнтів, та якість політики комерційного (товарного) кредитування на підприємстві. Третя група показників відображає ефективність управління фінансовою діяльністю. Це дасть змогу оцінити питому вагу власного капіталу в сумі джерел фінансування підприємства, та очікувану платоспроможність підприємства.

Графічно, результати розрахунків по чотирьом підприємствам зображено на рис. 1.

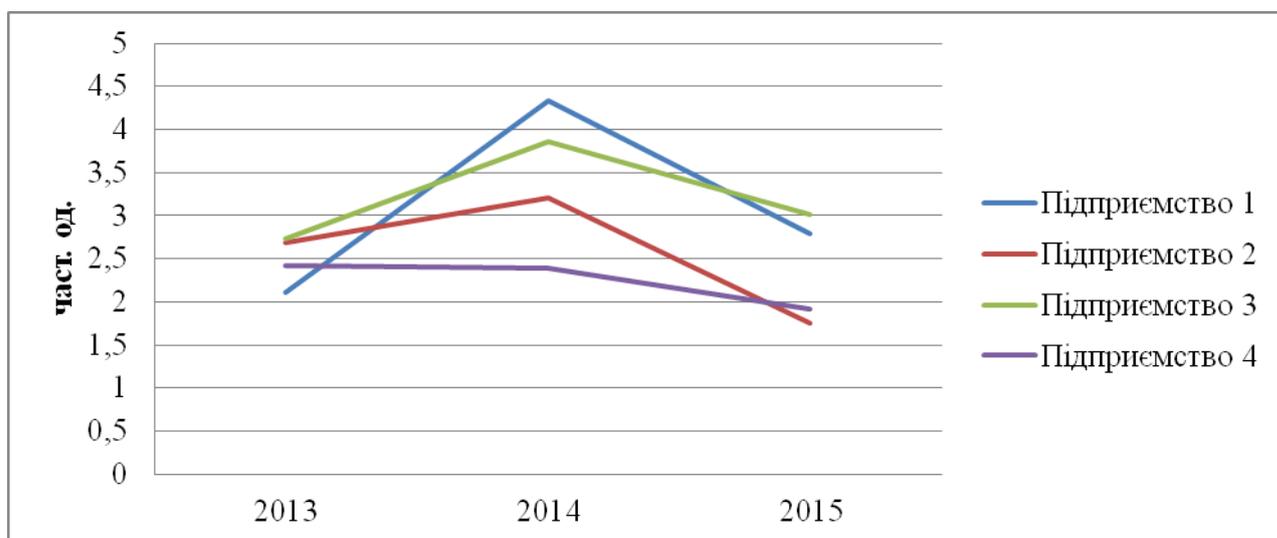

Рис. 1. Результати розрахунку загального інтегрального показника по досліджуваним підприємствам

Таким чином, порівнюючи дані можна зробити висновки по підприємствам. Протягом періоду 2014-2015 рр. є тенденція до спаду показника на підприємстві 1, проте він ще залишається у межах «достатнього» рівня. Інтегральні показники підприємств 2 та 4 за досліджуваний період характеризуються низьким рівнем оцінки ефективності управління. Підприємство 3 за досліджуваний період також має тенденцію до спаду значення узагальнюючого інтегрального показника.

Список використаних джерел

1. Квятковська Л. А. Комплексний підхід до оцінки ефективності управління підприємством / Л. А. Квятковська, Л. Д. Воробйова // Вісник Національного технічного університету «ХПІ». Сер. : Актуальні проблеми управління та фінансово-господарської діяльності підприємства. - 2013. - № 50. - С. 67-75. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vcpiay_2013_50_15.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА АНАЛІЗУ ЗАПАСІВ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Куць Т.В., к.е.н., доцент; Басиста С.А. студентка 4 курсу, 5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Успішна робота підприємства залежить від ряду умов. Однією з найважливіших серед яких є наявність необхідного обсягу запасів товарно-матеріальних цінностей. Раціональна структура і ефективне використання товарно-матеріальних запасів є запорукою забезпечення безперервності виробничого процесу, а отже, й одним із чинників рентабельного виробництва.

Питанням обліку та аналізу виробничих запасів, методики визначення показників, які характеризують процес управління запасами та його ефективність, присвячені наукові праці К. Багрія, М. Білик, А. Бугая, Ф. Бутинця, Т. Довгої, Л. Прокопович, В. Савчука, Л. Сука, С. Тивончук та багатьох інших.

Облік і аналіз виробничих запасів підприємств спрямований на виявлення рівня забезпечення підприємства окремими видами ресурсів, оцінку реальності планів матеріально-технічного постачання, ступеня виконання їх, виявлення внутрішньовиробничих резервів економії виробничих запасів та оцінка їх впливу на обсяг діяльності тощо.

Матеріальні запаси приймають участь у всіх фазах діяльності підприємства і завдяки вхідним і вихідним потокам зазнають безперервного відновлення. Їх відносять до факторів, що визначають політику підприємства і не тільки як необхідну умову безперебійного функціонування, але і як один з головних показників правильного вкладання них у виробництво та оборот продукції.

Особливості організації обліку та основні засади аналізу виробничих запасів розглянуті на прикладі аграрного підприємства ПАТ «Кагарлицьке».

За результатами нашого дослідження можна зробити наступні висновки: підприємство протягом останніх років нарощує майновий потенціал, а саме вартість активів підприємства зросла вдвічі порівняно з 2014 р. і складала 95660 тис. грн. у 2016 р.

Частка оборотних активів аналізованого підприємства значна і складає в середньому 90% від загальної вартості майна. У динаміці і структурі показників оборотних коштів за аналізований період суттєвих змін не спостерігалось. Хоча, склад оборотних активів має певні особливості: найбільшу питому вагу займає дебіторська заборгованість – 37,7% (2016 р.), запаси складають – 31,2%, і занадто мала частка грошових коштів – менше 1%. Це свідчить про необхідність погашення дебіторської заборгованості для нормального фінансування діяльності підприємства.

Рівень забезпеченості виробничими запасами на досліджуваному підприємстві достатній. Найбільшу питому вагу серед виробничих запасів на підприємстві займала сировина та матеріали сільськогосподарського призначення: 72,3 % у 2014 р., 56,9% – у 2015 р. та 35,2% у 2016 р., але її питома частка має тенденцію до зменшення. При цьому зростає частка палива у структурі запасів: з 12% у 2014 р. до 60 % у 2016 р.

Зміни у структурі запасів досліджуваного підприємства можемо пояснити впливом наступних чинників внутрішнього та зовнішнього середовища: зміни у потребах виробництва, недотримання рівня нормативних витрат на виробництво, транспортування і зберігання, різке підвищення закупівельних цін на паливо, загальний стан економічної ситуації в країні, нестабільність податкового законодавства, умови надання кредитів та відсоткові ставки тощо.

Отже, облік та аналіз матеріальних запасів на виробництві як необхідна складова обліково-аналітичної системи є актуальним напрямом у забезпеченні ефективності виробничої діяльності підприємства.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА АНАЛІЗУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ «ПЛЕМЗАВОД «СТЕПОВИЙ»

Куць Т.В., к.е.н., доцент; Вакуленко В.М. студентка 4 курсу, 5 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Дебіторська заборгованість – це важлива складова оборотних активів підприємства, при цьому зменшення її розмірів сприяє зростанню його платоспроможності. У сучасних умовах особливо зростає роль оперативного

обліку та детального аналізу дебіторської заборгованості з метою попередження виникнення безнадійних боргів.

Аналізуючи оборотні активи, особливу увагу необхідно приділяти динаміці показників обсягу, структури та якості дебіторської заборгованості. Традиційно, дебіторська заборгованість розглядається, як вилучені на певний період часу із господарської діяльності оборотні кошти. Тому чим швидше підприємство одержить гроші від покупців за реалізовану продукцію, виконані роботи та надані послуги, тим кращий є фінансовий стан. Отже, розміри дебіторської заборгованості та їхня динаміка прямо чи опосередковано визначають характер управлінських рішень у виробничо-фінансовій сфері, а неадекватне оцінювання фактичного стану розрахунків з дебіторами може негативно вплинути на реальну оцінку платоспроможності та кредитоспроможності підприємства.

Особливості ведення обліку та основні засади дебіторської заборгованості розглянемо за даними підприємства «Племзавод «Степовий»». Облік дебіторської заборгованості на даному підприємстві здійснюється на рахунках 36 «Розрахунки з покупцями і замовниками», 37 «Розрахунки з дебіторами» та 38 «Резерв сумнівних боргів».

Оборотні активи аналізованого підприємства склали 38,3 % у 2016 р. або 68422 тис. грн., при цьому частка дебіторської заборгованості дорівнювала 31,2 % від загальної вартості оборотних активів.

Структура дебіторської заборгованості за аналізований період суттєво не змінювалась і представлена на рис. 1.1. Як свідчать дані аналізу найбільші частки у 2016 р. займали дебіторська заборгованість за товари, роботи, послуги – 49 % та дебіторська заборгованість за розрахунками за виданими авансами – 48 %. Інша поточна дебіторська заборгованість складає лише 3 %.

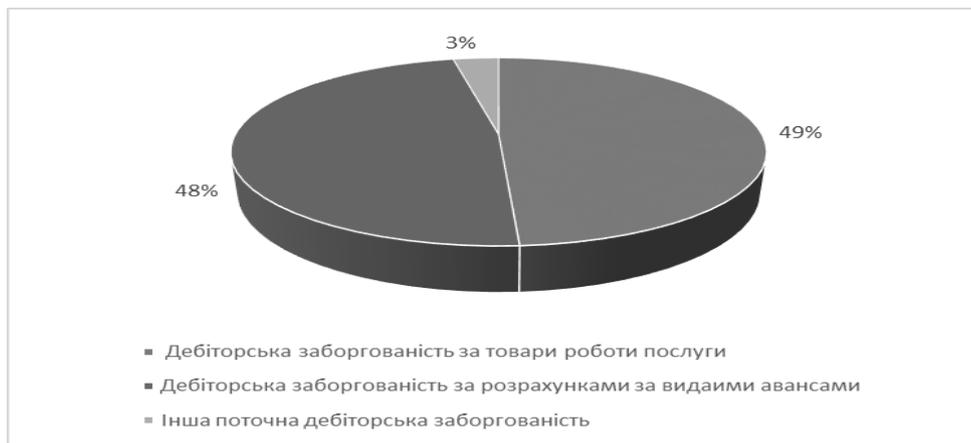

Рис. 1.1. Структура дебіторської заборгованості «Племзавод» Степовий»

В сучасних умовах для оптимізації розміру дебіторської заборгованості на підприємстві необхідно: переглянути укладені контракти з покупцями та класифікувати їх за ступенем довіри, провести аналіз простроченої дебіторської заборгованості, виділити найбільш ризикові договори і посилити з ними роботу щодо стягнення зобов'язань, списати безнадійну дебіторську заборгованість на фінансові результати та в подальшому ретельно вивчати партнерів по бізнесу, створювати резерв сумнівних боргів на підприємстві. Отже, на підприємстві необхідно систематично удосконалювати обліково-аналітичне забезпечення щодо формування, руху і стягнення дебіторської заборгованості, порівнювати її.

ЧИННИКИ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Рябенко Л.М., асистент, Ткаліч Ю.М., студентка 4 курсу,

З групи напрям підготовки «Облік і аудит»

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

м.Київ

Банкрутство – визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше, як через застосування ліквідаційної процедури.

Це поняття з'явилося в період реформування економіки саме тоді стали відомі такі економічні явища як нерентабельність, неплатоспроможність підприємств. Характерними ознаками фінансової кризи підприємства є скорочення попиту на його продукцію, і, як наслідок, зниження обсягів виробництва; зростання заборгованості постачальникам, держбюджету та банкам; затримки з виплатою заробітної плати працівникам.[2]

Основними причинами виникнення неплатоспроможності є:

1) зовнішні фактори кризового розвитку:

- соціально-економічні фактори загального розвитку країни (зменшення національного доходу; зростання інфляції, безробіття; нестабільність податкової системи; зниження рівня реальних доходів населення і т.д.);

- ринкові фактори (суттєве зниження попиту; нестабільність фінансового, валютного ринків; зниження активності фондового ринку тощо);

- інші зовнішні фактори (політична нестабільність, негативні демографічні процеси, стихійні лиха, погіршення криміногенної ситуації та ін.);

2) внутрішні фактори кризового розвитку:

- виробничі (наприклад, неефективний маркетинг, менеджмент; низький рівень використання основних фондів; низький рівень кваліфікації персоналу);

- інвестиційні (суттєва перевитрата інвестиційних ресурсів; недосягнення запланованих обсягів прибутку по реалізованих проектах; неефективний інвестиційний менеджмент);

- фінансові (неефективна фінансова стратегія; низька ліквідність активів; надмірна частка позикового капіталу; зростання дебіторської заборгованості; перевищення припустимих меж фінансових ризиків; неефективний фінансовий менеджмент).[1]

Статистика американських і європейських ринків свідчить, що зі 100 % новостворених компаній лише 20 % продовжують своє існування після 3 років роботи. При чому з цих 20 % після 6 – 8 років існування залишається знову лише 20 %. Якщо підрахувати загальний результат, то тільки 4 – 5 % компаній існують більше 9 – 10 років. Ця закономірність існує в усіх країнах, на всіх типах ринків

Станом на початок 2016 року загальна кількість підприємств, які перебувають у процедурах банкрутства, становить 14 642, що на 6% більше, ніж у 2014 році, та на 29,6 % – ніж у 2012 році. [3]

Згідно з дослідженням Світового банку та Міжнародної фінансової корпорації «Ведення бізнесу – 2016» Україна посіла 145 місце серед 183 країн за показником «закриття бізнесу». Наведені дані є свідченням того, що проблемі банкрутства в Україні не приділяється належної уваги. Отже, своєчасне виявлення кризового стану підприємства, його облік та всебічний аналіз дозволяють попередити неплатоспроможність підприємства на ранніх етапах, в рамках ще не порушеної справи про банкрутство.[2]

Наслідки банкрутства загалом є негативними для України: зменшується кількість підприємств, що призводить до зменшення пропозиції товарів, робіт чи послуг, зростає рівень безробіття і виплат безробітним, зменшуються податкові надходження до держбюджету.

Список використаних джерел

1. Закон України від 14.05.1992 р. із змінами та доповненнями від 06.12.2012 № 5518 VI [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/234312>.
2. Джунь В. Соціальна детермінація формування і застосування законодавства про банкрутство / Джунь В. // Право України. 2001, №12.
3. Кривов'язюк І.В. «Антикризове управління підприємством»: Навч.посібник для студентів ВНЗ. К.:Кондор, 2008. 366с.

НАПРЯМКИ ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БАЗИ АНАЛІЗУ РЕЗУЛЬТАТІВ ДІЯЛЬНОСТІ

Шара Є.Ю., к.е.н, доцент, Тимченко О.О.

студент 4 курсу, 9-групи

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Реформування бухгалтерського обліку, що триває в Україні, має за мету надати дійсним та потенційним інвесторам та кредиторам, в тому числі і зарубіжним, правдиву та неупереджену інформацію про фінансовий стан та результати діяльності суб'єктів господарювання. Здійснені реформи, націлені на те, щоб інформація була зрозумілою та однозначно тлумачилась кожним її користувачем.

Інформація – це один із найбільш вагомих факторів, який суттєво впливає на інтенсивність та ефективність будь-яких, в тому числі й інтеграційних процесів. Інформаційною основою бізнесу є бухгалтерський облік, його кінцевий продукт – фінансова звітність.

«Звіт про фінансові результати» (звіт про сукупний дохід) – підсумок результатів господарювання підприємства за період. Ці результати – основа подальшого існування підприємства, метою якого є отримання прибутку, база для обґрунтування доцільності та умов виділення кредиту, розширення чи згортання інвестицій в підприємство, прийняття поточних управлінських рішень менеджментом підприємства.

Звіт про фінансові результати (звіт про сукупний дохід) є джерелом інформації для здійснення оцінки потенційних змін економічних ресурсів господарюючого суб'єкта, прогнозування майбутніх грошових потоків та здійснення інших видів прогнозів.

Зазначений звіт є однією з найбільш інформативних форм фінансової звітності, оскільки надає інформацію про динаміку прибутку підприємства.

Так, в у «Звіті про фінансові результати» (звіті про сукупний дохід) передбачено додаткове розкриття інформації про елементи операційних витрат у розділі 3 цього звіту. Цей розділ звіту про фінансові результати містить корисну та доцільну для зовнішніх користувачів інформацію. Але його корисність суттєво б виросла, якби відповідні елементи витрат надавались у розрізі видів чи сегментів діяльності. Особливо ж важливою така інформація є для менеджерів підприємства. Тому доцільно у примітках до фінансових звітів, додатково надавати інформацію в складі елементів операційних витрат за такими видами діяльності: виробництво продукції, надання послуг, виконання робіт, витрати на управління, витрати на реалізацію, інші види операційної діяльності.

У Законі України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1] зазначено, що «користувачі фінансової звітності – фізичні та юридичні особи, які потребують інформації про діяльність підприємства для прийняття відповідних рішень».

При формуванні масивів інформаційного забезпечення передбачено використання як узагальненої інформації, що міститься у фінансовій звітності, так і більш деталізованої, джерелами якої можуть бути лише регістри аналітичного обліку, але ці дані не можуть бути використані зовнішніми користувачами, їх використовують при здійсненні внутрішнього аналізу менеджерами підприємства та при проведенні внутрішнього аудиту. Але обґрунтування будь-якого економічного рішення можливе лише з використанням інформації, що міститься в регістрах аналітичного та внутрішнього виробничого обліку. Тому ефективність економічних рішень зовнішніх користувачів фінансової звітності залежить від повноти та достовірності розкриття інформації тими, хто готує цю звітність, а саме: керівництвом та бухгалтером підприємства, а також аудиторами, що готують висновок за результатами аудиторської перевірки. Тому корисною є розробка типового переліку питань, які, як правило, виникають у зовнішніх користувачів з точки зору аналізу фінансових

результатів. Бухгалтер та керівник підприємства, готуючи фінансову звітність, повинні керуватись цим переліком питань, розкриваючи відповідну інформацію в рамках форм фінансових звітів та у примітках до них.

Отже, реалізація функцій управління вимагає ефективного аналітичного інструментарію та відповідного інформаційного забезпечення. Шляхом класифікації аналітичної інформації за групами її користувачів та колом вирішуваних ними проблем рекомендовано застосування загальної схеми формування інформаційного забезпечення аналізу результатів діяльності підприємства.

Список використаних джерел

1. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні [Закон України від 16.07.1999 № 996-XIV]: за станом на 16.01.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>.

2. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. №73 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://buhgalter911.com/Res/NPSBO/NPSBO1.aspx>.

АНАЛІЗ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Шии А.М., к.е.н., доцент, Мамчуровська Я.І., студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Однією з умов досягнення високих кінцевих результатів від виробничої діяльності підприємства й підвищення її ефективності є постійне продумане формування запасів і вміле управління ними. Прийняття рішень щодо управління матеріальними ресурсами впливає на всю господарську діяльність суб'єкта господарювання. Тобто, для будь-якого суб'єкта

господарювання найважливішою функцією стає аналіз забезпечення підприємства матеріальними ресурсами та оцінка ефективності їх витрачання.

Мета аналізу використання виробничих запасів полягає в зниженні частки матеріальних витрат в собівартості продукції [1].

Основними завданнями аналізу виробничих запасів підприємства є:

1. визначення питомої структури асортименту виробничих запасів;
2. встановлення динаміки стану та руху виробничих запасів за центрами відповідальності та за групами;
3. оцінка динаміки витрачання виробничих запасів за напрямками здійснення господарських операцій;
4. оцінка рівня ефективності використання виробничих запасів;
5. виявлення внутрішньовиробничих резервів економії витрачання матеріальних ресурсів і розробка конкретних заходів щодо їх впровадження у практичну діяльність.

Велике значення для підприємства має проведення оперативного аналізу запасів, виявлення законності правильності та економічної доцільності їх придбання, оприбуткування, зберігання, витрачання і використання у процесі виконання виробничої програми [1].

Аналізуючи структуру і склад запасів, обов'язково потрібно враховувати те, що вони повинні бути оптимальними. Щоб досягнути цієї оптимальності, треба провести нормування запасів, налагодити стабільні договірні зв'язки з партнерами-постачальниками, належно забезпечити організацію виробничого процесу [2]. Причиною незадовільного фінансового стану підприємства є нестача чи надлишок запасів. Для таких підприємств рятівною стає японська система управління запасами «Канбан», суть якої полягає в тому, що все виробництво забезпечується матеріальними ресурсами в такій кількості та в такий термін, які необхідні для виконання певного замовлення. Тому, на відміну від традиційного підходу до виробництва, виробник не має загального графіка виробництва, а оптимізує

свою роботу в межах замовлення, за виробничим циклом підрозділу підприємства. Проте на наших вітчизняних підприємствах такій системі буде важко «прижитися» через зберігання нашими виробниками великих партій запасів на складах і страху виробників від підвищення ціни на них в умовах високої інфляції, яка має місце протягом останніх років.

В умовах ринку необхідно здійснювати розрахунок потреби в матеріалах, аналізувати інтенсивність використання виробничих запасів і ефективність виробництва продукції для того, щоб досягнути високого рівня безперебійного виробництва та не допустити його спаду. Важливе значення також потрібно надавати розробленій схемі впливу факторів на запаси готової продукції.

Нові сучасні підходи до управління виробничими запасами сприятимуть ефективності їх управління, а своєчасний аналіз їх формування та використання зменшуватиме вартість утримання запасів, що допоможе підприємствам-виробникам залучати більше інвестицій та залишатись конкурентоспроможними у ринкових умовах.

Список використаних джерел

1. Попович П. Я. Економічний аналіз діяльності суб'єктів господарювання [Текст]: підручник / П. Я. Попович. - 3-тє вид., перероб. і доп. - К.: Знання, 2008. - 630 с.
2. Чумаченко М. Г. Економічний аналіз [Текст]: навч. посібник / М. А. Болух [та ін.]; ред. М. Г. Чумаченко; Київський національний економічний ун-т. - 2.вид., перероб. і доп.. - К.: КНЕУ, 2003. - 555 с.

*Секція 4. Інформаційні технології в розвитку обліку, оподаткування,
контролю і аналізу*

**MANAGING ASSETS AND INVENTORY
USING MODERN TECHNOLOGIES**

Venheruk N.P., Candidate of Economic Sciences, docent;

Babiienko Y.S., fourth-year student, 5th group «Accounting and audit»

National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine, Kyiv

A current asset whose ending balance should report the cost of a merchandiser's products awaiting to be sold. The inventory of a manufacturer should report the cost of its raw materials, work-in-process, and finished goods. The cost of inventory should include all costs necessary to acquire the items and to get them ready for sale.

Mobile technology coupled with QR codes can simplify our inventory management and asset tracking process and make it more efficient. Using mobile inventory management based on QR codes (or even regular barcodes), employees can record inventory transactions in the field, away from the office computers. They will record transaction at the moment it happens by simply scanning QR code (or barcode) with a smartphone. Not only it gives us accurate real time snapshot of our inventory and assets, but also saves money on purchasing scanning hardware.

We decision on what to track will affect the way we are printing QR code labels. We can pre-print labels with QR codes for such items or order pre-printed labels. Then we attach label on each item as it arrives in the warehouse. If our items have manufacturer's barcode, in most cases we can use it instead of a QR code. We still will be able to scan it with your smartphone and track the item. If we are keeping consumable items in boxes or containers, it is sufficient to print one

QR code label and stick it on the container. When printing QR code labels, we also need to consider these factors: *size, material, printer, print in-house or order.*

In order to implement inventory management or asset tracking system using QR codes and smartphones we need a software that will record and report changes and current state of inventory, and mobile application that we will use for QR codes scanning. The software (usually web-based) and mobile application work together: software knows what to encode into QR code so that application will be able to read and process it, and mobile app knows what information to expect in QR code, and how to send information back to the web application.

In order to track quantity or other parameters, we need a starting point. Therefore, after the items are entered or imported into a database and QR code labels are attached, the next step is to enter initial state of the items - it may be current inventory count for consumable items, current location of an asset, and anything else that we plan to track. At this stage of the process, having smartphone application is a big plus. With the application on the smartphone, we can work around with your smartphone instead, scan QR codes or barcodes on the items, and enter quantity or other required parameters - data will be transferred to the central database.

In other cases, however, we need to keep track of items in various locations. There are multiple examples of this situation: we may need to keep track of office assets, leased equipment, equipment and assets that are in use on various remote job sites, and are moved from one site to another. If we are a service company, we may need to track an item from the warehouse to the service van, know what items each technician has on-hand and, perhaps what is installed on the client's site.

In this situation, it is important to also be able to transfer items between different locations or people, and be able to see a list of items at any location or with any employee or client.

An initial investment of time and money will pay off big time when your employees will not need to spend countless paid hours trying to manually reconcile

inventory, your valuable assets won't get lost and we won't fail a project because we unexpectedly ran out of supplies or cannot locate necessary equipment.

References

1. Steven Bragg – Accounting Controls Guidebook – Third Edition – 2016.
2. David J. Piasecki – Inventory Accuracy: People, Processes, & Technology – 1st Edition – 2003.

МЕДИЧНЕ СТРАХУВАННЯ В УКРАЇНІ: РОЗРОБКА НОВИХ ПРОДУКТІВ

Вареник В.М., к.е.н., доцент; Макоткіна О.В., студентка 4 курсу, групи ФК-14, спеціальності «Фінанси і кредит»
Університет імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро

Важливим є виокремлення найважливіших рекомендацій щодо удосконалення послуг страхових компаній для підвищення ефективності їх роботи. Наведемо в табл. 1 порівняльну характеристику вже існуючих продуктів страхових компаній і ті, які необхідно ввести.

Таблиця 1

Характеристика існуючих продуктів страхових компаній і ті, які необхідно ввести

Існуючі страхові продукти	Страхові продукти, запропоновані авторами
Електронне здоров'я - електронна реєстратура та рецепт [1]	«Gold-пакет» для VIP клієнтів: Пакетні послуги партнерам
Широкий спектр програм	Система знижок
Асістанські (диспетчерські) центри [2]	Кредитування
Спілкування мовою клієнта	Call-центр
	Плата за емоцію
Виплати відшкодування [3]	Крос-продажі
	Знижка при кредитуванні
	Пільгові пакети
	Пакет «Сімейний»
	Емоція дітей

Страховикам доводиться удосконалювати вже існуючі продукти, щоб залучати клієнтів і підвищувати ефективність своїх послуг. Таким чином, запропоновано ввести такі нові продукти:

«Gold-пакет» - це продукт, в який входить комплекс послуг для постійних клієнтів, такі послуги, як: пакетні послуги партнерів, система знижок і кредитування. Call-центр – центр, який надасть можливість клієнтам отримати будь-яку інформацію, наприклад: які лікарі є в той чи іншій лікарні, яка входить в програму, завантаженість лікарів, виклик лікаря додому і т.і. цілодобово. Плата за емоцію – це такий продукт, який дає змогу клієнтам отримати маленькі радощі життя. Крос-продажі (cross selling) - це продаж різних послуг або товарів одному клієнту. Знижка при кредитуванні – опція, пов'язана з крос-продажами: якщо нами придбано медичне обладнання за рахунок кредиту від банку-партнера, тоді власнику цього договору надається певна знижка на поліс страхування, так само і банк. Пільгові пакети включають ряд додаткових пакетів, які можна отримати при страхуванні. Це - пакет «Студент», пакет «Пенсіонер», пакет «Страхова-Банк», пакет «Сімейний». Емоція дітей – додаткова послуга при відвідуванні клініки, яка є в програмі страхування. Тобто, якщо мати і батько з дитиною прийшли до лікаря, залишають на момент відвідування лікаря дитину у кутку творчості. Таким чином, задоволені всі і дитина, і батьки.

Отже, запропоновані програми дадуть можливість страховим компаніям залучати більше клієнтів і отримувати додаткові прибутки.

Список використаних джерел

1. В Днепре запускают программу «Электронное здоровье». [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://dcsi.dp.ua/novini-dnipropetrovschini/noviy-format/v-dnepre-zapuskaiut-programmu-elektronnoe-zdorov_e.

2. Залетов О. «Асистанс» та його особливості на страховому ринку / О. Залетов // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. - 2012. - Вип. 133. - С. 21-25. [Електронний ресурс] –

Режим доступу: http://papers.univ.kiev.ua/1/ekonomika/articles/zaletov-o-ssistance-and-its-features-in-the-insurance-market_18781.pdf.

3. Практика отримання коштів від страхових компаній. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://vidshkoduvannya.com/praktyka-otrymannya-koshtiv-vid-strahovyh-kompanij/>.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ ОБЛІКУ

Венгерук Н.П., к.е.н., доцент; Лебедева О.О. студентка 3 курсу, 4 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Питання впровадження обліково-економічного програмного забезпечення завжди є надзвичайно дискусійними, тобто такими, що їх завжди по-різному розуміють представники різних задіяних професійних груп (бухгалтерів, керівників підприємств, працівників інформаційних технологій відділів підприємств, представників фірм-розробників, науковців). Усі проблеми, пов'язані з працівниками інформаційних технологій в управлінні, обліку та контролі, – це складові однієї великої проблеми впровадження. В деяких джерелах успішність впровадження автоматизованих систем управління підприємством зазначається на рівні лише 26%. Втім, не менш як 60 % підприємств змогли комплексно автоматизувати свій бухгалтерський облік.

Основним чинником, який свідчить про те, що підприємство має проблеми із впровадженням програмного забезпечення, є ситуація, коли кошти на автоматизацію вже витрачені та на визначену дату програмне забезпечення не виконує тих функцій, які, як планувалось, мали бути реалізовані. У подальшому проект може розвиватися за двома сценаріями: перший – керівництво підприємства через небажання припуститись

повторної помилки вже не йде на додаткові витрати, і проект закривається; другий – поступово, зусиллями великого штату програмістів система переписується, Іноді майже повністю, і в такому вигляді вводиться в експлуатацію.

Виділимо три найбільш важливі проблеми, про які слід пам'ятати при впровадженні, а саме: загальної організації бізнесу й обліку; грошових коштів та облікових та технічних кадрів. Всі ці проблеми взаємопов'язані. Вирішення хоча б однієї з них спрощує вирішення інших. Наприклад, якщо підприємство від початку готове вкладати значні кошти у впровадження системи, то залучення сторонніх консультантів та суттєве оновлення (і навчання) штату власних фахівців значно сприятимуть успіху проекту.

Основними перевагами, які можуть отримати підприємства від упровадження комп'ютерних облікових інформаційних систем відрізняються за характером і обсягом залежно від завдань проекту автоматизації. Вони можуть бути такі: автоматизація діяльності підприємства в цілому, автоматизація винятково бухгалтерії (фінансового та податкового обліку), автоматизація бухгалтерського обліку, але з метою отримати також інформаційний інструмент, який би давав змогу вирішувати поточні управлінські завдання. Як показала практика, впровадження на українських підприємствах, віддачу від інвестицій в автоматизовану систему управління отримують за рахунок: своєчасного оперативно-виробничого планування й обліку виробництва, що дає можливість на 20-30% знизити втрати, уникнення не облікованих недостач, зниження дебіторської заборгованості за рахунок її всебічного, персоніфікованого контролю.

Отже, незважаючи на наведені проблеми, альтернативи інформаційним обліковим технологіям в середньостроковій перспективі як у бухгалтерів, так і у керівників немає. І це стосується підприємств будь-яких розмірів і галузей. Питання тільки в тому, який варіант автоматизації обрати, як і з ким його здійснити і скільки це коштуватиме.

Список використаних джерел

1. Кошик В. Автоматизація обліку праці та заробітної плати на сучасному етапі / В.Кошик // Економічний дискурс. – 2014. – Вип. 2. – С. 342–344.
2. Гапоненко В.О. Вибір автоматизованої програми для ведення бухгалтерського обліку на підприємстві / В.О. Гапоненко // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://xreferat.com/14/4454-1-vib-r-avtomatizovano-programi-dlya-vedennya-buhgalters-kogo-obl-ku-na-p-dpri-mstv.html>

ОСОБЛИВОСТІ КАДРОВОГО ОБЛІКУ В ПРИКЛАДНОМУ РІШЕННІ «ЗАРПЛАТА ТА УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ДЛЯ УКРАЇНИ»

Венгерук Н.П., к.е.н., доцент; Остапенко В.О., студент 3 курсу, 4 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Для реалізації кадрової політики підприємства, автоматизації різних служб підприємства, починаючи від служби управління персоналом і лінійних керівників до працівників бухгалтерії, а також для комплексної автоматизації розрахунку заробітної плати постає питання необхідності використання такої програми як «Зарплата та управління персоналом для України». Адже даний ресурс дозволяє зменшити затрати часу та підвищити ефективність роботи окремих підрозділів або ж працівників.

Конфігурація «Зарплата та управління персоналом» корисна в напрямках: планування потреб у персоналі, забезпечення бізнесу кадрами, управління компетенціями й атестація працівників, управління навчанням персоналу, управління фінансовою мотивацією персоналу, ефективне планування зайнятості персоналу, облік кадрів і аналіз кадрового складу, трудові відносини, у тому числі кадрове діловодство, розрахунок заробітної

плати персоналу, управління грошовими розрахунками з персоналом, включаючи депонування, вирахування регламентованих законодавством податків і внесків з фонду оплати праці, відображення нарахованої зарплати й податків у витратах підприємства.

Даний програмний продукт являється помічником у розв'язанні таких важливих завдань як планування використання робочого часу, проведення заходів і участь працівників у внутрішніх і зовнішніх заходах підприємства, а також швидкої передачі інформації між підрозділами підприємства. Для управління компетенціями - забезпечує оцінку персоналу, включаючи контроль результатів і якості оцінки. На підставі оцінки працівника (атестації) приймаються ключові кадрові рішення: приймання на роботу, ротації, зміну оплати праці, звільнення. Планування потреб у людських ресурсах здійснюється в кадровому плані. Вихідні дані для планування можуть надходити з виробничих систем. Підсистема навчання персоналом дозволяє планувати навчання персоналу й контролювати ефективність навчальних заходів. Для управління компетенціями конфігурація «ІС: Зарплата та управління персоналом України» забезпечує оцінку персоналу, включаючи контроль результатів і якості оцінки. Даний програмний продукт дозволяє зберігання службової інформації про підрозділ, де значиться працівник, його посаду, службові телефони й іншу контактну інформацію. Таким чином, Програмний продукт забезпечує утримання регламентованих законодавством податків з фонду оплати праці: податку на доходи фізичних осіб, внесків у фонди соціального страхування. Гнучка реалізація обліку нарахованої зарплати й податків дозволяє довільним чином налагодити порядок відображення цих сум у витратах підприємства, отримати аналітичну звітність за підсумками розрахунків.

Список використаних джерел

1. Про оплату праці : Закон України, прийнятий Верховною Радою України від 24.03.1995 р., № 108/95- ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/108/95-вр>.

2. Кошик В. Автоматизація обліку праці та заробітної плати на сучасному етапі / В.Кошик // Економічний дискурс. – 2014. – Вип. 2. – С. 342–344.

3. 1С: Зарплата і Управління Персоналом 8 для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://medias.com.ua/files/opys_progrm/1C8-ZUP.pdf.

ФАКТОРИ ЗАСТОСУВАННЯ АВТОМАТИЗОВАНОЇ СИСТЕМИ ОБЛІКУ

Венгерук Н.П., к. е. н., доцент; Турик І.В., студентка 3 курсу, 4 групи напрям
підготовки «Облік і оподакування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Фінансова діяльність, як відомо, нерозривно пов'язана із загальним політичним і економічним станом держави. Тому, за сучасних умов збільшуються потреби в оперативній, якісній, та повній обліковій інформації. Як для системи управління підприємством так і для користувачів різних категорій, важливим чинником, який сприяє своєчасному забезпеченню обліковою інформацією власників, бухгалтерів, інвесторів та інших користувачів є застосування автоматизованих комп'ютерних інформаційних систем обліку.

Метою впровадження сучасних програмних технологій з обліку, є створення комп'ютерної інформаційної системи обробки даних, яка б забезпечила наступні якості: функціональна повнота, своєчасність, функціональна надійність, економічна ефективність, що забезпечить підвищення ефективності виробничо-гоподарської діяльності економічного об'єкта, покращення його техніко-економічних показників, соціальних умов, підвищення рівня кваліфікації персоналу та досягнення інших результатів.

Проте, застосування таких систем містить як переваги так і певні негативні прояви. Такі фактори детально розкрито в Таблиці 1.

Таблиця 1

Переваги та негативні фактори при використанні автоматизованих інформаційних систем ведення обліку вітчизняними підприємствами

Позитивний результат впровадження інформаційних систем на підприємстві	Переваги, які отримує підприємство від впровадження інформаційних систем ведення обліку	Негативні фактори, які зумовлюють нераціональність використання інформаційних систем ведення обліку на підприємстві
<p>впорядкування обліку;</p> <ul style="list-style-type: none"> – збільшення кількості інформації, що отримується в процесі обліку; – чітка постановка завдання; – зниження кількості помилок; – підвищення оперативності та якості обліку; – своєчасне діагностування проблем; – підвищення якості та достовірності нормативно-довідкової інформації; – підвищення оперативності самої інформаційної системи. 	<ul style="list-style-type: none"> – економія оборотних засобів; – зниження виробничого браку; – скорочення витрат на адміністративно-управлінський апарат; – зростання ефективності виробничих потужностей; – зниження операційних, управлінських, комерційних і транспортних витрат; – зниження страхових запасів на складах; – зменшення циклу реалізації продукції та витрат часу на здійснення господарських операцій. 	<p>Використання багаторівневої технології проектування, яка впроваджується спеціалістами різної спеціальності та кваліфікації; – тривале проектування систем;</p> <ul style="list-style-type: none"> – технічна неможливість та/або економічна неефективність комп'ютеризації функцій управління, що не забезпечують прямого доступу працівників до інформації; – надмірно централізована обробка інформації; – роздільне функціонування систем інформаційного забезпечення в галузях виробничої, маркетингової, організаційної, фінансової, кадрової та бухгалтерської діяльності підприємства

Таким чином, інформатизація та автоматизація обліку значною мірою збільшує ефективність роботи облікових працівників, поліпшує внутрішній та зовнішній контроль над фінансово-господарською діяльністю підприємства, що у результаті підвищує ефективність управління підприємством та забезпечує високу результативність його роботи.

Список використаних джерел

1. Букало Н.А. Автоматизація обліку в сучасних умовах / Н.А. Букало // Збірник наукових праць ЧДТУ. Серія «Економіка». – 2013. – Вип. 33. – Ч. II. – С. 56.
2. Славкова О.П. Автоматизація обліково-аналітичних процедур отримання інформації / О.П. Славкова, С.А. Гаркуша // Наукові праці Полтавської державної аграрної академії. Т. 1. – 2013. – Вип. 2 (7). – Полтава: ПДАА. – С. 19–25.

ОСОБЛИВОСТІ ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ У ПРОГРАМІ «М.Е.DOC»

Герменчук Г.О., старший викладач, Харченко А.О., студентка 4 курсу,
5 групи напрям підготовки «Облік і Аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

В останні роки широке використання Інтернету сприяло формуванню, так званого інформаційного суспільства, головним ресурсом комунікації якого є – інформація. Це зумовило появу електронних документів, електронного цифрового підпису, електронного документообігу та нових носіїв інформації.

Система «М.Е.Дос» призначена для обміну електронними документами з контролюючими органами (подача електронної звітності, реєстрація податкових накладних в ЄРПН), а також партнерами та контрагентами (обмін рахунками, актами та податковими накладними, договорами та іншими юридично значущими документами). Модуль «Електронний документообіг» спеціально розроблений для того щоб зберігати ресурси і час підприємця. Програма не тільки полегшує роботу, а й надає можливість зробити бізнес-процеси у суб'єкта господарювання більш дієвими.

Статтею 5 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» визначено, що електронний документ (ЕД) – це документ, інформація в якому зафіксована у вигляді електронних даних, включаючи обов'язкові реквізити документа, склад та порядок розміщення яких визначається законодавством [1]. При цьому ЕД може бути створений, збережений, переданий, і перетворений електронними засобами у візуальну форму з відображення даних, електронними засобами або у паперовому форматі.

Обов'язковим реквізитом електронного документа є електронний цифровий підпис, який використовується для ідентифікації користувача електронного документа іншими суб'єктами електронного документообігу. Електронний документ на який накладається електронний підпис отримує статус оригіналу та наділяється повною юридичною силою [2].

Зокрема, до декількох секунд зводиться процес реєстрації податкових накладних (відповідно до Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України» з 01.01.2015 реєстрація всіх податкових накладних є обов'язковою). Завдяки модулю «Електронний документообіг» цикл завірення первинних документів та їх доставка контрагентам відбувається у програмі досить зручно і швидко .

Переваги модуля «Електронний документообіг» у програмі «М.Е.Дос»:

- законодавством України підтверджується оригінальність документа;
- передбачений контроль на всіх етапах процесу обміну електронними документами;
- адресату гарантуються доставка електронних документів і відповідь на них;
- за рахунок скорочення часу на обмін документами здійснюється підвищення ефективності бізнес-процесів;
- простота і зручність у використанні;
- надійність, підтверджена досвідом обміну електронними документами провідними компаніями в усьому світі.

Отже, узагальнене поняття електронний документообіг можна тлумачити як інформаційні технології, що реалізують життєвий цикл електронного документа. При цьому систему електронного документообігу можна визначити як автоматизовану систему оброблення інформації, що реалізує електронний документообіг та спряжену з іншими системами документообігу.

Список використаних джерел

1. Про електронні документи та електронний документообіг : Закон України від 22 травня 2003 р. № 851-IV: [Електронний ресурс] – Режим доступу: [http:// www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua).
2. Про електронний цифровий підпис: Закон України від 22 травня 2003 р. № 852-IV: [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.

АВТОМАТИЗОВАНА СИСТЕМА ОБЛІКУ КАДРІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Калюга Є.В., д.е.н., професор, Намазило А.О., студентка 3 курсу, 5 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

В умовах зростаючих вимог ринку та потреб клієнтів, зростаюча регуляторна складність та зростання внутрішніх очікувань, бухгалтерського обліку та фінансування постійно піддаються впливу, щоб вивчити нові стратегії скорочення витрат на робочі місця та підвищення ефективності, саме тому дана тема є актуальною.

Сьогодні кадрова робота складається в цілому комплексі організаційних заходів і грамотних кроків, спрямованих на максимальне використання професійних здібностей персоналу. Якщо співробітники підприємства будуть правильно мотивовані і зацікавлені в ефективному

виконанні своїх обов'язків, підприємство зможе вести продуктивну боротьбу з конкурентами. Складно сьогодні уявити успішну компанію без відділу кадрів, робота якого на підприємстві полягає у веденні, обліку та супроводі персоналу.

Якщо робота з обліку кадрів на підприємстві ведеться погано або неякісно, це призводить до найсерйозніших наслідків - порушується взаємодія між окремими підрозділами, погіршується робота відділів. В цілому, це веде до зниження ефективності роботи всієї компанії.

Підприємства регулярно подають до органів управління трудовими ресурсами звіти про структуру і ступень забезпеченості своїх потреб у кадрах, в яких персонал групується за різними ознаками: професійно-кваліфікаційним рівнем, статевими характеристиками, рівнем освіти, стажем роботи тощо, і складання таких звітів теж передбачає проведення аналізу кадрового потенціалу фірми. При зміні ділової активності підприємства воно повинно завчасно подбати про вивільнення персоналу, діяти відповідно до вимог трудового законодавства.

У структурі систем автоматизації кадрової діяльності можна виділити наступні групи продуктів:

а) вільно поширюване програмне забезпечення, що виконує окремі кадрові функції. До недоліків таких продуктів можна віднести відсутність їх супроводу авторами;

б) власні розробки компаній із залученням штатних програмістів і ІТ-фахівців. Такі програмні продукти, з одного боку, зменшують витрати на придбання, але підтримка і супровід зазвичай коштують чималих грошей;

в) спеціалізовані системи, до складу яких включено модуль по роботі з кадровими даними. Такі системи відрізняються низькою функціональністю з погляду роботи з персоналом - зазвичай включають облікові розрахункові функції та функції кадрового діловодства;

г) найбільш затребуваними на сьогоднішній день є комплексні системи автоматизації управління персоналом.

Отже, в умовах сучасного розвитку бізнесу обсяг даних щодо кожного працівника, його кар'єрне зростання, зміни окладу, нарахування премій та штрафів, використання відпусток, понаднормової роботи тощо настільки великий, що ведення кадрового діловодства з нуля й кожного дня стає дедалі важчим. Певною мірою в цьому допомагають комп'ютеризовані програми. Втім, досі людський фактор відіграє найбільш значущу роль у кадровій політиці підприємства. Це не проста скрупульозна робота, до якої ставляться високі вимоги, адже інформація про кадри щомісячно, щоквартально й щорічно надходить до державних та місцевих пенсійний фонд тощо.

Список використаних джерел

1. Accounting Process Automation. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.blackline.com/accounting-process-automation>.
2. Автоматизована система обліку кадрів на підприємстві. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.kazedu.kz/referat/55651>.
3. Облік персоналу й кадрове діловодство. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zkg.ua/oblik-personalu-j-kadrove-dilovodstvo/>.

МЕТОДИКА КОНТРОЛЮ РОЗРАХУНКІВ З ПРАЦІВНИКАМИ В УМОВАХ АВТОМАТИЗОВАНОЇ ОБРОБКИ ДАНИХ

Кузик Н. П., к.е.н. доцент; Мороз О.А., магістр 2 курсу,
спеціальності «Облік і оподаткування»
*Національний університет біоресурсів і
природокористування України, м. Київ*

Ведення обліку розрахунків з працівниками є одним з найбільш важливих і об'ємних напрямків ведення обліку будь-якого суб'єкта господарювання. Для цілей контролю у цій частині використовують також

великі масиви інформації та застосують багато і різноманітних методичних прийомів. А тому необхідність автоматизації не викликає сумнівів.

Із впровадженням сучасних прогресивних інформаційних систем обліку кардинально змінюється характер і зміст бухгалтерської роботи, скорочується частка технічних процесів, заснованих на ручній праці. Автоматизація обробки, аналізу і контролю інформації з питань оплати праці забезпечує своєчасність складання фінансової звітності і прийняття оптимальних управлінських рішень. Не потребують обґрунтування переваги застосування інформаційних систем, або спеціалізованих програмних продуктів. Проблемним питанням сьогодення залишається їх правильний вибір і вміле використання [2]. І якщо в системі бухгалтерського обліку існує чимала альтернатива, то для цілей контролю, особливо внутрішньогосподарського, питання залишається відкритим. Здебільшого суб'єкти контролю використовують в якості доказів накопичену інформацію, бази даних, а процедури контролю продовжують виконувати ручним способом. Для вирішення питання функціонування інформаційних систем управління контролем вважаємо доцільним скористатися існуючим зарубіжним і, навіть, уже вітчизняним досвідом застосування спеціальних програмних продуктів внутрішніми аудиторами. Так, зокрема програма TeamMate використовується понад 2500 суб'єктами господарювання по всьому світу [1]. Ця програма забезпечує здійснення контролю в таких аспектах як: ризик-орієнтоване аудиторське планування; документування результатів контролю; перевірка створених документів уповноваженими особами, контроль розподілу часу та ресурсів на виконання тих чи інших проектів і завдань; моніторинг аудиторських завдань, виявлених недоліків та рекомендацій. Програма TeamMate дає можливість виявляти пропуски і дублювання, здійснювати тестування розрахунків та інших операцій за об'єктами обліку, виявляти випадки шахрайства.

Користується попитом програмний продукт MKinsight [1], який має багато функцій, що можуть бути використаними для здійснення

трудозатратних процедур контролю розрахунків з працівниками. Зокрема, існуючі звіти за шаблонами, графічна звітність, експорт звітності в Excel, можливість створення онлайн-бібліотек з будь-якими електронними документами (закони, інструкції та інші нормативні акти, яких при до речі, при здійсненні контролю розрахунків з працівниками використовують чимало). Використання такого програмного продукту забезпечує оперативність і ефективність процедур і виконуваних завдань з великими масивами інформації, що, знову ж таки, характерно для контролю розрахунків з працівниками підприємства. Необхідно зауважити, що контроль розрахунків передбачає не лише перевірку даних. Важливою складовою є здійснення аналітичних процедур для забезпечення управлінців корисною інформацією. Вище зазначені програмні продукти містять аналітичні інструменти, готові до використання стандартні види аналізів та тестів.

Отже, сьогодні неможливо успішно виконувати контрольню-аналітичні функції, орієнтуючись на паперові носії та сформовані дані у програмі Excel. Для цілей контролю розрахунків з працівниками підприємства, який передбачає перевірку великих масивів інформації, та ще й в умовах динамічного законодавства усе таки є можливість вибору і адаптації спеціалізованих програмних продуктів.

Список використаних джерел

1. Койдан К. Курс на автоматизацію: інноваційні системи управління аудитом для оптимізації роботи аудитора / К. Койдан // Аудитор України. –2017. – № 5 (258). –С. 30–35.
2. Яровенко Г. М. Автоматизація аудиту розрахунків з оплати праці / Г. М. Яровенко, Т. О. Басенко. // Ефективна економіка. –2012. – № 3. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2012_3_16.

ОБЛІК ТРАНСПОРТНО-ЗАГОТІВЕЛЬНИХ ВИТРАТ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ КУПІВЛЕЮ ЗАПАСІВ У ПРИКЛАДНОМУ РІШЕННІ «БУХГАЛТЕРІЯ 8 ДЛЯ УКРАЇНИ»

Литвиненко В.С., к.е.н., доцент; Андрейчук А.С., студент 1 курсу
магістратури, напрям підготовки «Облік і оподаткування»
*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Питання автоматизації обліку виробничих запасів набуває все більшого значення оскільки традиційне їх представлення перестало влаштовувати користувачів інформації. У зв'язку з цим доречним завданням є організація обліку однієї з його складових частин – транспортно-заготівельних витрат (ТЗВ) у конфігурації «Бухгалтерія 8 для України».

Транспортно-заготівельні витрати є складовою витрат, які згідно ПСБО 9 «Запаси» формують первісну вартість (собівартість) запасів, придбаних за плату. На практиці використовуються два методи обліку таких витрат: метод прямого розподілу та метод окремого субрахунку.

Підприємство, використовуючи метод прямого розподілу витрат при закупівлі товарів у контрагента, включає ТЗВ у собівартість товару. Надходження запасів у конфігурації «Бухгалтерія 8 для України» реєструється документом «Надходженням товарів та послуг». ТЗВ у цьому випадку нараховуються документом «Надходження додаткових витрат», який вноситься на підставі первинного документу «Надходження товарів та послуг». У даному документі зазначається сума витрат, яку слід розподілити та спосіб розподілу витрат між запасами. Можливі варіанти: «За кількістю», «За сумою» чи довільний розподіл. Розподіл за обраним способом здійснюється автоматично під час проведення документу, однак за необхідності це можна зробити вручну або застосувавши обидва варіанти одночасно.

У документі «Надходження додаткових витрат» вказуються наступні параметри: постачальник послуг (Контрагент + Договір + Документ розрахунків), сумові параметри (Сума, % ПДВ, Сума ПДВ) та назва послуги (Зміст).

За одним актом, вартість послуг ТЗВ, можна розподілити на запаси з кількох прибуткових документів. У цьому випадку таблиця «Товари», що містить номенклатуру придбаних запасів, заповнюється в декілька етапів: спочатку обирається перший документ (дія «Заповнити за надходження»), далі по черзі інші накладні (дія «Додати з надходження»).

У момент проведення документу в обліку відображається:

- збільшення вартості запасів на складах на суму ТЗВ;
- утворення заборгованості перед постачальником послуг за рахунком обліку, що вказаний на закладці «Рахунки розрахунків»;
- у разі потреби створюється кореспонденція рахунків із заліку авансу;
- реєстрація очікуваного ПК ПДВ.

Головний недолік методу прямого розподілу проявляється у складності ділення ТЗВ між запасами у разі великої їх номенклатури.

При обліку витрат на окремому субрахунку ТЗВ не включають у собівартість виробничих запасів. Вони обліковуватимуться у програмі «Бухгалтерія 8 для України» на рахунку 2000. Надходження запасів обліковується тим самим документом, що і в першому прикладі.

ТЗВ нараховуватимуться окремим документом як закупівля послуги. Створюється документ «Надходження товарів та послуг» та одночасно заповнюється таблична частина «Послуги». Рахунок затрат вказується 2000 (ТЗВ (виробничі запаси)), а у полі «Аналітика» зазначається номенклатурна група, на яку будуть розподілятися дані витрати.

Суму ТЗВ щомісячно розподіляють між сумою залишку виробничих запасів станом на кінець звітнього місяця та сумою використаних запасів що вибули. Сума ТЗВ, яку відносять до запасів, що вибули, розраховується як добуток середнього відсотка ТЗВ і вартості запасів, що вибули.

Розподілена частка ТЗВ що належить до вартості запасів що вибули, списується у дебет тих рахунків, на які списано вартість запасів за обліковими цінами.

Автоматизований облік ТЗВ дає змогу поліпшити організацію ведення даної ділянки обліку, підвищити продуктивність праці облікового персоналу, покращити якість облікових даних.

Список використаних джерел

1. Блок-схема документообігу при купівлі / поверненні товарів / запасів [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://csoprocom.com.ua/info/ed_mat/dest/Shema-osnovnogo-dokumentoorota-pri-zakupkah.pdf?download.

2. Івахненко С.В. Інформаційні технології в організації бухгалтерського обліку та аудиту: навч. посіб. / С.В. Івахненко. – К.: Знання. – Прес., 2008. – 343 с.

МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ОБЛІКУ КАПІТАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ У КОНФІГУРАЦІЇ «БУХГАТЕРІЯ 8 ДЛЯ УКРАЇНИ»

Литвиненко В.С. к.е.н, доцент; Мендик О.І., студентка 4 курсу 4 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Оскільки рівень комп'ютеризації бухгалтерського обліку в Україні зростає великими темпами, основною передумовою успішного розвитку та ефективного функціонування автоматизованого робочого місця є відповідне програмне забезпечення.

На даний час найбільш пристосованою для умов агропромислових підприємств України є програмний продукт «Бухгалтерія 8 для України».

У типовій конфігурації облік необоротних активів розділений на три підсистеми:

- Малоцінні активи (МНА і МШП);
- Основні засоби та МНА;
- Нематеріальні активи [1].

Вибір підсистеми слід обирати у момент оформлення покупки, в залежності від того, як передбачається вести облік необоротних активів. Для обліку капітальних інвестицій передбачено використання підсистеми «Основні засоби», що дає можливість отримувати інформацію щодо кожного об'єкта, а знос може нараховуватися будь-яким методом, та підсистеми малоцінних активів (МНА та МШП), яка дає можливість групового та кількісного обліку однорідних активів, при цьому знос може нараховуватися тільки методом 100% під час передання в експлуатацію або 50%x50%.

До введення в експлуатацію матеріальні необоротні активи обліковуються на рахунках 1521 «Придбання основних засобів» або 1531 «Придбання інших необоротних матеріальних активів», у тому випадку, якщо до введення в експлуатацію не передбачається збільшення їх первісної вартості, відображення в обліку операції придбання таких активів використовується документ «Надходження товарів та послуг» з видом операції «Устаткування». Якщо ж передбачається збільшення первісної вартості активу до введення в експлуатацію (списання власних матеріалів, послуги зовнішніх контрагентів та власних підрозділів,), вони обліковуються на рахунках обліку: 1522 «Виготовлення та модернізація основних засобів» або 1532 «Виготовлення та модернізація інших необоротних матеріальних активів» і використовується документ для оформлення операції придбання «Надходження товарів та послуг» з видом операції «Об'єкти будівництва» [2].

Після оформлення документа «Надходження товарів та послуг» капітальні інвестиції приймаються до обліку основних засобів документом

«Введення в експлуатацію основних засобів». За допомогою даного документа можна ввести в експлуатацію об'єкт з видом «Устаткування».

Таким чином, використання конфігурації «Бухгалтерія 8 для України» прискорює процес обліку капітальних інвестицій, дозволяє більш ефективно працювати робітникам бухгалтерії, адже за декілька хвилин у цій програмі можна зробити первинну та звітну документацію, а інформація при цьому зберігається у системі зручних структурованих реєстрів.

Список використаних джерел

1. Придбання основних засобів та інших матеріальних необоротних активів: коротко про все [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://csoprocom.com.ua/info/ed_mat/dest/Nadhodjennya_OS.PDF.
2. Сусіденко В. Т. Інформаційні системи і технології в обліку. [текст] навч. посіб. / В. Т. Сусіденко. – К.: «Центр учбової літератури», 2016. – 224 с.

ХАРАКТЕРИСТИКА МОЖЛИВОСТЕЙ СУЧАСНИХ АВТОМАТИЗОВАНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ЩОДО ОБЛІКУ ГОТОВОЇ ПРОДУКЦІЇ

Слесар Т.М., к.е.н, доцент; Гавриленко О.С., студентка

4 курсу, 5 групи напрям підготовки «Облік і аудит»

Національний університет біоресурсів і природокористування

України, м. Київ

Успішна діяльність будь-якого підприємства залежить від рівня економічної ефективності виробництва та реалізації готової продукції. Питання обліку і аналізу готової продукції є досить актуальним тому, що її реалізація є важливою проблемою в діяльності сучасних підприємств і саме завдяки виробництву та реалізації готової продукції вони отримують прибуток. Удосконалення обліку готової продукції і її використання є

основним способом досягнення економічної ефективності діяльності підприємства.

Проблеми обліку виробництва готової продукції та її використання вивчали вітчизняні та зарубіжні економісти. Найширше проблеми обліку розглянуто в працях вітчизняних вчених Бутинця Ф.Ф., Голова С.Ф., Єфіменка В.І, Мурашка В.М, Савченка В.Я. та інших.

Готова продукція являє собою виріб або напівфабрикат, роботу, послугу, що пройшли всі стадії технологічної обробки на даному підприємстві та відповідають затвердженим стандартам або технічним умовам, договору, прийняті технічним контролем підприємства і здані на склад або замовникові чи покупцеві відповідно до діючого порядку прийняття продукції[1, с. 89].

Виробництво готової продукції передбачає її оприбуткування на склад із виробничих підрозділів на основі первинних документів — накладних, актів, відомостей випуску продукції та документів, що засвідчують якість (свідоцтво про якість, сертифікат відповідності державній системі сертифікації) для подальшої реалізації.

Технологія автоматизації обліку готової продукції та процесу її реалізації своїми етапами майже нічим не відрізняється від паперового обліку. Позитивною відмінністю являється послідовність виконання операцій і збереження даних.

При автоматизованій формі ведення бухгалтерського обліку, програмне забезпечення дає змогу перевірити повноту, правильність заповнення реєстрів відповідно до нормативних актів, швидко виявити помилку і вказати способи її виправлення. Таким чином, підвищується достовірність та оперативність інформації.

Використання системи електронного документообігу при реалізації готової продукції значно прискорює проведення операцій, скорочує обсяги витрат паперу, заощаджує час співробітників і витрати підприємства. Склад та порядок розміщення обов'язкових реквізитів електронних документів

визначається Законом України «Про електронні документи та електронний документообіг». Електронні документи на відвантаження (накладні, акти виконаних робіт, податкові накладні) підписуються за допомогою електронного цифрового підпису.

Отже, головну роль у забезпеченні конкурентоспроможності підприємства відіграє система контролю за реалізацією продукції [2], оскільки вона впливає на фінансовий результат, який є узагальнюючим показником роботи підприємства. Автоматизація обліку на даній ділянці дозволяє максимально забезпечити управлінський персонал достовірною інформацією для оперативного регулювання реалізації продукції, планування майбутньої діяльності, запобігання суб'єктивності у процесі прийняття рішень.

Список використаних джерел

1. Бутинець Ф.Ф. Організація бухгалтерського обліку / Ф.Ф. Бутинець. — 2003. — 589 с.
2. Казановська В. О. Удосконалення обліку в умовах автоматизованої обробки облікової інформації / В. О. Казановська // Фінанси України. — 2012. — № 74. — С. 83—90. 148

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ВИКЛАДАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН В АГРОТЕХНІЧНИХ КОЛЕДЖАХ УКРАЇНИ

Федоренко Л.В. викладач фінансового обліку, Болобан О.С. студентка II курсу, відділення економіки, логістики та інформаційних систем спеціальність «Бухгалтерський облік».

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний коледж» м. Ніжин

У статті розглядаються зародження та розвиток інновацій в області освіти, їх вплив на розвиток інноваційних механізмів в навчальному процесі,

а також інноваційні підходи до навчання. Проводиться аналіз інноваційних підходів в педагогіці, досліджуються модернізаційний чинник умов освітньої системи у контексті моделювання освітніх процесів.

Необхідність посилення інноваційної діяльності зростає після появи значного числа шкіл із диференційованим навчанням, шкіл – експериментальних педагогічних майданчиків на базі навчальних закладів із метою створення, освоєння та розповсюдження педагогічних інновацій. Основні напрями діяльності бізнес-шкіл пов'язаних з розробкою та освоєнням: зміст освіти, ефективних технологій навчання, виховання та розвитку студентів, нових форм організації освітнього процесу, оптимальних структур, систем та механізмів.

Над питаннями впровадження нових інноваційних працюють вітчизняні науковці Г. М. Артюх, Л. В. Батчен Т. М. Боголіб, І. В. Дронова, М. Г. Слоква. Задачами інноваційної діяльності в освітній сфері було присвячено дослідження українських вчених, серед яких К. Ангеловські, Л. Ващенко, О. Козлова, Н. Артикуца, М. Поташник, О. Арламов, М. Бургін, В. Журавльов, Н. Юсуфбекова, А. Ніколс, Г. Герасимова, Л. Ілюхіна, І. Бега, Л. Даниленко, І. Дичківська, М. Кларіна, О. Пехота, О. Попова, Л. Подимова, А. Прігожина, В. Сластьоніна, А. Хуторський та інші. В інноваційну діяльність науково-методичної роботи освітніх закладів входить розробка інформаційно-методичних комплексів, орієнтованих на проміжні та кінцеві результати пріоритетних форм та методів навчально-методичної діяльності.

Інновації (нововведення) як результат наукових пошуків та передового педагогічного досвіду, як найбільш оптимальним засобом підвищення ефективності освіти. Інновація означає новітність, новизну, зміни; застосовуючи до педагогічного процесу – це застосування нового у всі компоненти педагогічної системи – цілі, зміст, методи, засоби та форми виховання, організацію спільної діяльності викладача та студентів, їх методичного забезпечення Інноваційна діяльність – це засвоєння в освітніх закладах новітності, яка веде до змін стану функціонування та проектування

розвитку освітньої системи, її підсистеми та складових. Інноваційні підходи викладання – це новітні методи спілкування зі студентом, позиція ділової співпраці з ними та долучення їх до глобалізаційних процесів педагогічних інновацій. Виділяють пріоритетні форми науково-методичної роботи: вивчення науково-методичної літератури, семінари-практикуми, тренінги, педагогічний моніторинг, інноваційні технології навчання та інтерактивні методи науково-методичної роботи.

Модель навчання, яка визначається педагогічною технікою, система методів та організаційних форм виховання, які складають дидактичну основу моделей: «Поточна модель, селективно-групова модель, модель змішаних здібностей, інтегративна модель, інноваційна модель».

За останнє десятиліття у навчанні проходять зміни глобальних освітніх тенденцій, які отримали назву «мегатенденцій». До їх числа відносять:

- масовий характер освіти та його неперервність,
- індивідуальна вага особистості для громадських очікувань та норм,
- орієнтація на активне освоєння людиною засобів пізнавальної діяльності,
- адаптація освітнього процесу щодо запитів та потреб особистості,
- орієнтація навчання на особистість студента, забезпечення можливості його саморозкриття.

Педагогічна інноватика – сфера науки, яка вивчає процеси розвитку вищої школи, пов'язані зі створенням нової практики освіти. Однією зі важливих задач сучасної інноватика є відбір, вивчення та класифікація необхідних знань. Менеджмент, який використовують в сфері освіти, називають педагогічним. Педагогічний менеджмент – це комплекс принципів, методів, форм и технологічних основ управління освітнім процесом, направлений на підвищення його ефективності.

Типологія інноваційних підходів до навчання може бути орієнтовано такою: підходи діляться на два основні типи, співвідношення репродуктивної

та проблемної орієнтації освітнього процесу, – інновації-модернізації та інновації трансформації.

У теорії моделювання навчального процесу присутні п'ять основних підходів.

1. Професійно-змістовний: сутність навчання у період соціальної практики, передпрофесійної підготовки та навчально-практичної діяльності в моделі ситуації соціально-економічного та природно-екологічного характеру.

2. Орієнтувальний: процес орієнтування студентів в індивідуальний освітній напрям, орієнтування педагога на індивідуальні психофізіологічні особливості в період соціально-активної фази навчання.

3. Регулятивно-контрольний: процес регуляції та саморегуляції навчання, практики в соціально-похідній структурі міста: одночасно комплексна діагностика досягнень студентів та надання умов самоконтролю досягнень

4. Мотиваційний: стимулювання навчальної, навчально-практичної, навчально-виробничої, дослідницької, винахідницької діяльності та підтримки інтересу до нього в конкурсах, на олімпіадах, фестивалях, чемпіонатах, при підготовці портфоліо, виставок тощо.

5. Тренерувальний: процес оволодіння загальнонавчальними вміннями та навичками; навички роботи над індивідуальними проектами та захист їх, навички роботи зі комп'ютерними інструментами, професійними вміннями та навичками, вміння та навички соціальної адаптації.

Практично навчальні заклади використовують лише елементи педагогічних інновацій, а подібна тенденція впровадження інтеграційних процесів в науці, в формуванні сучасного стилю наукового мислення людини та інтеграційними процесами в світі.

Отже, впровадження нових інноваційних та інформаційних технологій при використанні в роботі інноваційних підходів, окрім процесу розроблення інновацій в освіті (методики, форми, педагогічної технології, організації інноваційних процесів у сфері освіти тощо), необхідно забезпечення їх

впровадження, засвоєння та подальшого супроводження в життя. Таким чином, системний комплексний підхід до впровадження інноваційних технологій навчання в елементи навчального процесу зі сучасним методичним забезпеченням, розвинутою інфраструктурою навчального процесу дозволить провести реструктуризацію навчального процесу і запровадження нових концептуальних підходів до організації й контролю.

Список використаних джерел

1. Сопко В.В. Бухгалтерський облік: Навч. Посібник. 3-е видання. – К.: КНЕУ, 2008. – 563с.
2. Кузьминський Ю. А. Методологія бухгалтерського обліку в контексті реформування // Фінанси України. – 2006. – № 8. – С. 59.
3. Кіндрацька Л.М. Управлінський аспект бухгалтерського обліку в Україні // Тези доповідей науково-практичної конференції «Обліково-аналітичне забезпечення системи менеджменту підприємства». – С. 90.
4. Малюга Н.М. Наукові дослідження в бухгалтерському обліку: Навчальний посібник / За ред. проф. Ф.Ф. Бутинця – Житомир: ПП «Рута», 2003. – 476 с.

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ ТА ВНУТРІШНЬОМУ КОНТРОЛІ

Черненко Л.Б., викладач, Шевко Б.С., студентка III курсу, 302-Б групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Відокремлений підрозділ Національного університету
біоресурсів і природокористування України
«Ірпінський економічний коледж», м. Ірпінь*

Управління підприємством в сучасних умовах визначається як зміна стану системи, що веде до досягнення основної мети діяльності. Система

управління підприємством постійно взаємодіє із зовнішнім середовищем. Взаємозв'язок здійснюється за допомогою інформації, яка по потоках прямого зв'язку передає мету функціонування, різні команди управління від системи більш високого рівня до систем низької ланки, а по потоках зворотного зв'язку – всі відомості, необхідні для регулювання інформаційного процесу. Управлінська інформація обслуговує процеси виробництва, розподілу, обміну та споживання матеріальних благ.

Найважливішою її складовою є економічна інформація, яка відображає виробничо-фінансову діяльність економічних об'єктів за допомогою системи натуральних та вартісних показників. У всіх випадках при цьому використовується кількісні величини, цифрові значення. Комп'ютеризація бухгалтерського обліку і контролю тісно пов'язана з вищеназваними причинами, що дозволяє виділити три її етапи – механізований, автоматизований, електронний облік.

Перший етап – етап автоматизації, характеризується використанням електронно-механічних перфораційних машин, організацією машинолічильних стацій на великих підприємствах, де основну роль грала комплексна механізована обробка облікових записів таблично-перфокарткової системи обліку на базі типових програм. Другий етап – етап інформатизації, характеризується появою ЕОМ, що пристосовані для вирішення завдань у сфері економіки, відбувався протягом декількох періодів.

Третій (сучасний) етап – етап комунікації, характеризується створенням інтегрованих програмних засобів, що поєднують кілька предметних областей автоматизації. Це дозволило перейти від паперових технологій обліку до електронного обліку (використання електронних документів, електронного підпису, електронного офісу).

На першому етапі – етапі автоматизації вважається, що важливі інфраструктури знаходяться в стані розвитку. За конверсію існуючих систем

і конструкцію інформаційних рішень несе відповідальність тільки технічний персонал [1].

Другий етап – етап інформатизації, передбачає значний вплив користувача на конструкцію автоматизованих систем та характеризується рухом у напрямі до особистого володіння або використання інструментів комп'ютеризації [1].

Другий етап застосування інформаційних технологій в бухгалтерському обліку нараховує кілька періодів у своєму розвитку, що залежать в першу чергу від зміни форм взаємодії машин і користувача, а також режимів роботи ЕОМ. Початковий період пов'язаний з централізованою обробкою бухгалтерських завдань на обчислювальному центрі, де застосовувався однопрограмний режим роботи ЕОМ. Бухгалтер мав можливість впливати на хід рішення задачі. Оператор, отримавши облікову документацію, обробляв її на ЕОМ за програмою і повертав користувачеві вільні бухгалтерські дані - відомості аналітичного і синтетичного обліку, на підставі яких приймалися управлінські рішення.

Інформаційна система бухгалтерського обліку традиційно включає наступні комплекси задач: облік основних засобів, облік матеріальних цінностей, облік праці та заробітної плати, облік готової продукції, облік фінансово - розрахункових операцій, облік витрат на виробництво, зведений облік та складання звітності. З'являються можливості створення системи розподільчих баз даних, обміну інформацією між різними користувачами, автоматичного формування первинних документів на комп'ютері.

Третій (сучасний) етап - етап комунікації характеризується стрімким розвитком інформаційних технологій, передбачає використання електронних мереж, що дозволяє реалізувати інтерактивну співпрацю користувачів. Все більша частина інформації переводиться з паперу на електронні носії або одразу створюється в цифровій формі, не маючи паперових аналогів [2].

Отже, на сьогоднішній день інформаційна система бухгалтерського обліку має складну ієрархічну структуру, що позначається на видах інформаційних технологій, що застосовуються.

Розвиток інформаційних технологій позитивно впливає на розвиток методологій та технологій бухгалтерського обліку, організації проведення аудиту чи внутрішнього контролю на підприємстві. Застосування інформаційних технологій в обліковому процесі сприяє науковому обґрунтуванню даних бухгалтерського обліку в оцінці фінансово-господарської діяльності підприємств. Окрім того, застосування інформаційних технологій посилює функцію контролю правильності, законності, а іноді й економічної доцільності бухгалтерських операцій. Сучасний розвиток інформаційних технологій, що застосовуються в бухгалтерському обліку сприяє інтеграції видів обліку і контролю в єдиному інформаційному просторі [3].

Список використаних джерел

1. Бенько М. М. Новітні інформаційні технології в бухгалтерському обліку / М. М. Бенько // Вісн. Львівської комерційної акад.: зб. наук. пр. Сер. економічна. – 2011. – Вип. 35. – С. 29–33.
2. Гаркуша С. А. Автоматизація облікових процесів: впровадження та переваги роботи системи / С. А. Гаркуша // Вісн. Сумського нац. аграр. університету. Сер. «Економіка і менеджмент»:– Суми, 2012. – Вип. 4 (52). – С. 60–65.
3. Несходовський І. С. Електронний облік як основний напрям удосконалення інформаційного забезпечення системи управління / І. С. Несходовський // Вісн. ЖДТУ. Економічні науки. – 2010. – № 3(53). – С. 73–77.

Секція 5. Організаційно-методичне забезпечення контролю діяльності економічних суб'єктів: національні особливості та міжнародна практика

ВПЛИВ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА НА ПОКАЗНИКИ ЙОГО ДІЯЛЬНОСТІ

Болгар Т. М., д.е.н., доцент; Кальченко А.О., магістр, гр.ФК-16вм
Університет імені Альфреда Нобеля, м. Дніпро

Для забезпечення відтворення основних виробничих фондів важливе значення має вивчення їхнього стану та використання. Стан і використання основних виробничих фондів є важливим фактором підвищення ефективної діяльності підприємства. Показники стану й ефективності використання основних фондів можна об'єднати в три групи, які характеризують:

- забезпечення підприємства основними фондами;
- стан основних фондів;
- ефективність використання основних фондів.

Позитивною в діяльності підприємства є ситуація, коли вартість уведених в дію основних фондів перевищує вартість вибулих основних фондів. Для цього розраховується коефіцієнт приросту основних фондів. Основні засоби ефективно використовуються за умови підвищення продуктивності праці і зростання фондоозброєності, але темпи зростання продуктивності праці повинні бути вищі, ніж темпи зростання фондоозброєності.

Показники, що характеризують ефективність використання основних засобів, поділяються на загальні та індивідуальні. Загальні показники характеризують використання всіх основних фондів, індивідуальні – окремих їх груп.

Ефективність використання основних виробничих засобів характеризується певними вартісними показниками, які відображають у грошовому вираженні виробничу віддачу основних засобів підприємства.

До загальних показників відносяться: фондвіддача (відношення вартості продукції до середньорічної вартості основних засобів), фондомісткість (показник, обернено пропорційний до першого), фондоозброєність (вартість основних виробничих засобів, що припадає на одного працюючого), рентабельність (відношення чистого прибутку до середньої вартості основних засобів).

До показників ефективності використання основних фондів можна також віднести показник питомої ваги активної частини основних фондів у їх загальній сумі.

Зміст організації аналізу оборотних коштів підприємства визначається його предметом, яким виступають господарські процеси, які здійснюються на підприємстві за участю оборотних коштів та фактори, що впливають на формування і хід процесів [4].

Значення аналізу оборотних коштів полягає в тому, що він є інструментом ефективного управління оборотними коштами підприємства.

Виходячи із загальновідомих підходів до управління господарською діяльністю підприємства, що застосовуються для розв'язання конкретних завдань управління, можна відзначити такі основні системи організації аналізу оборотних коштів підприємства: горизонтальний аналіз, вертикальний аналіз, порівняльний аналіз, аналіз ризиків, аналіз коефіцієнтів, інтегральний аналіз.

Ефективність використання оборотних активів визначається швидкістю їх руху – швидкістю обороту або оборотністю. Чим швидше відбувається кругообіг оборотних активів, тим менша їх сума буде потрібна підприємству для успішного виконання виробничої програми [5].

Отже, ефективність використання оборотних активів на підприємстві має важливе значення, оскільки справляє значний вплив на загальну

ефективність всієї сукупності засобів, залучених підприємством. Це пояснюється тим, що тривалість обороту основних і оборотних засобів суттєво відрізняється через принципові відмінності за характером участі у виробничому процесі основних та оборотних фондів.

Список використаних джерел

1. Давиденко Н.М. Фінансовий менеджмент підприємств [Текст] / Н.М. Давиденко // Фінанси України. -2004.- № 6.-С. 90 – 96.
2. Захарюта О.С. Узагальнення наукових концепцій щодо визначення суті активів /О.С. Захарюта // Управління розвитком: зб. наук. праць. – 2012. – № 1(122). – С. 183-184.
3. Пан Л.В. Управління обіговими коштами підприємницьких структур [Текст] / Л.В. Пан // Фінанси України. – 2011. – №6. – С. 96 – 98.
4. Сорока Р. Чинники впливу на ефективність функціонування оборотного капіталу [Текст] / Р. Сорока // Регіональна економіка. – 2010. -№2. – 72 – 80.

КОНТРОЛЬ З БОКУ ДЕРЖАВИ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Бондарчук І. П., викладач вищої категорії; Овчаренко А.В, студентка 3 курсу, 31-О групи напрям підготовки спеціальності «Облік і оподаткування»
ВСП «Рівненський коледж НУБіП України», м. Рівне

Контроль є невід'ємною складовою управління господарською діяльністю. На сучасному етапі розвитку науки про контроль існує ряд проблем, пов'язаних із методологією його здійснення. Для ефективного здійснення контролю на підприємстві потрібно дотримуватись методичних рекомендацій.

Державний нагляд (контроль) може здійснюватися комплексно кількома органами державного нагляду (контролю), якщо їхні повноваження на здійснення чи участь у комплексних заходах передбачені законом. Така

перевірка здійснюється щодо дотримання норм законодавства з питань регулювання обігу готівки, порядку здійснення платниками податків розрахункових операцій, ведення касових операцій, наявності ліцензій, свідоцтв, у тому числі про виробництво та обіг підакцизних товарів, дотримання роботодавцем законодавства щодо укладення трудового договору, оформлення трудових відносин з працівниками.[2]

Планові та позапланові заходи здійснюються в робочий час суб'єкта господарювання, встановлений правилами внутрішнього трудового розпорядку.

Перед початком здійснення державного нагляду (контролю) посадова особа органу державного нагляду (контролю) робить запис до відповідного журналу суб'єкта господарювання (за його наявності). Плановий чи позаплановий захід повинен здійснюватися у присутності керівника або його заступника, або уповноваженої особи суб'єкта господарювання.

План-графік проведення документальних планових перевірок на поточний рік оприлюднюється на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади до 25 грудня року, що передує року, в якому будуть проводитись такі планові перевірки.

Тривалість перевірок не повинна перевищувати 15 робочих днів для великих платників податків, щодо суб'єктів малого підприємництва – не більше як на 5 робочих днів, для фізичних осіб – підприємців, які не мають найманих працівників – 3 робочі дні, інших платників податків – не більше як на 10 робочих днів. Продовження строків проведення перевірок можливе за рішенням керівника (його заступника або уповноваженої особи) контролюючого органу не більш як на 10 робочих днів для великих платників податку, щодо суб'єктів малого підприємництва – не більше як на 2 робочих дні, інших платників податків – не більш як на 5 робочих днів.[1]

Суб'єкт господарювання має право не допускати посадову особу органу державного нагляду (контролю) до здійснення планового заходу в разі неодержання повідомлення про здійснення планового заходу. Для здійснення

планового або позапланового заходу орган державного нагляду (контролю) видає наказ, який має містити найменування суб'єкта господарювання, щодо якого буде здійснюватися захід, та предмет перевірки.

На підставі наказу оформляється посвідчення (направлення) на проведення заходу, яке підписується керівником або заступником керівника органу державного нагляду (контролю) (із зазначенням прізвища, ім'я та по батькові) і засвідчується печаткою.

Перед початком здійснення заходу посадові особи органу державного нагляду (контролю) зобов'язані пред'явити керівнику суб'єкта господарювання або уповноваженій ним особі посвідчення (направлення) та службове посвідчення, що засвідчує посадову особу органу державного нагляду (контролю), і надати суб'єкту господарювання копію посвідчення (направлення). Посадова особа органу державного нагляду (контролю) без посвідчення (направлення) на здійснення заходу та службового посвідчення не має права здійснювати державний нагляд (контроль) суб'єкта господарювання.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України (ПКУ) 2018.
2. Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», № 107 від 27.12.2007 р.

РАХУНКОВА ПАЛАТА УКРАЇНИ: ВИЗНАЧЕННЯ, АКТУАЛЬНІСТЬ ТА СУТНІСТЬ

Бондарчук І. П., викладач вищої категорії; Рябуха А.О., студентка 3 курсу,
31-О групи напрям підготовки спеціальності «Облік і оподаткування»

ВСП «Рівненський коледж НУБіП України», м. Рівне

З появою в 1996 році Рахункової палати українське суспільство вперше отримало змогу дізнаватись, як і в який спосіб використовуються кошти

державного бюджету. Практично всі сфери економічного, соціального, культурного, науково-технічного життя країни стали предметом контролю Рахункової палати, а закладені законодавством в основу її роботи принципи — законності, незалежності, об'єктивності, безсторонності, гласності і неупередженості — забезпечили можливість отримувати високопрофесійні результати контрольних-аналітичних та експертних заходів у сфері публічних фінансів.

У жовтні 2017 року виповнилося 20 років діяльності єдиного в країні конституційного органу незалежного зовнішнього державного фінансового контролю, якого раніше не існувало в системі державного управління.

За цей відносно короткий термін діяльності, завдячуючи громадянській позиції, досвіду і потенціалу засновника та фундатора інституції Валентина Симоненко, практично з чистого аркуша, опираючись на власний досвід і професіоналізм, Рахункова палата започаткувала і створила абсолютно нову вітчизняну школу незалежного державного фінансового контролю. В арсеналі здобутків Рахункової палати — понад 14 тисяч контрольних заходів, виявлено бюджетних правопорушень, пов'язаних із незаконним та неефективним використанням коштів державного бюджету України на загальну суму майже 290 млрд грн. Результати практично всіх аудитів стали доступні громадськості, рішення і пропозиції щодо усунення бюджетних правопорушень і недоліків стали ефективним механізмом взаємовідносин Рахункової палати з усіма гілками влади.[1]

Уже з перших років свого функціонування Рахункова палата активно ввійшла до міжнародної спільноти Вищих органів фінансового контролю, одна із перших державних інституцій України розпочала входження до європейських структур і за результатами співпраці отримала визнання і авторитет серед іноземних партнерів-аудиторів.

На початку 2000-х років Рахункова палата очолила спеціальну підгрупу, а згодом постійну Робочу групу Європейської організації вищих органів фінансового контролю з аудита коштів, виділених на попередження

та ліквідацію наслідків катастроф, а у 2009 році її обирають зовнішнім аудитором Організації з безпеки та співробітництва в Європі (ОБОЄ), функції якого українські аудитори здійснювали більше двох термінів поспіль та отримали високу оцінку за проведену відповідну роботу.

Проблеми екології, ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, питання прикордонного розвитку з країнами-сусідами та інші стали в основі міжнародного співробітництва з іноземними аудиторськими установами

Завдяки першим напрацюванням Рахункова палата звернула увагу влади на серйозні зловживання в бюджетній сфері, на ризики, що загрожували ефективному розвитку стратегічних галузей економіки, підірвали обороноздатність і національну безпеку держави.

За результатами проведених Рахунковою палатою контрольних заходів:

– у частині контролю за формуванням доходної частини державного бюджету та прийнятих відповідних рішень Кабінетом Міністрів України з цих питань внесені суттєві зміни у систему адміністрування податків і зборів, що дасть змогу виявити додаткові резерви збільшення доходів державного бюджету на загальну суму понад 20 млрд. грн.

– Внесено зміни до Закону України «Про Загальнодержавну програму зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС та перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему».

– Ухвалено зміни до Закону України «Про джерела фінансування дорожнього господарства України» щодо удосконалення механізму фінансування дорожньої галузі».

Список використаних джерел

1. Голос України № 6 від 12.02.2018р. с.23.
2. Закон України Про Рахункову палату (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 36, ст.360).

СУТНІСТЬ ПОДАТКОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Бондарчук І. П., викладач вищої категорії; Сидорчук Я. Б., студентка 3 курсу, 31-О групи напрям підготовки спеціальності «Облік і оподаткування»

ВСП «Рівненський коледж НУБіП України», м. Рівне

Розвиток будь-якої країни багато в чому залежить від надходжень до бюджету, основу яких складають податкові надходження. Саме від своєчасності та повноти сплати податків залежать наповнення бюджетів усіх рівнів, фінансування особистих потреб громадян, виконання функцій держави, місцевого самоврядування. Податкові платежі впливають на загальний розвиток та соціальне забезпечення держави.

У Податковому кодексі України податковий контроль розуміється як система заходів, що вживаються контролюючими органами з метою контролю правильності нарахування, повноти та своєчасності сплати податків і зборів, а також дотримання законодавства з питань регулювання обігу готівки проведення розрахункових та касових операцій, патентування, ліцензування та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи.

Першочерговою потребою сьогодення є забезпечення збалансованого розвитку всіх підсистем суспільства, гармонізації інтересів різноманітних верств населення, створення міцного економічного підґрунтя для інтеграції України у світову економічну систему. Все це в значній мірі залежить від ефективної контрольної функції податків. Контрольна функція податків проявляється через податковий контроль. Щільне місце у цьому процесі займає реформування податкової системи, яка забезпечує державу необхідними фінансовими ресурсами. Податковий контроль, як складова податкової системи, повинен вирішувати завдання щодо зменшення податкової заборгованості та легалізації усіх доходів учасників ринку. [2]

На даному етапі розвитку економіки України організація ефективного податкового контролю набуває важливого значення, оскільки рівень доходів

зведеного бюджету безпосередньо залежить від ступеня ефективності діяльності контролюючих органів, що здійснюють податковий контроль.

Процес податкового контролю передбачає послідовність дій, які мають бути здійснені податковими органами з метою виявлення дотримання платниками податків податкового законодавства.

1 етап – підготовчий. На цьому етапі має бути відібрано платників податків на основі: аналізу даних податкової та фінансової звітності за попередні періоди; систематизованої інформації з усіх підрозділів податкової інспекції та інших контролюючих органів щодо діяльності цього платника; даних попередніх податкових перевірок, якщо платник податків раніше перевірявся.

2 етап – здійснення заходів податкового контролю.

3 етап – оформлення результатів податкового контролю. За підсумками податкової перевірки можуть складатися такі документи: акт (довідка) про результати податкової перевірки; протокол про адміністративне правопорушення; висновок експерта.

4 етап – обмін інформацією з іншими контролюючими органами. У процесі податкової перевірки можуть бути виявлені факти, які свідчать про порушення платниками податків норм законодавчих актів, які виходять за межі компетенції податкових органів. У цьому випадку податкові органи зобов'язанні надавати інформацію, яка свідчить про порушення норм законодавства, іншим контролюючим органам, у компетенції яких знаходяться ці питання.[4]

Отже, подальше формування податкової політики в Україні повинно бути спрямовано на побудову стабільної та зрозумілої системи оподаткування, зокрема – вдосконалення існуючої системи організації податкового контролю.

Значні напрями покращення організації податкового контролю полягають у збільшенні ефективності, результативності податкових документальних перевірок та плануванні контрольно-перевірочної роботи,

що дозволить оптимізувати трудові та часові витрати підрозділів податкового контролю.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 13-14, № 15-16, № 17, ст.112).
2. Податковий контроль: навчальний посібник / Найдено О. Є. – Х. : Вид. ХНЕУ, 2012. – 224 с. (Укр. мов.).
3. Податковий контроль в Україні в контексті проекту податкового кодексу // Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. - №5. – С.177-181.
4. Податковий контроль в Україні: проблеми та пріоритети підвищення ефективності : монографія / М.І. Мельник, І.В. Лещух. – Львів : ДУ «Інститут регіональних досліджень ім. М.І. Долишнього НАН України», 2015. – 330 с.
5. Жигаленко О.В. Ефективність податкового контролю в Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.00.08 – гроші, фінанси і кредит/О.В. Жигаленко. – К., 2013. – 24 с.

ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ НА ПРИВАТНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Вареник В.М, к.е.н., доцент, Іщенко С.В., магістр 2 курсу, кафедри міжнародних фінансів, обліку та оподаткування, спеціальність 071 «Облік і оподаткування»

Університет імені Альфреда Нобеля

Серед основних проблемних зон, з якими може стикнутись приватне підприємство можна виділити три: недостатній контроль у бухгалтерській сфері; недостатній контроль в області розподілу обов'язків; недостатній контроль в адміністративно-управлінській сфері.

Основні проблемні зони, ризики та пропозиції щодо їх вирішення подані в табл. 1.

Таблиця 1

Основні проблемні зони та пропозиції щодо їх вирішення для приватного підприємства

Проблемні зони	Ризик	Пропозиції щодо її вирішення
1. Недостатній контроль у бухгалтерській сфері	недостатній контроль з боку посадових осіб	<p>обов'язкова наявність всіх необхідних первинних документів, з відповідним їх оформлення (наявність підписів, печаток і т.д.), які підтверджують здійснення операції;</p> <p>відображення та перенесення повної і достовірної інформації із первинних документів до облікової програми.</p> <p>обов'язкова перевірка рознесених бухгалтерських рахунків за проведеними в обліковій програмі операціях та відповідність статей витрат;</p> <p>встановлення термінів для відповідного оформлення документації, а саме підписання їх керівником підприємства;</p> <p>ведення обліку отриманих документів, для неможливості їх втрати;</p> <p>збільшення контролю посадових осіб.</p>
2. Недостатній контроль в області розподілу обов'язків	недолік кадрового складу - є ризик шахрайства	<p>збільшити контроль з боку посадових осіб;</p> <p>в залежності від об'єкту ввести додаткові управлінські звіти з чітко зазначеними термінами надання результатів внутрішнього аналізу, показники яких в свою чергу будуть порівнюватися з показниками результатів аналізу інших підрозділів або служб підприємства.</p>
3. Недостатній контроль в адміністративно-управлінській сфері	недостатній контроль, при розробці та впровадженні системи внутрішнього контролю	<p>розробити чітку структуру менеджерського складу;</p> <p>чітко сформулювати та документально оформити зони відповідальності кадрового складу;</p> <p>за можливості підприємства створити планово – економічний відділ, до функцій якого входить планування та контроль, у тому числі і за витратами підприємства;</p> <p>розглянути можливість залучення консалтингових та аудиторських фірм, а також фірм з питань дослідження ринків.</p>

Всі зазначені пропозиції стосовно кожної області контролю можна зазначити в загальному внутрішньому нормативному документі підприємства, який буде регламентувати відповідальність за невиконання у вигляді різних способів демотивації. Також основним й досить важливим моментом є розробка форм таблиць для перевірки інформації.

Система внутрішнього контролю або контрольно-перевірочного

аналізу повинна включати в себе три області контролю: бухгалтерську, адміністративну і бюджетну. У кожній з яких, є свої цілі і завдання. Основними етапами системи внутрішнього аналізу і контролю є підготовчий, розробка системи методів, проведення контролю, оцінка ефективності проведених процедур. Така послідовність етапів дає можливість практичного застосування і впровадження системи внутрішнього контролю та аналізу операційних витрат в діяльність торгового підприємства.

Список використаних джерел

1. Бунда О. М. Внутрішній контроль, як елемент запобігання порушень в обліку бюджетної установи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pbo.ztu.edu.ua/article/view/72174>.

2. Присяжнюк Л. Г. Оптимізація витрат підприємств машинобудівної галузі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ev.fmm.kpi.ua/article/view/108762>.

ВПРОВАДЖЕННЯ АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Вареник В.М, к.е.н., доцент, К.В. Сердюк, магістр 2 курсу, кафедри міжнародних фінансів, обліку та оподаткування, спеціальність 071 «Облік і оподаткування»

Університет імені Альфреда Нобеля

Пропонуємо підприємствам використовувати таку послідовність дій для проведення аудиту основних засобів, яка складається з семи етапів.

1. Комплексна інвентаризація основних засобів. На цьому етапі перевіряються відхилення в обліку, виявлені за раніше проведеними інвентаризаціями. При цьому акцентується увага на наявність технічних паспортів, недіючого, некомплектного та надлишкового обладнання, що

важливо в умовах нестабільних економічних відносинах, з'ясовуються обставини і причини відхилень.

2. Аудит організації обліку базується на вивчені: а) наказу про облікову політику підприємства, компанії; б) перевірки правильності віднесення основних засобів у складі активів в бухгалтерському обліку згідно П(С)БО 7 і податковому – Податкового кодексу України (ПКУ); в) класифікації основних засобів в бухгалтерському обліку згідно діючого Плану рахунків – 10 груп і податкового обліку згідно ПКУ – 16 груп; г) достовірності строку корисної експлуатації обладнання, транспортних засобів та інше; д) правильності визначення ліквідаційної вартості основних засобів; е) наявність і виконання графіку документообігу.

3. Перевірка процесу переоцінки основних засобів. На цьому етапі доцільно провести аналіз обґрунтування проведення переоцінки основних засобів та відображення змін вартості в інвентарних картках, облікових регістрах.

4. Документальний аудит. На цьому етапі відбувається співставлення каналів надходження основних засобів (рахунок 63, 68, 372 та інші), наявності комісії по їх руху.

5. Аудит синтетичного, аналітичного обліку основних засобів та їх зносу включає наступні питання: співставлення даних первинних документів і облікових регістрів; порівняння залишків вартості основних засобів в синтетичних і аналітичних регістрах; перевірка бухгалтерських записів згідно діючих нормативних документів, особливо по їх руху, ремонту, модернізації та реконструкції; співставлення фактичних методів нарахування зносу необоротних активів з даними наказу про облікову політику та економічна ефективність їх використання; нарахування амортизації з обліком руху ОЗ (ремонт, реконструкція); правильність віднесення сум зносу ОЗ в складі витрат за видами діяльності [1].

6. Аудит технічного стану основних засобів - визначаються коефіцієнти зносу та придатності.

7. Аудит звітності - етап направлений на розрахунок і аналіз показників ефективного використання основних засобів підприємства (фондовіддачі, фондозабезпечення, фондоозброєння та ін.). [1].

Таким чином, зазначена послідовність етапів дасть можливість приділяти більшу увагу аудиту основних засобів, контролювати їх облік та вчасно виявляти недоліки обліку.

Список використаних джерел

1. Бурова Т. Експрес – аудит необоротних активів підприємства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:SQEL2fIR664J:irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe%3FC21COM%3D2%26I21DBN%3DUJRN%26P21DBN%3DUJRN%26IMAGE_FILE_DOWNLOAD%3D1%26Image_file_name%3DPDF/nvmduce_2016_1_8.pdf+&cd=1&hl=uk&ct=clnk&gl=ua.

УДОСКОНАЛЕННЯ АЛГОРИТМУ ПРОВЕДЕННЯ АУДИТУ ОПОДАТКУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Вареник В.М, к.е.н., доцент, О.Д.Трінєєва, магістр 2 курсу, кафедри міжнародних фінансів, обліку та оподаткування»

Університет імені Альфреда Нобеля

При проведенні аудиторських перевірок оподаткування підприємств аудитори найчастіше використовують вибіркової методи аудиту для скорочення обсягу робіт та зменшення їх вартості.

Застосування вибіркового аудиту зумовлено певними причинами: значною трудомісткістю аудиту, особливо в разі виконання локальних завдань аудиту звітності підприємств корпоративного сектора; певною обмеженістю аудитора в часі, тобто аудит повинен бути завершений в обумовлені в договорі строки. Використання вибіркового досліджень дає

зможу аудиторам зробити висновки за дослідженням лише частини операцій та подій, здійснених підприємством.

Задля удосконалення аудиту оподаткування запропоновано використання вибіркової перевірки, яка дає змогу аудитору значно зменшити обсяг роботи і підвищити конкурентоспроможність аудиторської фірми. Крім того аудитор має бути впевнений, що його висновки, зроблені за результатами вибіркового обстеження, відповідають реальному фінансовому становищу економічного суб'єкта, який перевіряється. Запропонований алгоритм представлений на рис. 1.

Рис.1. Запропонований алгоритм проведення комбінованого аудиту оподаткування для підприємства

При виникненні підозр у аудитора він має право затриматись на цьому етапі та провести більш детальний аналіз наданих йому документів. Також аудитор має повне право у ході проведення перевірки змінити терміни які розраховані на проведення того чи іншого матеріалу.

Отже, за допомогою комбінованого методу висновки будуть більш точними ніж при вибірковому методі і використано менше затрат часу та грошей ніж для проведення повного аудиту.

Список використаних джерел

1. Посилкіна О.В., Світлична К.С. Розробка алгоритму проведення комбінованого аудиту в умовах побудови інтегрованої системи менеджменту якості на фармацевтичних підприємствах [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nuph.edu.ua/wp-content/uploads/2015/04/UE-K_3_2009_9-15.pdf.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД АУДИТУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ

Ковальова К.О., к.е.н., проф., Атамас П.Й.

Університет імені Альфреда Нобеля

Важливим завданням сучасного розвитку України є курс на європейську інтеграцію, який передбачає необхідність реформування державних інститутів, громадянського суспільства, а також гармонізацію вітчизняного законодавства до європейського. Успішно здійснити такі заходи неможливо шляхом звичайного копіювання зарубіжного досвіду без урахування реального стану справ у нашій країні.

Прагнення України ввійти до Європейського Союзу зумовило необхідність зближення методів ведення національного і зарубіжнобухгалтерського обліку. Загальновизнаною мовою економістів і фінансистів, активних учасників ринку цінних паперів, своєрідним

«есперанто» стали міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ), а мовою контролю фінансової звітності, складеної за МСФЗ, - міжнародні стандарти аудиту.

Необхідно відзначити, що законодавство зарубіжних країн у більшості випадків вимагає підтвердження бухгалтерських звітів компаній незалежними аудиторськими фірмами. Директива ЄС № 8 вимагає проведення аудиторської перевірки всіх великих компаній, дозволяючи самим країнам - члена ЄС вирішувати, чи потрібно застосовувати такі перевірки для малих і середніх фірм.

У розвинених країнах провідною формою зовнішнього фінансового контролю є незалежний аудит, здійснюваний ревізорами широкого профілю. Кількість аудиторських служб у кожній країні досить значна. Їх діяльність настільки важлива, що зумовила створення міжнародних аудиторських фірм.

Одним з видів послуг, які можуть надавати аудитори є аудит розрахунків з дебіторами, тому що саме дебіторська заборгованість свідчить про відволікання коштів з обороту підприємства. Своєчасність погашення дебіторської заборгованості є запорукою подальшого розвитку підприємства.

При аудиті розрахунків з дебіторами в зарубіжних країнах необхідно враховувати, що МСБО прямо не визначають метод визнання, класифікацію та оцінку дебіторської заборгованості, а тільки дають загальні рекомендації по розкриттю відповідної інформації у фінансових звітах. Тому аудитору необхідно з'ясувати методи визнання, класифікацію та оцінку дебіторської заборгованості, які використовуються на підприємстві, що перевіряється. Так, МСБО 1 «Подання фінансових звітів» рекомендує виділяти в Балансі торговельну та іншу дебіторську заборгованість.

Торгова (операційна) дебіторська заборгованість виникає в процесі звичайної операції на діяльність компанії за умови продажу товарів в кредит. На відміну від попередньої оплати, ця форма є поширеною в міжнародній практиці. Відповідно до умов договору, клієнт погашає заборгованість

шляхом оплати рахунків через 15, 30, 45 а то 60 і більше днів, що сприяє розвитку торгівлі.

Особлива (неопераційна) дебіторська заборгованість виникає від операцій, не пов'язаних з операційною діяльністю підприємства. До неї відносяться позики і аванси, видані працівникам або філіям компанії, депозити для покриття потенційнихз битків, депозити, як гарантія платежу, дивіденди і відсотки до отримання тощо.

При перевірці фінансової звітності аудитор повинен уточнити у керівництва підприємства порядок розміщення різних видів дебіторської заборгованості у балансі та ступінь деталізації цих статей, так як в зарубіжних країнах, особливо в Європі, приділяється значна увага розкриттю фінансових звітностей дебіторської заборгованості. Рішення про порядок розміщення різних видів дебіторської заборгованості в балансі та ступінь деталізації цих статей приймає сама компанія, тому в різних країнах склад і структура дебіторської заборгованості в балансі будуть різними, отже, і завдання, які ставляться перед аудитором при проведенні аудиту, теж будуть різні .

Особливій увазі аудитора підлягають рахунки покупців, які ведуться на підприємстві для забезпечення належного контролю за погашенням дебіторської заборгованості.

Отже, проведене дослідження дозволяє зробити висновок, що ведення обліку розрахунків з дебіторами в зарубіжних країнах істотно відрізняється від вітчизняної практики, а тому при проведенні аудиту розрахунків з дебіторами аудиторі необхідно враховувати особливості ведення обліку на підприємстві і формування його фінансової звітності.

ОРГАНІЗАЦІЯ ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКОГО КОНТРОЛЮ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Кондратюк О.М. доцент кафедри обліку та аудиту; Карченкова О.Л.

студентка 4 курсу, групи ОА-14, спеціальність «Облік та аудит»

Донецький національний університет економіки і торгівлі імені Михайла

Туган-Барановського, м. Кривий Ріг

Розвиток ринкових відносин та інтеграція України у світову економіку передбачає підвищення умов ефективності господарювання. Різка глобальна зміна інформаційних умов, призводить до виникнення нових інформаційних потреб з боку власників і керівників підприємств, що вимагає оптимізації управління ними.

Серед вітчизняних та закордонних науковців немає єдиного погляду щодо поняття контролю, який діє на підприємствах різних сфер діяльності та галузей. Даний вид контролю розглядається як внутрішній економічний контроль, фінансово-господарський контроль, фінансовий контроль, контроль на мікроекономічному рівні, внутрішній контроль, внутрішньосистемний контроль. Ці розбіжності насамперед пов'язані з тим, що дану функцію на різних підприємствах можуть виконувати різні департаменти, в залежності від організаційної структури і рішень вищого керівництва. Але всі ці визначення об'єднує характер відносин, які мають характер господарських, обслуговують господарську діяльність суб'єкта господарювання, відбуваються у сфері господарювання і викликають внутрішньогосподарські відносини. Тому, доцільно використовувати саме трактування «внутрішньогосподарський контроль». [1; 38]

Міжнародно визнані теоретико-методологічні основи внутрішньогосподарського контролю були сформульовані організацією COSO.[2] Розробки цієї організації об'єднують в собі як компоненти системи внутрішньогосподарського контролю, так і компоненти системи управління ризиками. Однією з основних цілей COSO є ухвалення відповідних

рекомендацій корпоративному керівництву по найважливіших аспектах організаційного управління, ділової етики, фінансової звітності, внутрішнього контролю, компаній по управлінню ризиками і боротьбі з шахрайством.

Модель COSO визначає п'ять взаємозв'язаних компонентів внутрішньогосподарського контролю: контрольне середовище, оцінка ризиків, контрольна діяльність, інформація і зв'язок, моніторинг. [3; 739]

Основні поняття моделі COSO можуть бути визначені таким чином:

1. Внутрішньогосподарський контроль – це процес, тобто засіб для досягнення мети, а не самоціль.

2. Для внутрішньогосподарського контролю важливі не стільки документи, скільки люди на всіх рівнях організації.[3; 741]

З таких позицій, внутрішньогосподарський контроль – це процес, здійснюваний радою директорів, керівництвом, персоналом підприємства/організації, покликаний забезпечити впевненість в досягненні цілей, що стосуються операцій, звітності і дотримання нормативних вимог.

Отже, можна зробити висновок, що сутність внутрішньогосподарського контролю обумовлюється потребами суспільства в ефективному управлінні підприємством, його організація передбачає встановлення завдань, побудову організаційної структури, вибір головних параметрів, налагодження координації між суб'єктами та регламентацію функцій служб.

Список використаних джерел

1. Пантелеєв В.П. Нова парадигма внутрішньогосподарського контролю / В.П. Пантелеєв // Науковий Вісник ДАСОА. – 2008.- № 1. – С. 37-44.

2. Welcome to COSO. – [Заголовок з екрану]. – Режит доступу: <http://www.coso.org> (звернення 08.02.2018).

3. Тофелюк Е. Ю. Основные положения модели COSO и их влияние на внутренний контроль в организации / Е.Ю. Тофелюк // Молодой ученый. – 2015. – №9. – С. 738-741.

МІСЦЕ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ У ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКОМУ КОНТРОЛІ ПІДПРИЄМСТВ

*Мельниченко І.В., к.е.н., доцент; Гаврилова Н.О., студентка 4 курсу, 3 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»*

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Переорієнтація економіки України на європейські стандарти господарської діяльності передбачає відповідні зміни і в бухгалтерській практиці. Виникає необхідність адаптації національної системи обліку до міжнародних вимог. В умовах перехідного періоду суб'єкти господарювання потребують прозорості, повної та правдивої інформації про свій фінансовий стан і результати діяльності, яка може бути забезпечена шляхом ефективної інвентаризації.

Наказом Міністерства фінансів України від 02.09.2014 р. № 879 затверджено єдине «Положення про інвентаризацію активів та зобов'язань», зареєстроване в Міністерстві юстиції України 30.10.2014 р. за № 1365/26142, що набув чинності 01.01.2015 р. Дане положення є універсальним, тобто обов'язковим для підприємств усіх організаційно-правових форм і форм власності (крім банків, на яких дія положення не поширюється), а також представництв іноземних суб'єктів господарської діяльності та бюджетні установ.

Судячи з визначення, яке дає цей документ, під інвентаризацією активів та зобов'язань прийнято розуміти обов'язковий, передбачений законом спосіб їх перевірки та документального підтвердження, який необхідний для забезпечення достовірності даних бух. обліку та фінансової звітності. Під час інвентаризації перевіряються і документально підтверджуються всі активи та зобов'язання підприємства: їх стан, відповідність критеріям визнання та оцінка[1].

Слід зауважити, що інвентаризація на підприємствах може проводитися не тільки з метою складання фінансової звітності. Однак, на відміну від усіх інших випадків, коли проведення інвентаризації необхідно, при проведенні інвентаризації перед складанням річної фінансової звітності під неї підпадають всі види зобов'язань та активів підприємства. Причому в даному випадку немає значення фактичне місцезнаходження таких активів. Сюди потрапляють активи, передані в оренду, а також ті з них, які перебувають на реконструкції, модернізації та консервації. Не можна з цього списку виключати активи на поза балансових рахунках підприємства, а також ті з них, які перебувають у резерві або ремонті. На це прямо вказує п. 6 розділу I Положення №879.

Метою проведення інвентаризації є забезпечення достовірності даних бухгалтерського обліку та фінансової звітності підприємства. Під час інвентаризації активів і зобов'язань перевіряють і документально підтверджують їх наявність, стан, відповідність критеріям визнання і оцінку[2]. При цьому забезпечують:

- виявлення фактичної наявності активів та перевірку повноти відображення зобов'язань, коштів цільового фінансування, витрат майбутніх періодів;
- установлення лишку або нестачі активів шляхом зіставлення фактичної їх наявності з даними бухгалтерського обліку;
- виявлення активів, які частково втратили свою первісну якість та споживчу властивість, а також матеріальних та нематеріальних активів, що їх не використовують, невикористаних сум забезпечення;
- виявлення активів і зобов'язань, які не відповідають критеріям визнання.

На нашу думку ефективність інвентаризаційної роботи перш за все залежить від оптимального планування та якісного і своєчасного її проведення. Проведені дослідження свідчать, що даному питанню на підприємствах не приділяється належної уваги. Керівники та головні

бухгалтера недооцінюють важливості фактичного її здійснення та проводять інвентаризацію лише в тому випадку, коли її практично неможливо уникнути.

Список використаних джерел

1. Наказ Міністерства фінансів України «Положення про інвентаризацію активів та зобов'язань» від 02.09.2014 № 879
2. Інвентаризація: вивчаємо нові правила. Все про бухгалтерський облік // Бухгалтерська газета. – 2015. – 6 січ. – С. 18–20.

ВНУТРІШНЬОГОСПОДАРСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTІ ПІДПРИЄМСТВА

Музиченко А.О., д.е.н., доцент; Марчук К.О., студентка М1, 1 групи, напрям підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

Дебіторську заборгованість вважають особливим видом активів, який надає право підприємству отримати від контрагентів грошових коштів. Контроль за станом дебіторської заборгованості здійснюється на усіх етапах управління нею. При цьому особливу увагу приділяється аналізу фактичного стану дебіторської заборгованості, виявленню відповідності параметрів фактичної дебіторської заборгованості плановим показникам, аналізу причин недотримання планових параметрів дебіторської заборгованості, контролю за дотриманням термінів та обсягів оплати заборгованості, дотриманню усіх процедур із інкасації простроченої дебіторської заборгованості і таке інше[2].

Здійснення контролю за станом дебіторської заборгованості є необхідним для підприємств, оскільки дає змогу дослідити економічну доцільність та правильність господарських операцій, дотримання законності їх здійснення. Завдяки результатам контролю керівництво має можливість

вчасно та швидко визначити шляхи вирішення проблем та упередити їх виникнення в майбутньому.

Завдання контролю дебіторської заборгованості є такими:

- установлення реальності дебіторської та простроченої(за якою минув строк позовної давності) заборгованостей;
- перевірка правильності списання заборгованості, строк позовної давності якої минув;
- перевірка достовірності відображення в обліку дебіторської заборгованості залежно від прийнятого методу визначення реалізації;
- перевірка правильності та обґрунтованості списання заборгованості;
- дослідження правильності оформлення і відображення в обліку заборгованості за виданими авансами, пред'явленими претензіями.

Послідовність проведення контролю розрахунків з покупцями та замовниками може здійснюватись в декілька етапів:

На першому етапі проводиться розрахунок гранично допустимої величини дебіторської заборгованості, тобто такої величини дебіторської заборгованості, яка не веде до погіршення фінансового стану підприємства.

На другому етапі контролю за дебіторською заборгованістю проводиться її аналіз за видами заборгованості, строками виникнення, величиною та дебіторами.

Наступним етапом є визначення оптимального розміру дебіторської заборгованості підприємства та вжиття заходів щодо наближення поточного розміру дебіторської заборгованості до оптимального.

Під час проведення контролю обов'язково досліджується дотримання правильності відображення господарських операцій в обліку за допомогою перевірки типових кореспонденції рахунків бухгалтерського обліку, що дозволяє виявляти спотворення облікових даних.

На нашу думку при проведенні внутрішньогосподарського контролю потрібно використовувати такі методи та засоби, які б давали змогу

забезпечити оптимальний рівень дебіторської заборгованості для підприємства. Особливу увагу слід приділяти найбільш крупним і сумнівним видам дебіторської заборгованості по товарному кредиту, а також середньому розміру товарного кредиту, а потім останнім видам дебіторської заборгованості, що не роблять серйозного впливу на фінансові результати діяльності підприємства.

Список використаних джерел

1. Чабанова Н.В. Основні напрямки контролю дебіторської заборгованості в Україні // Актуальні проблеми економіки. -2010. - № 5. - С. 123 - 126.

2. Положення про інвентаризацію активів та зобов'язань, затверджене наказом Міністерства фінансів України від 02.09.2014 № 879 зі змінами та доповненнями. [Електронний ресурс] // Верховна Рада України: [сайт]. –

Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1365-14>

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МОНІТОРИНГУ В УКРАЇНІ

Обарчук Е.В., викладач; Либик О.П., студент 2 курсу,
21-О групи напрям підготовки «Облік і оподаткування»
ВСП «Рівненський коледж НУБіП України»

Однією з головних проблем глобалізації фінансових ринків є розвиток процесів легалізації («відмивання») доходів, отриманих злочинним шляхом. Організовані злочинні угруповання здійснюють операції з переведення та переміщення активів через національні кордони з метою приховування джерел походження коштів, їх власників та механізмів контролю над ними. В таких умовах суттєву шкоду фінансовим установам можуть нанести дії їх клієнтів з сумнівними активами, оскільки вони є джерелом репутаційного та юридичного ризиків.

Фінансовий моніторинг – сукупність заходів, які здійснюються суб'єктами фінансового моніторингу у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, що включають проведення державного фінансового моніторингу та первинного фінансового моніторингу .

Науковці вказують сучасні тенденції розвитку фінансового моніторингу:

- зростання ефективності досудового супроводу справ з легалізації доходів;
- збільшення загальної результативності заходів з фінансового моніторингу;
- розширення об'єктної бази фінансового моніторингу;
- зростання навантаження на працівників ДСФМУ;
- недостатність фінансового забезпечення ДСФМУ;
- покращення рівня інформаційного забезпечення та міждержавної співпраці у сфері протидії легалізації доходів.

У той же час проведений аналіз засвідчив низький рівень ефективності судового провадження у справах з легалізації доходів та нескоординованість діяльності суб'єктів системи фінансового моніторингу України.

Для усунення вказаних недоліків необхідно:

- удосконалення законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму;
- удосконалення міжвідомчої взаємодії між органами державної влади – учасниками національної системи запобігання і протидії легалізації (відмиванню) доходів;
- участь в міжнародному співробітництві у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму;
- розвиток та вдосконалення єдиної державної інформаційної системи у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму;

– аналіз інформації про фінансові операції, що підлягають фінансовому моніторингу, або інформації, що може бути пов'язана з підозрою у легалізації (відмиванні) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванні тероризму

Отже, стрімкий розвиток світової фінансової системи, вдосконалення існуючих і застосування нових інформаційно-комунікаційних технологій дають змогу проводити фінансові операції в найкоротший термін, що створює додаткові можливості для відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом. Саме тому для кожної держави боротьба з легалізацією протиправно здобутих коштів і фінансуванням терористичної діяльності є нагальним питанням національної безпеки.

Список використаних джерел

1.Балануца О. О. Фінансовий моніторинг як гарантія економічної безпеки держави: порівняння національного та зарубіжного досвіду / О. О. Балануца // Сталий розвиток економіки. – 2011. – № 1. – с. 35–38.

2.Беніцький А. С. Легалізація прибутків, здобутих злочинним шляхом: порівняльно-правовий аналіз // Проблеми боротьби з корупцією, організованою злочинністю та контрабандою. Аналітичні розробки, пропозиції наукових та практичних працівників. – К.: Науково-дослідний інститут «Проблеми людини». – 2005. – Т. 18. – с. 137–143.

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ КОНТРОЛЮ РОЗРАХУНКІВ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ І ПІДРЯДНИКАМИ

Тивончук С. В., к. е. н., доцент; Бутрик О. О., студентка 3 курсу, 3 групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м. Київ*

Господарська діяльність будь-якого суб'єкта господарювання пов'язана з використанням коштів, матеріальних і нематеріальних цінностей. Однією з важливих передумов подальшої діяльності підприємства є процес постачання, що тісно пов'язаний з розрахунковими операціями, які можуть призводити до утворення зобов'язань [1].

Для нормального функціонування всіх ланок суб'єкта господарювання необхідно мати достовірну інформацію про фінансовий стан підприємства, зокрема про кредиторську заборгованість. Особливе місце в кредиторській заборгованості займають численні розрахунки з постачальниками і підрядниками.

Інформація про стан розрахунків з постачальниками та підрядниками знаходить своє відображення у фінансовій звітності підприємств.

Облік розрахунків на підприємствах має бути чітко контрольований. Причому не тільки на кінцеві звітні дати, що забезпечується засобами фінансового обліку, а й у будь-який момент за потреби управління. Отже, виникає потреба поглиблення інформативності обліку за цими об'єктами. Основними елементами контролю операцій із забезпечення здійснення розрахунків з постачальниками та підрядниками підприємства та фактів їх зміни є: – об'єкти – договори, укладені підприємством; розрахункові операції; записи в первинних документах, облікових регістрах та звітності в контексті розрахунків з постачальниками та підрядниками [2].

Організація облікового процесу повинна забезпечити: своєчасну перевірку розрахунків з постачальниками та підрядниками; попередження прострочки кредиторської заборгованості. Підтримуємо пропозиції науковців, щодо вдосконалення аналітичного обліку розрахунків шляхом запровадження додаткових аналітичних номенклатур до рахунку 63 «Розрахунки з постачальниками та підрядниками» із поділом за термінами сплати та суб'єктами постачання, що забезпечить усунення фактів виникнення простроченої кредиторської заборгованості, та відображати в Журналі-ордері № 3 В с.-г. після графи «дата виникнення заборгованості» -

графу «в тому числі прострочено», де буде вказуватися сума простроченої заборгованості за товарами, роботами та послугами, що посилить контроль за своєчасним погашенням заборгованості підприємства перед постачальниками [3].

Отже, можна відокремити декілька етапів обліку контролю зобов'язань перед постачальниками та підрядниками: формування методики облікових процедур контролю зобов'язань; перевірка правильності та повноти документального забезпечення оприбуткування товарно-матеріальних цінностей; встановлення обґрунтування та правильності відображення в обліку фактів зміни зобов'язань та їх причини; проведення інвентаризації операцій щодо виконання зобов'язань підприємством перед постачальниками та підрядниками. Контроль за здійсненням розрахунків із постачальниками та підрядниками є запорукою платоспроможності та майбутнього розвитку підприємства.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 «Зобов'язання» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00>.
2. Про затвердження Положення про інвентаризацію активів та зобов'язань № 879 від 02.09.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1365-14>.
3. Демченко Я. М. Шляхи вдосконалення обліку розрахунків з постачальниками та підрядниками [Електронний ресурс] / Я. М. Демченко, В. М. Прохорова // Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу. Сер.: Бухгалтерський облік, контроль і аналіз. – 2014. – Вип. 1. – С. 96-108.

РОЛЬ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ

Тивончук С. В., доцент, к.е.н., Зайчук Л. А., студентка 1 СТ курсу, 6 групи
напряму підготовки «Облік і аудит»

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м.

Київ

Поняття «менеджмент» є досить загальним і має різнобічне застосування. Менеджмент – це вміння використовувати об'єктивні закони і закономірності, які використовуються в галузі управлінської діяльності [3].

Ведення бухгалтерського обліку в системі менеджменту грає важливу роль. На основі даних бухгалтерської звітності керівництвом приймаються доленосні стратегічні рішення у зміні діяльності організації для поліпшення показників діяльності. Роль обліку в процесі планування полягає в складанні й узгодженні бюджетів, розробленні стандартів витрат, наданні інформації про минулі події й розрахунки можливих наслідків майбутніх дій.

З функціонального погляду менеджмент – процес планування, організування, мотивування, контролювання та регулювання, покликаний забезпечити формування та досягнення цілей організацій [2]. Для нормального виконання розглянутих функцій управління необхідна інформація. Таку інформацію має надавати, насамперед, система обліку. Адже характерним для обліку є системний, безперервний процес виявлення, вимірювання, реєстрації, накопичення, узагальнення та передачі інформації в грошовому вираженні про операції та результати діяльності суб'єкта господарської діяльності.

Як йдеться в Директиві ЄС : «Звіт про управління та консолідований звіт про управління є важливими елементами фінансової звітності. Необхідно представляти справедливий огляд розвитку підприємства і його стану, який можна порівняти з розміром і складністю бізнесу. Ця інформація не повинна обмежуватися фінансовими аспектами виробничо-господарської діяльності підприємства»[1].

На кожному рівні прийняття будь-якого обґрунтованого управлінського рішення на підприємстві неможливе без детального обліку, економічного контролю та аналізу як фінансового складу підприємства в цілому, так і окремих його складових частин, у тому числі й капіталу, залученого до діяльності підприємства.

Колишня національна та сучасна міжнародна концепції обліку мають, з одного боку, певну схожість, а з іншого – значні розбіжності, насамперед пряме використання даних бухгалтерського внутрішньогосподарського (управлінського) обліку безпосередньо для прийняття управлінських рішень менеджерами підприємства. За окремими оцінками «облік як одна із функцій управління незалежно від форм власності й типу економічних відносин обслуговує управлінський процес, створюючи понад 80 % інформаційної бази управлінських рішень, що приймаються» [4].

Підсумовуючи вищенаведене, можна зробити висновок, що дві, на перший погляд, різні науки менеджмент та облік дуже тісно пов'язані між собою. Бухгалтерська інформація одна з найважливіших складових у системі управління повинна бути зважено організованою та чітко регульованою діяльністю науковців та практиків з обліку, поєднувати в собі професійні знання, міжнародний досвід і компетенцію, оскільки від правильності дій бухгалтера залежать ефективне й законне функціонування підприємства.

Список використаних джерел

1. Директива 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013р. [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://www.apu.com.ua/files/23345235325.pdf>.

2. Кузьмін О.Є., Мельник О.Г. Основи менеджменту: Підручник. – К.: 2003. [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://kist.ntu.edu.ua/textDZ/Kravchenko%20V.A..pdf>.

3. Менеджмент: навч. посіб./за ред. С.І. Михайлова.– Вінниця: НОВА КНИГА, 2006. – 6 с.

4. Сопко В. В. Бухгалтерський облік в управлінні підприємством : [навчальний посібник] / В. В. Сопко. – К. : КНЕУ, 2006. – 526 с.

ЕЛЕМЕНТИ ВИТРАТ ТА СТАТТІ КАЛЬКУЛЯЦІЇ ЯК ОБ'ЄКТИ КОНТРОЛЮ ВИТРАТ ВИРОБНИЦТВА

Тивончук С. В., к. е. н., доцент, Кузнецов Є.В.

ОКР «Магістр» 1 курс, 3 група; спеціальність «Облік і оподаткування»
*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

За умовами ринкової економіки та чинного законодавства, підприємства самостійно визначають строки і обсяги випуску відповідних видів продукції з метою виконання зобов'язань і завдань по поставках продукції відповідно до укладених договорів. Звідси слідує, щоголовним завданнями контролю собівартості готової продукції є: достовірне визначення витрат виробництва за елементами та калькуляційними статтями; перевірка дотримання норм затрат матеріалів на випуск готової продукції; виявлення внутрішніх ресурсів збільшення обсягу випуску продукції та підвищення її якості.

Групування витрат за економічними елементами здійснюється у всіх галузях сільського господарства. Це дає можливість встановити потребу в необоротних та оборотних активах, показує скільки саме активів витрачено, а також дає можливість охарактеризувати структуру витрат.

Нажаль, класифікація витрат за економічними елементами не дає змоги обчислювати собівартість по окремих видах продукції та встановлювати обсяг витрат окремих підрозділів підприємства.

Між виробничими витратами, які згруповані за економічними елементами, та витратами в калькуляційному розрізі існує взаємозв'язок, проте є і відмінність.

Наприклад, до елемента «Матеріальні витрати» включаються всі витрачені на виробництво матеріали, а в собівартості готової продукції за статтями відображаються лише ті з них, які використані на виробництво готової продукції. Інша частина матеріалів відображається в статтях «Загальновиробничі витрати», «Адміністративні витрати» та «Витрати на збут».

Функції обліку та контролю органічно пов'язані і виступають передумовою пошуку резервів зменшення витрат та стимулювання економії ресурсів. Доцільною є структуризація резервів зниження витрат за статтями калькуляції. Такий підхід дозволяє представити такі групи резервів.

Для статті калькуляції «Сировина та матеріали»: збільшення виходу готової продукції з сировини та матеріалів; оптимізація забезпечення виробництва напівфабрикатами з погляду їх власного виготовлення чи закупівлі зі сторони; продуктивне використання відходів виробництва.

Для статті «Зарплата виробничих робітників»: впровадження обґрунтованих методів організації праці; впровадження обґрунтованих норм виробітку, їх регулярний перегляд; зниження трудомісткості продукції; зниження втрат робочого часу.

Для статті «Загальновиробничі витрати»: раціональне використання машин та устаткування; механізація підсобних та допоміжних робіт; оптимальне розташування робочих місць і їх груп.

Таким чином, під час контролю витрат діяльності важливо співставляти фактичну собівартість окремих видів продукції за калькуляційними статтями та за елементами витрат.

Список використаних джерел:

1. Живко З.Б., Ревак І.О., Живко М.О. Контрольно-ревізійна діяльність / З.Б. Живко, І.О. Ревак, М.О. Живко: [навчальний посібник.] - К.: Алерба, 2012.- 496с.
2. Огійчук М.Ф. Фінансовий та управлінський облік за національними стандартами: Підручник / М. Ф. Огійчук, В. Я. Плаксієнко, М. І. Беленкова та

ін. / За ред. проф. М. Ф. Огійчука. – 6-те вид., перероб. і допов. – К. : Алерта, 2011. – 1042 с.

3. П (С)БО № 16 «Витрати», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31 грудня 1999 р. № 353 зі змінами і доповненнями

КОНТРОЛЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Черненко Л.Б., викладач, Войнівська М.І., студентка III курсу, 302-Б групи
напряму підготовки «Облік і оподаткування»

*Відокремлений підрозділ НУБіП України
«Ірпінський економічний коледж», м. Ірпінь*

На сьогоднішній день метою діяльності кожного підприємства є не тільки отримання прибутку, але й стабільний економічний розвиток із паралельним виконанням своїх певних соціальних програм. Базою для цього є надійний контроль за забезпеченням певних зобов'язань суб'єктів господарювання, у тому числі аналітично-технічного та інформаційного забезпечення. У зв'язку із інтенсивним розвитком суспільства, питання щодо контролю забезпечення певних зобов'язань суб'єктів господарювання та його аналітичного забезпечення є недостатньо вивченим.

Ефективно діюча система внутрішнього контролю складається з п'яти взаємопов'язаних компонентів, таких як:

- Управління навколишнім середовищем.
- Оцінка ризику.
- Інформація та комунікації.
- Управління діяльністю.
- Моніторинг [1].

Кожна система внутрішнього контролю має певні недоліки. До тих пір поки люди виконують певні процедури контролю, системи внутрішнього контролю будуть уразливі до помилок.

Контроль же являє собою процес моніторингу поточного рівня ефективності роботи компанії і здійснення необхідних вчасних коректив, які забезпечують подальше просування підприємства в напрямку запланованого рівня ефективності. Запорукою успіху підприємства є правильно обрана стратегія та ефективна система контролю щодо її втілення. Розуміння стратегії починається з визначення мети її довгострокових напрямків діяльності самого підприємства, які зумовлюють його місію. Місія підприємства переходить у конкретні цілі діяльності, які потім втілюються за допомогою відповідних корпоративних стратегій [2].

У ринкових умовах господарювання важливе (якщо не вирішальне) значення набуває економічна безпека всіх суб'єктів підприємницької та інших видів діяльності. Необхідність постійного дотримання економічної безпеки пояснюється об'єктивно стоїть перед кожним суб'єктом господарювання завданням забезпечити стабільне функціонування і досягнення головної мети своєї діяльності. Рівень економічної безпеки визначається тим, наскільки ефективно його керівництву і фахівцям (менеджерам) вдається запобігти можливим загрозам і усунути збиток від негативних впливів на ті чи інші складові економічної безпеки [3].

Контроль забезпеченням зобов'язань суб'єктів господарювання є однією із форм забезпечення підприємства ресурсами, є причиною та умовою динамічного та стабільного розвитку суб'єктів та міжсуб'єктних відносин, включає комплекс заходів економічного, юридичного та організаційного характеру різної природи та змісту, а також є важливим та невід'ємним елементом господарських відносин.

Кожен суб'єкт господарювання має право на одержання інформації про результати інспектування і перевірок його діяльності, не пізніше як через тридцять днів після їх закінчення. Дії та рішення державних органів контролю та нагляду, а також їх посадових осіб, які проводили інспектування і перевірку, можуть бути оскаржені суб'єктом господарювання у встановленому законодавством порядку.

Усі суб'єкти господарювання зобов'язані здійснювати первинний (оперативний) та бухгалтерський облік результатів своєї роботи, складати

статистичну інформацію, а також надавати відповідно до вимог закону фінансову звітність та статистичну інформацію щодо своєї господарської діяльності, інші дані, визначені законом. Забороняється вимагати від суб'єктів господарювання надання статистичної інформації та інших даних, не передбачених законом або з порушенням порядку, встановленого законом [4].

Отже, система контролю забезпечення виконання зобов'язань суб'єктів господарювання є комплексною та багатогранною. Необхідність її розвитку обумовлена певними зрушеннями економічного розвитку в країні.

Слід пам'ятати, що ефективний контроль можливий лише при наявності повноцінної системи моніторингу ключових показників та чіткої організації інформаційних потоків і баз даних на підприємствах.

Список використаних джерел

1. Поддєрьогін А.М. Фінанси підприємств: Підручник / Керівник авт. кол. і наук. ред. проф. А.М. Поддєрьогін. 3-тє вид., перероб. і доп. - К.: КНЕУ, 2012.- 460 с.
2. Голов С.Ф. Управлінський облік. - К.: Лібра, 2013. - 704 с.
3. Покропивний С.Ф. Економіка підприємства: Підручник / За ред. д-ра екон. наук, проф. С.Ф. Покропивного. - К: КНЕУ, 2013. - 608 с.
4. Сухарева Л.О., Глущенко Я.І. Внутрішній фінансовий контроль: / Навчальний посібник / Донецьк: [ДонНУЕТ], 2012. – 137 с.

АУДИТ РОЗРАХУНКІВ З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ

Шиш А.М., к.е.н., доцент, Онікієнко О.П., студентка

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
м.Київ*

У процесі фінансово-господарської діяльності в підприємства постійно виникає потреба у проведенні розрахунків зі своїми контрагентами. Відвантажуючи виготовлену продукцію чи товари, підприємство, як правило, не отримує оплату відразу, тобто відбувається

кредитування покупця. Таким чином, протягом періоду від моменту відвантаження продукції до моменту надходження платежу кошти підприємства знаходяться у вигляді дебіторської заборгованості, яка потребує постійного моніторингу, аудиту.

Завданнями аудиту розрахунків з покупцями і замовниками є встановити:

- Законність виникнення дебіторської заборгованості підприємства;
- Своєчасність погашення заборгованості;
- Правильність відображення в обліку розрахунків;
- Доцільність заходів, здійснених підприємством щодо ліквідації причин, які спричинили прострочену заборгованість.

Об'єктами аудиту є операції по виникненню заборгованості покупців і замовників.

Джерелами інформації для аудиту розрахунків з покупцями і замовниками є:

- Наказ про облікову політику підприємства;
- Первинні документи з обліку відвантаження товарів покупцями і замовниками, та інші первинні документи;
- Облікові регістри, які використовуються для відображення операцій з обліку заборгованості покупців і замовників;
- Аудиторські висновки та інші документи, які узагальнюють результати контролю;
- Звітність.

Аудит розрахунків з покупцями і замовниками передбачає перевірку даних, відображених на рахунках і субрахунках бухгалтерського обліку: 36 «Розрахунки з покупцями і замовниками», 38 «Резерв сумнівних боргів».

У ході аудиту розрахунків з покупцями і замовниками використовують різні методи. Аудитор проводить суцільну або вибіркочу інвентаризацію розрахунків. Метод аудиторської перевірки аудитор визначає в залежності від кількості підприємств, які беруть участь у розрахунках. У практиці аудиту перевагу віддають вибіркового способу.

Незалежно від методу перевірки аудиторю потрібно встановити:

- Правильність відображення в балансі залишків заборгованості;
- Причини виникнення заборгованості, терміни її виникнення (давність) та винуватців цього;

- Реальність повернення заборгованості (наявність актів звірки розрахунків або гарантійних листів, де боржники визнають свою заборгованість і дотримання строків позовної давності);

- Заходи підприємств, спрямовані на погашення заборгованості, дотримання вимог П (С) БО № 10 «Дебіторська заборгованість».

Аудит розрахункових операцій слід починати з аналізу правильності та своєчасності оплати за відвантажені матеріальні цінності, а також повноти списання відвантажених цінностей.

Таким чином, при аудиті розрахунків з покупцями і замовниками необхідно ознайомитися з переліком підприємств–контрагентів, а також фізичних осіб, які є дебіторами підприємства, вивчити динаміку заборгованості і встановити відповідність даних, отриманих за розрахунками, даним бухгалтерського обліку, за результатами аудиту підсилити розрахунково-платіжну дисципліну, пришвидшити обертання дебіторської заборгованості.

Список використаних джерел

1. Карагода В.С. Аудит: теорія та практика.:Посібник для вузів. / Володимир Сергійович Карагода. –К.: 2012 р.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» затверджено наказом Мінфіну від 08.10.99 № 237. Режим доступу - <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0725-99>.

УДК 657: 657.1

Облік, оподаткування, контроль та аналіз в активізації діяльності економічних суб'єктів: збірник тез доповідей всеукр. студ. наук.-практ. конф. (23 березня 2018 р.) / відп. ред. Є.В. Калюга. – К.: НУБіП України, 2018. – 285 с.

Збірник підготовлено за загальною редакцією завідувача кафедри обліку та оподаткування, д.е.н., професора Калюги Є.В. та професора кафедри обліку та оподаткування, д.е.н., професора Лазаришиної І.Д.

Рекомендовано до друку
кафедрою обліку та оподаткування НУБіП України
(протокол № 13 від 7 травня 2018 р.)

Збірник містить матеріали III Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції «Облік, оподаткування, контроль та аналіз в активізації діяльності економічних суб'єктів» з актуальних проблем і основних напрямків розвитку бухгалтерського обліку, контролю, аналізу, аудиту та оподаткування в сучасних умовах господарювання.

Технічний редактор: к.е.н. Литвиненко В.С., к.е.н. Мельниченко І.В.

© Колектив авторів, 2018
© НУБіП України, 2018

Підп. до друку 07.05.18 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офс.
Ум. друк. арк. 12,9. Тираж 200 прим.
НУБіП України
м. Київ, 03041, вул. Героїв Оборони, 15